

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Ed_McBain-Prizraky.pdb

PDB Name: Ed McBain-Prizraky
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Prizraky
Ed McBain
(87.revír)

Kapitola 1

Detektivové, kteří stáli v chumelenici kolem mrtvé ženy na chodníku, vypadali sami trochu jako přízraky. Zahalení vířícími vločkami a zaboření do deseticentimetrové vrstvy sněhu, krčili se jako rozpačití duchové u šedivé fasády činžovního domu, před níž ležela zabitá žena. Oba policisté z oddělení vražd, kteří stáli na dláždění s detektivem Cottonem Hawesem, měli na sobě černé zimníky a šedivé měkké klobouky. Hawes byl prostovlasý a jeho rezavá hříva, působící jako pěst na oko uprostřed jednobarevného ticha, odrážela barvu krve, jež potřísnila šaty zavražděné. Přímě nad Hawesovým levým spánkem byl bílý pruh, památka na rvačku při vyšetřování loupeže; teď to vypadalo, jako by se mu ve vlasech leskl shluk sněhových krystalů.

Detektivové z oddělení vražd stáli s rukama vraženými do kapes zimníků. Do vánočních svátků chyběly čtyři dny (V Americe je hlavním vánočním dnem, kdy se dávají dárky, 25. prosinec, náš Boží Hod) a teď bylo sedm hodin večer, Monaghan ještě neměl koupený dárek pro manželku, Monroe taky ne. Krámy budou dnes otevřené do devíti a oni měli v úmyslu jít nakupovat, hned jak budou patnáct minut před osmou vystřídání. Místo toho jim zavolali ze sedmaosmdesátky a pámbuví, jak dlouho tady budou trčet s Hawesem a jeho kolegou Carellou, který stál u okraje chodníku a hovořil se strážníkem, s tím, co se na místě objevil první.

"Na beton šla domů s nákupama," řekl Monaghan.

"Nojo, koukni, co se válí na chodníku," řekl Monroe.

"Ovesný vločky," řekl Monaghan.

"Jo, má toho jak pro atleta," řekl Monroe.

"Měla," opravil ho Monaghan.

"A teďka tady leží," řekl Monroe.

"Má hezký nohy," řekl Monaghan.

Ženě na chodníku mohlo být něco málo přes třicet. Byla to běloška a měla na sobě obyčejný vlněný kabát, pod ním bílou blůzku, černou sukni a černé kozačky. V místě, kde jí nůž vnikl do těla pod levým prsem, byla blůza rozříznutá a celá její levá strana byla nasáklá krví. Jak padala na chodník, vyhrnula se jí sukně až na stehna. Ležela na zádech, nohy a ruce ohnuté, jednu pěst zaťatou, nákupní tašky rozházené kolem, jedna roztržená, obsah vysypaný. Řemínek černé kabelky přes rameno jí volně visel na lokti.

"Už ses kouknul, co má v taštičce?" zeptal se Monaghan.

"Čekám, až přijdou kluci z technickýho," řekl Hawes.

"Ten, co jí to udělal, bude v horoucích peklech, než se milostivě vobjevějí."

"Jsou na cestě," řekl Hawes.

"Doktorovi jsi zavolal?"

"Nejsem nováček," řekl Hawes.

"Jó, tak von není v mordech nováček," řekl Monaghan svému kolegovi.

"Helemese, tak von není nováček," řekl Monroe a vytáhl kapesník, aby se vysmrkal. Lezla na něj rýma a neměl zapotřebí stát tady v zimě s tímhle vejtahou se sedmaosmdesátky. Ale ve městě, jehož byli zaměstnanci, byla přítomnost detektivů z oddělení vražd na místě činu povinná; případem se budou zabývat detektivové z revíru, který hlášku přijal, ale do oddělení vražd musejí posílat pravidelně zprávy.

Detektiv Steve Carella se obrátil od hlídkového rádiového vozu. Byl to vysoký a štíhlý běloch s pružnou chůzí atleta, a přišel k nim pomalu, se skloněnou hlavou, zdánlivě ponořený do myšlenek. Mírně šikmé oči - teď přimhouřené proti padajícímu sněhu, dodávaly jeho obličejí poněkud orientální vzhled, který jen zvyšoval dojem hlubokých, záhadných úvah. Byl prostovlasý jako Hawes a jako on měl na sobě vlněnou košili, manžestrové kalhoty a vlněný kostkovaný plášť s dvouřadovým zapínáním. Když dostali hlášku o vraždě, zrovna se vrátili z marné prohlídky jednoho skladu.

"Pochůzkář tu paní zná," řekl, "bydlí prý tady v tom domě, ale neví, jak se jmenuje."

"Povídám tady kolegovi, aby se jí kouknul do taštičky," řekl Monroe.

"Podle novýho pravidla to musí udělat personál z technickýho," řekl Carella.

"Nový pravidlo si strč někam," řekl Monaghan.

"Čučíme tady, div nám zadky neumrznou, a ty se staráš vo nová pravidla."

"Vystaviš mi úřední povolení?" zeptal se Carella.

"Nejsem tady vod toho, abych vystavoval náký povolení," řekl Monoghan.

"Dobrá, v tom případě počkáme na techniky. Mezitím bych si rád promluvil s bezpečnostní službou. Chcete jít se mnou?"

"Já zatím pořídím nákres, Steve," řekl Hawes.

"A dej vyvěsit cedule, ať sem nikdo neleze," poradil mu Monroe přes rameno a následoval Monoghana a Carellu do domu, jenž byl součástí celoměstského projektu na zrestaurování chátrající chudinské čtvrti. Byl to komplex budov z betonu a ze skla a tyčil se v celé své nádheře na samém okraji 87. revíru náhradou za půl tuctu bídných barabizen, které tu stály předtím. Hlídač byl běloch asi šedesátiletý, jak usoudil Carella; na sobě měl šedivou uniformu a na levém rukávě žlutý odznak bezpečnostní agentury. Jeho obličej prozrazoval obavy a opatrnost, co kdyby policie chtěla něco vyčítat jemu?

"Já jsem detektiv Carella z 87. pátrací skupiny," řekl Carella.

"Tihle pánové jsou z oddělení vražd."

Hlídač přisvědčil a olízl si rty.

"Jak se jmenujete?" zeptal se Carella.

"Jimmy Karlson."

"Vy jste zde zaměstnán jako hlídač, pane Karlson?"

"Ano, prosím. Vlastně, jsme tu čtyři - tedy pět, jestli počítáte taky toho, co tu je po půlnoci."

"Jaké máte směny?"

"Od šesti ráno do dvanácti, od dvanácti do šesti odpoledne, od šesti do půlnoci a od půlnoci do šesti. Celkem čtyři směny. Na směnu od půlnoci do šesti máme ještě jednoho, ten obchází venku se psem."

"V kolik jste nastoupil dnes večer, pane Karlson?"

"V šest. Totiž - o kapánek později. Nemám ve voze zimní pneumatiky a tak mě ta chumelenice zdržela."

"Víte, že máme venku mrtvou ženskou?" zeptal se Monoghan.

"Ano, prosím, vím. On ten pán, co ji našel, přišel volat sem."

"Kdo to byl?" zeptal se Carella.

"Nevím. Řekl, že někdo leží na chodníku a jestli může použít telefon. Zavolala pak hned odešel. Asi se nechtěl do něčeho zaplíst."

"A co ste udělal vy?" zeptal se Monroe.

"Šel jsem se podívat ven, co se děje."

"Poznal jste tu paní?"

"Ano, bydlí tady v domě. Espositová. Byt číslo 701."

"Křestní meno?" zeptal se Monoghan.

"Nevím."

"Vdaná? Svobodná?" řekl Monroe.

"Vdaná. Její manžel by tu měl být každou chvíli,"

"Viděl jste něco z toho, co se dělo venku?" zeptal se Carella.

"Ne, prosím, neviděl. Náš stůl je tuhle vpravo. Nedá se od něj vidět, co se děje na chodníku."

"Viděl jste paní Espositovou, když odcházela?"

"Ne, prosím, neviděl. Muselo to být někdy dopoledne. Ona totiž chodí do práce a obvykle se vrací právě po mém nástupu - tak deset nebo patnáct minut po šestý."

"Vodskočila si pro nákou baštu, dyť sem to povídal," řekl Monoghan Monroeovi.

Pochůzkář, s nímž před chvílí mluvil Carella, k nim přišel od rádiového vozu. Tvářil se velice vážně. Než otevřel skleněné dveře do vestibulu, zaváhal, pak dupal, aby setřásl sníh z bot, a zase váhal, zřejmě se mu nechtělo vyřítit, co měl, asi tak, jako se královi poslové bojí přinést špatné zprávy ze strachu, že přijdou o hlavu.

"Máme ještě jednoho," řekl.

"Nahoře v bytě číslo 304."

Druhý telefon vzali v ústřední ohlašovně přesně v 19.10. Dispečer vložil informaci do počítače a ten dvouhodinový časový rozdíl mezi prvním a druhým hlášeným případem ho nejdřív zmátl. Před půlhodinou vyslali vůz Adam 11 na stejné místo-na křižovatku Jacksonovy a Osmé. Ale podle zprávy byla první oběť běloška krvácející na chodníku před č. 781, a nové zavolání přišlo od nějaké hysterky v bytě 304, která sdělila policii, že v ložnici na podlaze leží probodnutý muž, a prosím vás, pošlete sem honem někoho! Dispečer se rádiem spojil opět s Adamem 11 a řekl mu, ať se podívá nahoru. Strážník, který přijal hovor v rádiovém voze, řekl "Děláš si srandu?" a pak šel za detektivy, kteří hovořili s hlídačem.

Žena, která zavolala policii, na ně čekala na chodbě v druhém patře. Byla to běloška, podle Carelly stará něco přes dvacet let, s hnědýma očima a černými vlasy, a byla tak strašně podobná jeho ženě, že se při výstupu z výtahu zarazil, ale pak se vzchopila uvědomil si, že to Teddy být nemůže. Teddy je doma v Riverheadu s Fanny a s dětmi. Hawesovi ta podoba taky neunikla. Podíval se rychle na Carellu a pak na chodbu, kde žena stála před otevřenými dveřmi bytu č. 304. Byla ještě v kabátě, ramena dosud mokrá od tajícího sněhu. Na obličejích a v očích se jí zračila vrcholná panika.

Policisté spěchající k ní chodbou, připomínali letící šíp, napřed Carella a Hawes, za nimi

Monoghan a Monroe. Monroe si myslel, že to jim ještě scházelo, další umrlák!

"Kde je?" zeptal se Carella.

"Uvnitř," odpověděla žena.

"V... v ložnici."

Vstupní dveře se otvíraly do předsíně se zrcadlem a stolkem proti dveřím. Další místnosti se prostíraly po obou stranách předsíně. Napravo viděl Carella otevřenými dveřmi do kuchyně. Nalevo byl obývací pokoj. Rychle jím prošli, nikde stopy nepořádku, úhledné a nákladné zařízení v jednoduchém moderním stylu, na stěnách několik obrazů, likérník s karafou na whisky a dvěma sklenicemi svítícími čistotou na horní desce, všechno pořádné a na svém místě. Ložnice byla úplně něco jiného. Od okamžiku, kdy překročili práh, věděli, že tohle bude zlé.

Pokoj byl vzhůru nohama. Někdo vytahal zásuvky bílého umakartového prádelníku a obsah vyházal na podlahu.

Mužské šaty a ženské šaty, spodky a podprsenky, dámské prádlo a pyžama, frakové košile a hedvábné halenky, kratinké noční košilky a ponožky, roláky a bikinky ležely na vysokém měkkém koberci v jednom chumlu. Dveře obou skříní zely dokořán, šaty byly stržené z ramínek a rozházené po podlaze, posteli a židlích. Pánská sportovní saka a obleky, dámské toalety a sukně, lodičky na vysokém podpatku, vycházkové střevice, mokasíny, trenčkoty, pláště - všechno někdo zmotal v křivolakou stezku, jež vedla po koberci až k posteli, kde na straně vzdálenější od dveří ležel mrtvý muž.

Byl to běloch - starý něco málo přes padesát let, jak odhadl Carella - v modrých kalhotách, světlezeleném tričku a tmavomodré pletené vestě. Bez bot. Ruce měl svázané za zády zkrouceným drátěným ramínkem na šaty. Tričko na něm viselo v cárech. Na prsou a na krku, na rukách, na pažích zdola nahoru měl bodné rány. Na pravé straně hlavy klímalo částečně uříznuté ucho. Carella se díval na mrtvého muže a jako vždycky ho přepadl ten známý pocit - směs hrůzy a smutku, odpor proti násilí, které udělá z lidské bytosti hromadu masa a zakrváceného odpadu, lítost nad takovým zmarem. Otočil se k Hawesovi a řekl: "Jestli je dole doktor, ať sem hned přijde."

"A taky technici," řekl Monaghan.

"Nebo tu budem tvrdnout do rána."

Na jedné stěně místnosti, té proti oknům, jež měla vyhlídku na řeku Harb, stál dlouhý umakartový psací stůl a na něm psací stroj. Vedle popelníku přetékajícího oharky ležela hromádka žlutého papíru. Je den list byl zasunutý ve stroji.

Aniž se dotkl papíru nebo stroje, Carella se nahnul nad stůl a četl napsaná slova:

Už od samého začátku jsem v domě hmatatelně cítil přítomnost čehosi naprosto cizorodého. Pozvali mě sem, abych prošetřil tvrzení, že domu se zmocnily nadpřirozené bytosti, a ještě než jsem udělal tři kroky do haly, bylo nade vši pochybnost, že tvrzení je správné. Vzduch se doslova hemžil neviděnými přízraky. Jakmile se duchové octnou

"Sebevrahův dopis?" zeptal se mu Monroe přes rameno.

"Co jinýho," řekl Carella.

"Ten člověk leží na podlaze s rukama svázanými za zády a šestatřiceti bodnými ranami v prsou..."

"Jak víš, že je jich šestatřicet?" řekl Monaghan.

"Tak teda čtyřicet," řekl Carella.

"Očividná sebevražda."

"Dělá si z nás šprt'ouchlata," řekl Monroe.

"Střílí si z nás."

"Polda srandista."

"Na sedmaosmdesátce je to samej srandista."

"Chceš něco vědět, Carello?"

"Vlez nám na záda, Carello."

Žena, která se podobala Carellově ženě, čekala venku v obýváku. Ještě si nesvlékla kabát. Seděla v sněhobílé lenošce, ruce na klíně svíraly kabelku. Během jejího rozhovoru s Carellou se Hawes vrátil s lékařem a mlčky ho odvedl do ložnice. Pak se objevila druhá parta laboratorních techniků a zamlkle jako nosiči már se pustila do práce.

"Kdy jste ho našla?" zeptal se Carella.

"Než jsem zavolala policii."

"Odkud jste volala?"

"Odsud. Tady." Ukázala na bílý telefon na likérníku vedle karafy a dvou nepoužitých sklenic.

"Sahala jste na něco v bytě?"

"Ne."

"Jen na telefon?"

"Ano. Taky na kliku, když jsem přišla. Odemkla jsem dveře a zavolala na Grega, a když neodpovídal, šla jsem rovnou do... do ložnice a... a... pak jsem ho uviděla."

"A zavolala na policii?"

"Ano. A... a šla jsem ven a..." čekala na vás. Nechtěla jsem čekat tady. Ne s... ne s..."

Carella vytáhl notes a horlivě hledal nepopsanou stránku. Tušil, že se žena dá do pláče. Nikdy nevěděl, co má dělat, když se rozplakaly.

"Můžete mi říct, jak se jmenuje?" zeptal se šetrně.

"Gregory Craig," řekla, odmlčela se a podívala se Carellovi do očí. Zřejmě očekávala nějakou reakci, které se jí nedostávalo. Nechápal, oč jde a čekal, až řekne ještě něco.

"Gregory Craig," opakovala.

"Mohla byste to hláskovat?"

"G-r-e-g-o-r-y."

"A přijmení?"

"C-r-a-i-g."

"A vaše jméno?"
"Hillary Scottová." Odmlčela se.
"Nebyli jste manželé."
"Odkud jste se vracela, slečno Scottová?"
"Z práce."
"Vracíte se obvykle v tuhle dobu?"
"Dnes jsem se trochu opozdila. Čekali jsme na zavolání z pobřeží."
"Jaké máte zaměstnání?"
"Pracuju v Parapsychologické společnosti." Chvilí mlčela a pak řekla: "Já jsem médium."
"Médium?"
"Ano."
"Promiňte, ale co...?"
"Jsem nadána psychickými schopnostmi," řekla.
Carella se na ni podíval. Zdála se docela normální, jak tam seděla v mokré kabátě, ruce sevřené na kabelce, oči, které začínaly přetékat. Napsal si do notesu "médium" a pak za to připsal otazník. Když zase vzhledl, otírala si oči kapesníkem, který vytáhla z kabelky.
"Kde pracoval pan Craig?" zeptal se.
"Tady," řekla.
"Tady?"
"Je spisovatel," řekla.
"Gregory Craig, ten spisovatel." Carellovi jméno nic neříkalo. Do notesu pod slovo "médium" napsal "oběť spisovatel" a pak si uvědomil, že řekla Gregory Craig, ten spisovatel, a dále, že měl už od začátku vědět, o koho jde. Opatrně se zeptal: "Co napsal?"
"Napsal Stíny smrti," řekla. A zase se mu podívala rovnou do očí a on si byl tentokrát jistý, že má titul Craigovy knihy znát - je-li to vůbec kniha. Ale nezeptal se, co to je.
"Tak on pracoval tady v bytě?" řekl.

"Ano, v ložnici. V ložnici je psací stůl. Tam pracoval."
"Celý den?"
"Obvykle začínal psát v poledne a nechal toho v šest."
"A psal - knihy nebo - co to vlastně psal, slečno Scottová?"
"Vy jste nečetl Stíny smrti?"
"Bohužel ne."
"Prodaly se už tři milióny výtisků. V paperbacku. Právě teď se natáčí film."
"Je mi líto, ale nevěděl jsem to."
Neřekla nic, jen se na něho podívala. Odkáslal si, mrkl na svůj zápisník, vzhledla řekla: "Máte podezření, kdo by to mohl spáchat?"
"Nemám."
"Měl pan Craig nějaké nepřátele, o kterých byste věděla?"
"Žádné."
"Nedostal nějaké výhružné dopisy nebo telefonáty -"
"Nedostal."
"- v poslední době? Něco takového?"
"Ne, nic."
"Dlužil někomu peníze?"
"Ne."
"Jak dlouho už bydlíte v tomhle domě, slečno Scottová?"
"Šest měsíců."
"Nějaké rozbroje se sousedy?"
"Ne, nic."
"Když jste přišla dnes večer domů, byly dveře zamčené?"
"Ano. Řekla jsem vám přece, že jsem si odemkla."
"Určitě byly zamčené?"
"Docela určitě."
"Slyšela jste klapnutí, když jste odemykala?"
"Ano, vím, že byly zamčené."
"Měl kromě vás a pana Craiga ještě někdo klíče k tomuhle bytu?"
"Ne," řekla.
"Jen my dva."
"Děkuju vám, slečno Scottová," řekla zavřel zápisník. Pokusil se o úsměv a řekl: "Budu si muset ty Stíny smrti opatřit. O čem to je?"
"O nadpřirozených bytostech," řekla.

Když se Carella vrátil do vestibulu, čekal dole s Karlsonem velitel bezpečnostních hlídek. Jmenoval se Randy Judd a

byl to velký, asi šedesátiletý Ir býcího vzezření. Okamžitě řekl Carellovi, že býval pochůzkářem v 32. revíru. Podotkl také, že tady v Harborview se od té doby, co byla budova před rokem postavena, jakživo nic nedělo. Dokonce nedošlo ani ke vloupání. Nic.

"My si to tady v Harborview ohlídáme," řekl.

"To jo," řekl Karlson. Ještě pořád se tvářil ostražitě, jako kdyby si byl ještě jistější, že z neznámých důvodů bude policie tu událost pokládat za jeho chybu.

"Pane Karlson," řekl Carella, "před chvílí jste mi sdělil, že jste dnes nastoupil v šest hodin..."

"O chvíličku pozdějc."

"Tak tedy chvíli po šesté, dobře. Ohlašoval jste někoho panu Craigovi v době od svého příchodu do..."

"Ne, prosím, neohlašoval."

"Je to obvyklá praxe? Ohlašovat návštěvníky?"

"Běžná praxe," řekl Judd.

"Každýho, kdo přijde," řekl Karlson.

"I dodavatele zboží."

"Co se děje dál?"

"Když nájemník souhlasí, pustím návštěvníka nahoru."

"Jede tady tím výtahem?"

"Pokud nejde o dodávku zboží. Pro tu je zdviž tamhle vzadu."

"A přišel někdo, kdo by se ptal po panu Craigovi?"

"Nikdo."

"Kdo tu byl před vámi? Od dvanácti do šesti odpoledne?"

"Jerry Mandel."

"Máte jeho telefon domů?" zeptal se Carella.

"Mám, ale to vám není nic platný."

"Proč ne?"

"Protože odjel tenhle víkend na lyže," řekl Karlson.

"Měl lyže na střeše auta, odjel hned, jak jsem ho přišel vystřídat."

"Kdy se vrátí?"

"Hned po svátcích," řekl Judd.

"Měl už nárok na dovolenou, tak jsem mu ji dal. Je vášnivej lyžař."

"Víte, kam jel?"

"Někam do hor," odpověděl Karlson.

"Neřekl, do kterýho hotelu nebo chaty?"

"Ne, to neřek."

"Můžete mi přece jen dát ten jeho telefon?" řekl Carella.

"Samo," řekl Judd.

"Mám ho tady v kanceláři."

Z kanceláře zavolal Carella Mandelovi. Nechal telefon zvonit dvanáctkrát, pak zavěsil.

"Nemáte štěstí, co?" řekl Judd.

"Nemám," řekl Carella a zavrtěl hlavou.

"Vždyť vám to povídám," řekl Karlson.

"Odjel rovnou odsud."

"Dá se vejít do budovy jinudy než hlavním vchodem?" zeptal se Carella.

"Kontejnery na smetí jsou vzadu," řekl Judd.

"Jsou tam vrata, odmykáme je, když přijede kuka."

"Jsou zamčený?"

"Jsou."

"Kdo má klíč?"

"Domovník."

"Je teď tady?"

"Určitě. Chcete s ním mluvit?"

Domovník byl černoch jménem Charles Whittier. Právě večerel, když za ním Judd přivedl Carellu. Ve vedlejším pokoji byla puštěná televize a Carella viděl otevřenými dveřmi černošku v županu a bačkorách; seděla tam s talířem na klíně a dívala se na obrazovku. Jakmile si uvědomila, že v bytě jsou cizí lidé, vstala a zavřela dveře, ale televizní hlasy hlučely dál. Něco o policii. Carella nesnášel pořady o policii.

"Pane Whittiere," řekl Carella, "nahore v bytě č. 304 byla spáchána vražda. Dostali jsme hlášení v sedm hodin deset minut. Byly zadní vrata otevřený někdy během dneška?"

"Ano, pane, byly," řekl Whittier.

"Kdo je otevřel?"

"Já."

"Kdy?"

"V poledne, když přijeli popeláři."

"Pustil jste někoho do budovy?"

"Jen popeláře. Máme popelnice vevnitř, nechceme, aby na ně mohly krysy. Tady kolem jsou krysy, víte."

"Krysy jsou všude," řekl Judd na obranu svého písečku.

"Takže popeláři si chodí pro popelnice dovnitř do budovy?"

"Není to jejich povinnost," řekl Judd, "ale my jim každý rok touhle dobou něco strčíme."

"Kolik jich je?" zeptal se Carella.

"Dva," řekl Whittier.

"Byl jste tady, když byli v budově?"

"Byl."

"Zůstal někdo z nich v budově?"

"Ne, prosím. Sebrali odpadky a já jsem za nima zamknul vrata."

"Otevřel jste ty vrata ještě potom?"

"Ano, otevřel."

"Kdy?"

"Když začalo tak moc chumelit. Chtěl jsem jít ven a trochu snít odhrabat, než ho bude moc."

"Kde jste ho odhrabával?"

"Vzadu je takovej nájezd. Aby se sem popeláři zejtra dostali."

"Zamknul jste za sebou vrata, když jste byl venku?"

"Ne, nezamknul. Ale viděl jsem na ně celou dobu, co jsem odklízel snít."

"Viděl jste, že by někdo přišel?"

"Neviděl."

"Pozoroval jste dveře pořád, celou tu dobu?"

"No, pořád ne. Ale občas jsem na ně mrknul."

"V kolik hodin to bylo?"

"Kdy jsem začal odklízet snít? Kolem půl šestý, tak nějak."

"A že by někdo přišel do budovy, jste neviděl?"

"Ne. Kdybych někoho viděl, tak bych hnedka zavolal hlídače."

"Dobře, děkuju pane Whittiere," řekl Carella.

"Promiňte, že jsem vás zdržel od večere."

Cestou nahoru řekl Judd: "Jak jsem vám povídal, my si to tu ohlídáme. A pořádně."

Carella si pomyslel, že tak moc pořádně to zas nebylo. Jinak by nemohlo dojít k jedné vraždě v domě a k druhé na ulici.

Kapitola 2

Na těle Gregoryho Craiga bylo devatenáct ran. Deset minut předtím, než přišel Hawes s ranním tiskem, dostal Carella z nemocnice Buena Vista na stroji napsaný seznam z márnice. Stálo na něm:

Seznam zranění, Gregory Craig:

1. Řezná rána přes hrdlo, dlouhá 4 cm
2. Řezná rána přes hrdlo hned pod první ranou, dlouhá 7 cm
3. Bodná rána vpravo od sterny přímo nad klíční kostí, 2 cm
4. Dtto vpravo od sterny a 10 cm nad bradavkou, 11 cm
5. Dtto v sternu v úrovni bradavek
6. Řezná rána v hrudi začíná v sternu asi 12,5 cm pod bradou a směřuje vlevo dolů, dlouhá 5 cm
7. Bodná rána 3,5 cm vlevo od sterny a nad klíční kostí
8. Dtto 20 cm vlevo od sterny a 7,5 cm pod bradavkou
9. Průchodná bodná rána na vnitřní straně paže mezi loktem a podpažím
10. Řezná rána na zevní straně zápěstí, dlouhá 2,5 cm
11. Dtto na vnitřní straně zápěstí, dlouhá 3,5 cm
12. Bodná rána v zádech 37,5 cm pod spodinou, lebeční, 12,5 cm vlevo od páteře
13. Dtto 37,5 cm pod spodinou lebeční a 7,5 cm vlevo od páteře
14. Dtto 32,45 cm pod spodinou lebeční, 8,75 cm vlevo od páteře
15. Dtto 30 cm pod spodinou lebeční a 20 cm vlevo od páteře
16. Dtto 50 cm pod spodinou lebeční a 8,75 cm vlevo od páteře
17. Řezná rána na vnitřní straně prsteníku pravé ruky
18. Průchodná bodná rána na špičce prostředníku pravé ruky
19. Řezná rána na pravé straně hlavy nad uchem směřující dolů, dlouhá 3,75 cm

Taková spousta bodných a řezných ran! Nebylo jich sice tolik, kolik namátkou odhadl Carella a řekl těm dvěma z oddělení vražd, ale dost na důkaz, že Craigův vrah to myslel doslova smrtelně vážně; nikdo se nevrhne na druhého s nožem devatenáctkrát, pokud si nechce být jistý. Na druhé straně Marian Espositová-tak se jmenovala podle řidičského průkazu, který jí našli v kabelce - měla jen jednu bodnou ránu právě pod levým prsem. Čepel jí pronikla hrudí až do srdce a způsobila zřejmě okamžitou smrt. Jestliže spolu oba ty trestné činy souvisely, dalo se logicky předpokládat, že se připletla vrahovi do cesty, když prchal z dějiště první vraždy. Carella se rozhodl, ještě než přišel Hawes s ranním tiskem, že vyšetřování se musí soustředit na Craiga. Označil mapu s Craigovým případem číslem "R-76532" a na desky určené pro Marian Espositovou napsal, že její číslo R-76533 "souvisí s případem R-76532".

To páteční ráno 22. prosince byl ve služebně poměrně klid. Sebevraždy začnou až 24. prosince, den před hlavním svátkem, pak trochu poleví až do Silvestra, kdy se začnou hrnout. V kanceláři poznamenal Miscole jen tak mimochodem, že na Silvestra bude úplněk. Úplněk souvisí se sebevraždami. Svátky a úplněk nikdy nezklamou. Mezitím přibude případů krádeží v obchodech, rozmnoží se kapsáři, ale vloupání, přepadání na ulicích, znásilňování a krádeží ubyde-kdo se v tom má vyznat, no řekněte! Že by se lupiči, zloději, násilníci a ozbrojení zloději odebrali na nákup do obchodních domů a tam je okrádali kapsáři?

Rozvrh služeb pátrací skupiny visel na stěně vedle chladicí nádrže s vodou; poručík soudil, že tam ho určitě nepřehlédnou. Policie sice nebere ohled na svátky, ale na rozvrhu služeb na Štědrý den a Boží Hod stála výhradně jména detektivů židovského vyznání, kteří si vyměňovali služby s křesťanskými kolegy. Jenže letos bylo všechno jinak. A čímže se lišil letošní rok od jiných? Letos připadly Vánoce a první den chanuky na stejný den - na 25. prosince, samozřejmě a poskytly tak dostatečný důkaz o bratrství mezi lidmi a solidaritě demokratického ideálu. Problémy to působilo jen policistům. Každý chtěl mít volno v pondělí, když byly dva svátky za sebou. Ale každý mít volno v pondělí nemohl, protože právě v ty dny budou všichni zlodějíčkové řádit venku jako pominutí. Nezbyvá než kompromis.

U policie právě tak jako v manželství je kompromis nutností. Jistě znáte oblíbenou anekdotu o manželovi, který si chce koupit nové auto, a jeho manželce, která chce norkový kožík. Dohodnou se na kompromisu. Manželka si koupí norkový kožíka má ho v garáži. Steve Carella a Meyer Meyer to rozřešili tak, že si hodili minci. Vyhrál Carella. Bude pracovat 24. prosince a Meyer Meyer zas první den chanuky. Jenže to bylo předtím, než v 87. revíru došlo k dvojí vraždě. A když jde o vraždu, musí se na ní v těch rozhodujících prvních dnech dělat do úmru. V Carellovi hlodalo neblahé tušení, že mu tenhle případ vydrží dlouho - na Štědrý den sendvič s ohřátým hovězím z konzervy a s láhví limonády ve služebně, pohádka!

U stolu na druhém konci místnosti vedle neprůstřelného okna, které chránilo služebnu před předměty vrhanými nevděčným občanstvem- seděl detektiv Richard Genero a tůkal na stroji zprávu o vloupání, ke kterému došlo před třemi týdny. Genero byl malý a snědý, měl kudrnaté černé vlasy a hnědé oči a v poslední době začal nosit při psaní zpráv staromódní brýle, jaké měl kdysi Benjamin Franklin. Snad aby líp viděl na pravopis. Pořád ještě psal pachatel místo pachatel - osudný nedostatek v každém policejním oddělení. Na stole měl puštěné tranzistorové rádio a služebnu zaplavovala melodie Tiché noci, svaté noci. Carella poslouchal a říkal si, že kdyby teď do místnosti vešel poručík Byrnes, byl by Genero zpátky na ulici jako pořádkový strážník ještě před Novým rokem. Carella uvažoval, kdy se asi zeptá, jak se píše obvyklá "rekonstrukce".

Hodiny ve služebně ukazovaly 10.37. Včerejší noční chumelenice ustala krátce před svítáním a obloha za okny byla modrá jako oči nevináčka. Venku řinčely řetězy na pneumatikách aut, vhodný doprovod k písni Rolničky, rolničky, která na Generově tranzistoráku vystřídala Tichou noc. Neměl dneska chuť do práce. Řekl dvojčatům, že se s nimi někdy tenhle týden půjde podívat na Santa Clause - ale i to bylo, než došlo k téhle dvojí vraždě.

"Kde jste všichni?" řekl Hawes. Stál- za dřevěným brněním, které oddělovalo služebnu od chodby.

"Viděls tohle, člověče?" zeptal se a prošel dvířky.

"Schlamstli jsme pěkný sousto!" Hodil Carellovi na stůl ranní noviny a pak šel ke chladicí nádrži. Noviny byly složeny tak, aby bylo vidět na stránku proti přehledu knih.

Z nekrologu za Gregoryho Craiga se Carella dověděl, že Craig napsal bestseller s názvem Stíny smrti; zakládal se prý na jeho osobních zkušenostech s duchy v domě, který si před třemi roky koupil ve státě Massachusetts. Kniha byla na prvním místě literatury faktu celý rok a před půl rokem vyšla znova jako paperback se zálohou na honorář jeden a půl miliónu. Film podle ní se právě natáčí ve Walesu proč zrovna tam? - a Craiga hraje slavný britský herec; horda zapadajících ženských hvězd má důležité, i když malé role duchů, kteří autorovi kazili dovolenou, v níž doufal. Nekrolog pokračoval sdělením, že před tímto dokumentárním thrákem Craig napsal půl tuctu románů; autor nekrologu vyjmenoval jejich názvy a citoval několik novinových recenzí z uplynulých dvanácti let. Mezi jeho posledním románem a knihou o přízracích byla pauza pět let. Jako jediný žijící člen rodiny byla uvedena Abigail Craigová, dcera. Nekrolog se nezmiňoval o vraždě Marian Espositové. O souvisejícím případu č. R-76533.

"Co si o tom myslíš?" zeptal se Hawes, zmačkal papírový kelímek, který měl v ruce, a hodil ho do Carellova koše na papír. Netrefil se.

"Myslím, že nám ušetřili spoustu běhání," řekl Carella a otevřel isolský telefonní seznam.

Když jim v 11.20 to dopoledne Abigail Craigová otevřela dveře, měla na sobě drahý kostýmek, hedvábnou blůzu, kolem krku šátek, hnědé střevisky na vysokém podpatku, v uších zlaté kruhy. Ozvali se nejdřív telefonem, jestli smějí přijít, a ona se v telefonu poněkud zdráhala, jak se jim zdálo; přičítali to však přirozenému zármutku, který obvykle následují po smrti blízkého příbuzného. Teď, když seděli naproti ní v obývacím pokoji, jemuž vévodil obrovský, přepychově ozdobený vánoční strom, nebyli si už tak jistí, že je zmatená nebo zarmoucená. Zdálo se naopak, že jí jde víc o to, aby se dostala k svému kadeřníkovi, než aby jim řekla něco o svém otci. Hawesovi se její vlasy zdály v pořádku. Celá se mu zdála v pořádku.

Byla to jedna z těch smetanových blondýnek s bezvadnou pletí, která se obvykle přičítá Angličankám jezdicím na koni. Oči měla zářivě zelené, orámované řasami stejně světlými jako vlasy; trochu úzký obličej měl vysoké lícní kosti a velká ústa, která vypadala šťavnatě

i bez rtěnky. Hořejší ret měla trochu ohrnutý, takže se dokonalé bílé zuby ukazovaly, i když nemluvila. Hawes miloval ženy s předkusem

. Hawes si přál, aby sem byli přišli dávat si navzájem vánoční dárky a ne se vyptávat na mrtvého člověka, který, jak se zdá, tu chladnou krásku, sedící proti němu se zkříženýma nohama v hnědých střeviscích, vůbec nezajímal.

"Promiňte, že spěchám," řekla, "ale mám být u kadeřníka přesně v poledne a Antoine je až na druhém konci města."
"Slečno Craigová," řekla Carella, "kdy jste naposledy viděla svého otce naživu?"
"Před rokem," řekla. Carella to překvapilo.
"Od té doby ne?"
"Ne."

"Jak to přijde?"

"Jak to přijde?" řekla Abigail a povytáhla jedno obočí.

"Já dost dobře nechápu, co tím míníte." Podle hlasu vychodila Vassar nebo Bryn Mawr, prostě jednu ze známějších univerzit. Chovala se podrážděně a netrpělivě. Carella se odjakživa cítil nesvůj v přítomnosti těchto vysokých, sebevědomých žen, a ona se mu vůbec nesnažila pomoci z rozpaků. Chvilu se na ni dívala uvažoval, jak na to. Rozhodl se pro přímý útok.

"Míním tím tohle," řekl.

"Není to trochu neobvyklé? Jediná dcera..."

"Má ještě jednu dceru," řekla suše.

"Ještě jednu dceru? Měl jsem dojení..."

"Více méně," řekla Abigail.

"Přinejmenším je tak mladá, že by mohla být jeho dcera."

"Kdo je to?" zeptal se Carella.

"Hillary."

"Máte na mysli Hillary Scottovou?"

"Ano."

"Aha, rozumím."

"Opravdu?" řekla Abigail a sáhla do lakované krabičky na stole pro cigaretu. Zapálila si, řekla: "Vysvětlím vám to jednoduše, a vyfoukla kouř, pak položila zlatý zapalovač zpátky na stůl.

"Od jeho rozvodu spolu s otcem nevycházíme. A když se dal dohromady s tou duchařkou, byl konec. Tečka. Finis. Opona."

"Duchařkou míníte..."

"Hillary."

"A kdy se... s ní dal dohromady, slečno Craigová?"

"Brzo potom, co vyšly Stíny - a co debilové celého světa začali vylízat z děr se svými strašidly."

"Mluvíte o Stínech smrti?"

"O tom zlatém dolu, tátově veledíle," řekla Abigail a zamáčkla cigaretu.

"Kdy vyšlo?"

"Myslíte první vydání, ne paperback? Před půldruhým rokem."

"A s Hillary Scottovou se seznámil brzo potom?"

"Já nevím, kdy se s ní seznámil. Dověděla jsem se o ní teprve před rokem. Bůhsámví, jak dlouho už spolu žili. Pozvali mě na Den díků vzdání na večeři. Na krocana. ,Ahoj, holčičko," opíčila se.

"Chci, aby ses seznámila s Hillary Scottovou, mou přítelkyní," řekla a oči jí jiskřily.

"Jeho přítelkyně! Dvaadvacetiletá flundra, co si kvůli duchům ušoupá zadek!"

Carella zamrkal. Na ulici a ve služebně byl zvyklý na všelijaké výrazy, není možné být u policie a očekávat, že lidi budou říkat "i toto" a "i vy jeden", ale tady v tom slavnostně vyfintěném obýváku na Hall Avenue jakoby ta vulgárnost nebyla na místě. Hawes naopak pozoroval Abigail tak upřeně, že to hraničilo s náhlou posedlostí: po ženských s předkusem, které mluví sprostě, se mohl utlouct.

"Takže, tedy... naposledy jste svého otce viděla kdy?" řekl Carella.

"Vloni na Den děkuvzdání. Když mě představil té duchařce. A tím tomu nasadil korunu. Poslední stéblo."

"Co byla ta předešlá stébla?"

"Hlavně ten rozvod."

"Kdy se rozvedl?"

"Před sedmi lety. Hned potom, co vyšli Rytíři a raubíři."

"To je asi jeden z jeho románů, že?"

"Jeho nejlepší román. A poslední." Vzala si z lakované krabičky další cigaretu, přidržela u ní zapalovač a vyfoukla kouř směrem k Hawesovi.

"Kritici to strhali. Takže si samozřejmě vylil vztek na matce. Prohlásil, že za to, co řekli kritikové, může nějak chudinka Stephanie Craigová. Vůbec ho nenapadlo, že ta kniha je opravdu skvělá. Kdepak! Kritika řekla, že je příšerná, a tak musí být příšerná. A vyčetl to matce. Vyčetl jí její způsob života - to byl jeho oblíbený termín - ten prý zavinil, že napsal tu všeobecně zavrženou knihu. Řekl, že chce pryč." Abigail pokrčila rameny.

"Řekl, že se potřebuje znova najít taky

jeden z oblíbených výroků Gregoryho Craiga." Zase zadýmala z cigarety.

"Takže se znova našel a sepsal ten stupidní blábol - Stíny."

"Vaše matka ještě žije?" zeptal se Hawes.

"Ne."

"Kdy zemřela?"

"V létě před třemi roky."

"Nač?"

"Utopila se. Řekli, že to byla nešťastná náhoda."

"Řekli - kdo?"

"Koronerův úřad v Hampsteadu ve státě Massachusetts."

"Massachusetts," řekl Carella.

"Ano. Utopila se v Bightu, dvě míle od slavného strašidelného domu, který si otec pronajal."

"Kolik let po rozvodu to bylo?"

"Čtyři."

"A oni trávili prázdniny ve stejném městě?"

"Matka se s rozvodem nikdy nesmířila," řekla Abigail.

"Chtěla být blízko něho. Ať byl, kde byl..." Potřásla hlavou.

"Před chvilinkou jste řekla koronerův úřad, slečno Craigová..."

"Ano."

"Vy nevěříte, že smrt vaší matky byla nešťastná náhoda?"

"Když studovala na Holmanově univerzitě, byla členkou plaveckého družstva," řekla Abigail krátce.

"Vyhrála tři zlaté medaile."

Když se vrátili do služebny, čekala je na Carellově stole zpráva z laboratoře. Stálo v ní, že zámek na dveřích do Craigova bytu byl značky Weiser, což znamenalo, že se dal z obou stran - zvenčí i zevnitř - otevřít jedině klíčem. V zámku uvnitř klíč nebyl. Na zárubni nebyly stopy po páčení, kolem zámku a klíčové dírky ani škrábnutí nebo jiné stopy po násilném otevření. Vchod pro obchodníky, kterým se šlo do kuchyně přes malý přístěnek zastavěný popelníci, byl opatřený tímž zámkem. Ani zde se nenašly stopy po násilném vniknutí. Ani na zámku u vrat vedoucích do budovy zezadu žádné stopy po násilí nezjistili. Gregoryho Craiga zabil člověk, který buď bydlel v domě a hlídač mající službu ho znal, anebo někdo, koho znal jen Craig. Jestliže vraha nejdřív ohlásil hlídač, který se právě teď někde proháněl na lyžích, tak mu Craig zřejmě dovolil, aby návštěvníka pustil nahoru. V obytném komplexu Harborview bylo celkem šedesát přepychových bytů. Carella si poznamenal, že bude muset obejít jednoho nájemníka po druhém, a dále, že je třeba požádat Byrnesa, aby uvolnil pro tento případ další muže - ne že by se to tři dny před Vánoci mohlo podařit. Týž den dvacet minut po poledni zavolal do Craigova bytu v naději, že zastihne Hillary Scottovou. Nechal telefon zvonit dvanáctkrát, zavěsil, našel si číslo isolské Parapsychologické společnosti a vytočil je.

"Snažila jsem se vás dovolat," řekla Hillary.

"Kvůli čemu, slečno Scottová?"

"Vy jste nedostal můj vzkaz?"

"Bohužel ještě ne. Právě jsem přišel."

"Nechala jsem vzkaz u někoho tam u vás. Někoho, kdo má italské jméno jako vy."

Carella se podíval přes pokoj ke stolu, kde seděl Genero a za zvuku rádia žvýkal obložený chleba.

"Je mi líto, ale proč jste volala?"

"Kvůli pitvě. Má se prý dělat pitva."

"Je to tak, pitva je v případě vraždy stanovená zákonem."

"To se nesmí dovolit," řekla.

"Slečno Scottová, tohle bohužel není něco, co..."

"Co se stane, až Gregova duchovní podstata opustí jeho tělo?" řekla Hillary.

"Jestli ho rozřezáte a vyjmete mu vnitřnosti, co se stane, až vejde do světa duchů?"

"Do tohohle já nemám co mluvit," řekl Carella.

"Pitva je sta-"

"Ano, slyšela jsem, co jste řekl. Na koho se mám obrátit?"

"Kvůli čemu?"

"Aby tu pitvu zarazili."

"Slečno Scottová, kancelář policejního lékaře už pravděpodobně začala na mrtvole pracovat. Zjistit příčinu smrti je nanejvýš důležité, protože až se případ dostane k projednávání u soudu..."

"Gregova duše musí opustit tělo nedotčena."

"Bohužel."

Na lince bylo ticho.

"Já už jsem toho hodně slyšela o zmrzačených duších," řekla Hillary.

"Je mi velmi líto," řekl znova.

"Důvod, proč volám, slečno Scottová..."

"Hodně, až moc," řekla a opět se rozhostilo mlčení. Carella vyčkával. V téhle diskusi pokračovat nemělo smysl. Pitva se provede, ať si Hillary Scottová říká nebo dělá co chce. Jak jí právě řekl, s pitvou se už pravděpodobně začalo. V márnici bude tělo Gregoryho Craiga rozříznuto jako kus hovězího, vitální orgány vyňaty k vyšetření, lebka otevřena, aby se umožnil přístup k mozku. A až bude tělo vystaveno v pohřebním ústavu, nikdo z pozůstalých si neuvědomí, že se dívají na dutou schránku toho, co bývalo člověkem. Ticho se prodlužovalo. Carella usoudil, že ji přesvědčil.

"Byl bych rád, kdybych se s vámi mohl během dneška sejít v Craigově bytě," řekl.

"Proč?"

"Existuje možnost, že pana Craiga přepadl nějaký lupič. Chceme vědět, jestli něco chybí, slečno Scottová, a to se dá

zjistit jedině s pomocí někoho, kdo ví, co by v bytě mělo být."

"Grega nezabil lupič," řekla Hillary.

"Jak to víte?"

"Byl to duch."

To určitě, říkal si Carella. Duch svázal Craigovi ruce za zády drátěným věšáčkem na šaty. Duch mu zasadil devatenáct bodných ran do prsou, do zad, do paží, hrdla, rukou a hlavy pomyslným nožem, který kolegové z laborky v bytě nenašli. Týmž pomyslným nožem, který vrah pravděpodobně použil i při vraždě Marian Espositové. Případ související s R-76533.

"Cítila jsem včera v bytě velmi silné fluidum," řekla Hillary.

"Můžeme se tam s váma sejít za hodinu?" zeptal se Carella.

"Ano, ovšem," řekla.

"Ale lupič to nebyl."

Pokud to nebyl lupič, tak to zaručeně byla osoba - muž či žena která v Craigově bytě odcizila spousty věcí. Podle Hillary Scottové měl Craig, když ona ráno v deset odcházela, v náprsní tašce asi 300 dolarů v bankovkách. Věděla to, protože ho požádala, aby jí dal na taxíka do kanceláře, a on vytáhl svazeček padesátidolarovek a hledal něco menšího. Peníze byly tedy pryč, ale Craigovy kreditní karty všehovšudy sedm - zůstaly nedotčeny. Z otevřené schránky na šperky ležící na prádelníku, byly odcizeny zlaté náramkové hodinky, zlaté knoflíčky do manžet posázené diamanty, zlatý prsten na malíček s lazuritovým kamínkem a zlatý řetízek na ruku. Cenou ukradených šperků si Hillary nebyla jistá až na ten zlatý řetízek, který sama Craigovi koupila k loňským Vánocům a který stál 685 dolarů. Měla dojem, že náramkové hodinky mohly stát přibližně 6.500 dolarů. Víc toho věděla o klenotech, které zmizely z kazety, již měla ona v horní zásuvce prádelníku. Všechno dostala od Gregoryho Craiga za ten rok a půl, co spolu žili. Seznam ukradených předmětů byl tento:

Jeden ručně vyřezávaný náramek z barnského nefritu a osmnáctikarátového zlata - 3.975 dolarů.

Čelenka z osmnáctikarátového zlata s diamanty - 16.500 dolarů.

Diamantový přívěsek ve tvaru hrušky s řetízkem z osmnáctikarátového zlata dlouhý 45 cm - 3.500 dolarů.

Platinový prsten se smaragdem a diamantem - 4.500 dolarů.

Náušnice z osmnáctikarátového zlata s druhořadými perlami - 595 dolarů.

Diamantové a platinové náušnice - 1.500 dolarů.

Náhrdelník z osmnáctikarátového žlutého a bílého zlata - 2.950 dolarů.

Náramek z osmnáctikarátového růžového, žlutého a bílého zlata 1.250 dolarů.

A dva čtrnáctikarátové zlaté náramky - po 575 dolarech.

Mimo šperky ukradené z kazety chyběla z prádelníku, jak jim řekla, ještě podlouhlá kabelka z čtyřnadvacetikarátového zlata s lakovaným magnoliovým dřevem za 2.500 a náramkové hodinky z osmnáctikarátového zlata posázené diamanty za 14.500 dolarů. Hodinky mívala v původním pouzdře, které zůstalo v zásuvce; bylo z černého sametu, uvnitř vyložené bílým saténem - ale hodinky byly pryč. Cenu šperků, které jí Craig dal, znala, protože je právě nedávno dali všechny ocenit kvůli pojištění.

"Ale jeho šperky ne?" zeptal se Carella.

"I ano, jeho taky. Ale museli jsme je mít pojištěné zvlášť, protože jsme nebyli oddáni. Proto vím, jakou cenu měly jen ty moje."

"Přibližně jakou?" zeptal se Hawes.

"Přibližně to vím přesně; osmdesát tři tisíce čtyřista třicet dolarů."

"Že jste měli tolik drahých věcí jen tak v zásuvce," řekl Carella.

"Greg měl v úmyslu pořídit si vestavěný sejf," řekla Hillary.

"A pojištěné to bylo. Mimoto nás tu hlídají, a dobře. Nenajali bychom si ten byt, kdyby nás neujistili, že je naprosto bezpečný."

"Chybí ještě něco?" zeptal se Hawes.

"Měl na ruce svůj univerzitní prsten?" zeptala se Hillary.

"Neměl žádný šperk."

"Tak ten chybí taky."

"Které univerzity?" zeptal se Carella.

"Holmanovy. Tam se seznámil se svou bývalou ženou."

"Jaký to byl prsten?"

"Zlatý s ametystem."

"Kde ho nosil?"

"Na prsteníku pravé ruky."

Carella si vzpomněl na seznam zranění: řezná rána na vnitřní straně prsteníku pravé ruky. Vypáčil vrah prsten z Craigova prstu nožem? Přišel do bytu ozbrojen, nebo použil nůž, který tu našel? Jestliže sem přišel loupit, jak proklouzl přes ty vynikající hlídače v přízemí? Pustil by Craig dovnitř cizince, někoho, kdo by mu nejdřív ukradl šperky za třiaosmdesát tisíc dolarů a před odchodem ho zabil? Ale Hillary trvá na tom, že to nebyl lupič.

"Fluidum je nejsilnější v tomhle pokoji," řekla. Šla k psacímu stolu a položila ruce na jeho desku.

"Byl tady u stolu."

"Kdo?"

"Duch. Muž," řekla a lehce přejížděla rukama stůl.

"Mladý. Černé vlasy a hnědé oči." Sama měla oči zavřené, ruce se lehce pohybovaly po desce stolu, při řeči se kolébala ze strany na stranu.

"Pátral po něčem. Hledal. Byl neklidný. Neklidný duch."

Carella se podívala na Hawese a Hawes jeho pohled opětoval. Carella přemýšlel, jak někdo, kdo se tak podobá jeho ženě, může být tak očividně cvok. Hawes přemýšlel, jaká by byla v posteli - upadla by do transu ze všeho toho fluida? A okamžitě si připadal jako cizoložník, protože ta zatracená ženská jako kdyby z oka vypadla Teddy Careellové. Uhnul Careellovu pohledu, jako by se bál, že mu čte myšlenky.

"Ze stolu něco chybí?" zeptal se Carella.

"Smím ho otevřít?" řekla.

"Vy už jste s ním hotovi?"

"Prosím," řekla Carella.

Otevřela prostřední zásuvku. Byla tam miska plná spínátek a gumiček, tužky. Sešíváčka. Krabička štítků ke klíčům. Krabička s papírky. Zavřela zásuvku a otevřela tu vpravo. Byly v ní abecední pořadače opatřené jmény.

"Je to Craigův rukopis?" zeptal se Carella.

"Ano, psst."

"Co je to za jména?"

"Duchové," řekla.

"Pssst," a přejela rukama šanony.

"Hledal tu něco."

"Jestli ano," řekl Hawes, "tak v laborce budou mít otisky."

"Duchové nenechávají otisky prstů," řekla a Carella si pomyslel: cvok až na půdu.

"Ta jména..."

"Jména duchů," řekla.

"Případy, u nichž měl v úmyslu vyšetřovat, jestli jsou autentické. Od té doby, co napsal Stíny, byl zavalený dopisy a telefonáty z celého světa. Lidé mu oznamovali své zážitky se světem na druhém břehu."

"Věděla byste, jestli něco chybí?" zeptal se Hawes.

"To ne, ale byl tady. Vím, že tu byl."

Zavřela zásuvku a otevřela tu nad ní. Balík nažloutlého papíru, nic víc.

"Tady taky," řekla.

"Hledal, pořád hledal."

"Měl pan Craig v tom stole něco cenného?" zeptal se Carella.

"Jeho dokumentace má obrovskou cenu," řekla Hillary a naráz otevřela oči.

"Třeba opravdu něco hledal," řekl Hawes, "když to všechno tak rozházel."

"Ano, vím to určitě," řekla Hillary.

"A taky to našel," řekl Carella. Hillary se na něj podívala.

"Šperky za víc než třiaosmdesát tisíc dolarů."

"Ne, to ne. Hledal něco jiného. Nevím co," řekla a přejela rukama vzduch, jako by se snažila nahmatat něco, co detektivové neviděli.

"Podíváme se do kuchyně," řekl Carella.

"Chci, abyste nám řekla, jestli chybí nějaký nůž."

Prohlédli si kuchyň. Na magnetickém pruhu police bylo sedm nožů různé velikosti, jeden dlouhý 25 cm. Podle Hillary byly všechny nože na místě. Spočítala stolní přístroje a nejrůznější druhy nožů v zásuvce a řekla jim, že žádný nechybí.

"Tak přišel s ním," řekl Carella.

Hillary opět zavřela oči a opět roztáhla doširoka prsty a přitiskla dlaně k prázdnému vzduchu.

"Něco hledal," řekla.

"Něco."

Útok Warrena Esposito slízl Hawes. Útok byl snad zasloužený, se stejným rozhořčením by se byl Hawes setkal v každém větším městě na světě, Peking a Moskvu nevyjímaje. Bez ohledu na politiku národa je fakt, že když je zavražděna známá osobnost, věnuje policie této vraždě větší péči než vraždě nějakého ožraly nebo ucourané děvky. Marion Espositová nebyla ani opilec ani prostitutka, byla ve skutečnosti sekretářkou u firmy specializované na zásilkový prodej dárkových předmětů. Beze všech pochyb byla však o něco méně důležitá než Gregory Craig, autor nejprodávanějšího románu. Když její manžel Warren přecházel po služebně a zuřil, uvažoval Hawes o tom, jestli by věnovali stejnou pozornost jejímu případu jako Craigovu, kdyby s devatenácti bodnými ranami byla nalezena ona a před budovou ležel s jedinou ranou Craig. Usoudil, že na prvním místě by byl zase Craig, významná osobnost, kdežto Marian Espositová by zase byla jen další mrtvola v městě; kde se to mrtvolami hemží jako houbami po dešti.

"Tak co krucinál děláte?" řval Esposito. Byl to velký, statný chlap s hustými černými vlasy a pronikavými hnědými očima. Ten pátek odpoledne měl na sobě modré džíny, rolák a rozepnutý kabát s kožešinou uvnitř, který za ním pleskal při chůzi. *Ještě za mnou nepřišel ani jeden policajt, pro kristapána! Musel jsem šestkrát volat, než jsem zjistil, kam ji odvezli. Takhle to tady u nás vypadá? Ženskou někdo ubodá k smrti před domem, kde bydlí, a policie ji někým zašantročí, jako by se po ní zem slehla!"

"Souvisí to ještě s jedním případem," řekl Hawes chabě.

"Na případy, který s tím souvisí, vám kašlu!" hulákal Esposito.

"Chci vědět, jak hledáte vraha mé ženy."

"Myslíme si..."

"Myslíte!" řekl Esposito.

"To je všechno, co děláte? Myslíte?"

"Domníváme se..."

"Aha, tak teď se zas domníváte!"

"Pane Esposito," řekl Hawes, "myslíme, že člověk, který zabil Gregoryho Craiga, zabil vaši ženu jen náhodou. Myslíme si, že mohl..."

"Náhodou? To je náhoda, když někdo vrazí ženský do srdce nůž? Kristepane!"

"Použil jsem asi nevhodný slovo," řekl Hawes.

"Asi," řekl Esposito ledově.

"Moje žena je mrtvá. Někdo ji zamordoval. Nemáte žádné důvod věřit, že ji zabil ten samej člověk, co zabil toho spisovatele ve druhém poschodí. Žádné pádné důvod. Ale on je slavnější, že jo? Takže soustředíte všechny síly na jeho případ, a ten, kdo zabil Marian, se špacíruje na svobodě," řekl, otočil se na podpatku a ukázal na okno, pak se zase bleskurychle otočil k Hawesovi.

"A já ani nemůžu zjistit, kde je, abych zařídil pohřeb."

"Je v nemocnici Buena Vista, v márnici," řekl Hawes. "Pitva už skončila. Můžete..."

"Ano, já vím, kde je. Ted už to vím, po šesti telefonátech a potom, co jsem lital po všech čertech. Na policii. Kdo tady bere telefony? Idioti? Při prvních dvou telefonech nikdo neměl ani páru, že má žena existovala! Marian Espositová, pane? Kdo je to, pane? Chcete oznámit nějaký trestný čin, pane? Člověk by mýsl, že nějakýmu blbec ukradli bicykl a ne..."

"Většina telefonátů jde přes ústřednu," řekl Hawes.

"Já chápu, že se zlobíte, pane Esposito, ale opravdu nemůžete žádat od dispečera, který přijímá každou hodinu stovky telefonů, aby znal nejjednodušší detaily..."

"Dobrá, a kdo teda zná ty nejjednodušší detaily?" řekl Esposito.

"Znáte je vy? Dole mi řekli, že vy jste detektiv, kterej má na starosti případ mé ženy. Prosím, dobrá! Tak co teda..."

"Já a můj kolega, ano," řekl Hawes.

"Tak co sakra děláte?" řekl Esposito.

"Zavraždili ji včera. Máte nějaký stopy, víte aspoň, kde začít?"

"Začínáme vždycky stejně," řekl Hawes.

"Začínáme tak, jak byste začal i vy, pane Esposito. Máme mrtvolu - v tomto případě dvě mrtvolky - nevíme, kdo z nich ty mrtvolky udělal, a snažíme se to vypátrat. Není to jako ve filmu nebo v televizi. Neklademe lidem zádušný otázky a neosvěcuje nás duch svatej. Obcházíme kdekoho, snažíme se zjistit všechno, co můžeme, i když se to zdá úplně zbytečný, a snažíme se vypátrat, proč k vraždě došlo. Ne kdo, pane Esposito, my nejsme detektivka ani film. Pro policii neexistují žádné záhady, jen trestný činy a osoba nebo osoby, který je spáchaly. U ozbrojeného vloupání víme, proč k němu došlo, ještě než zvedneme telefon. Když zjistíme důvod vraždy, řekne nám to někdy i kdo ji spáchal - když máme kliku. Právě teď, jak tu mluvíme, máme založený tři stovky vražd s otevřeným koncem. Příští rok jich můžeme dořešit půl tuctu, když budeme mít kliku. Jestli ne, bude vrah na svobodě někde tam" a ukázal k oknu, jako předtím Esposito, "a nedostaneme ho nikdy. Vražda je jednorázová záležitost, pokud není vrah šílenec nebo zločinec, kterej zabíjí na něčí objednávku. Průměrný vrah zabije jednou a dost. Buď ho dopadnem a zneškodníme a on už nemá možnost zabít znovu, nebo si sbalí svejch pět švestek a zmizí."

Esposito na něj civěl s otevřenými ústy.

"Promiňte," řekl Hawes, "neměl jsem v úmyslu řečnit. My o vaší ženě víme, pane Esposito, moc o ní víme. Ale máme pocit, že prvotní je vražda v bytě č. 304 atak začínáme tam. Až dopadnem vraha Gregoryho Craiga, budeme mít taky vraha vaší ženy. Tak si to myslíme."

"A co když se mejlíte?" řekl Esposito. Hněv ho už přešel, stál tam s rukama v kapsách kožesinového kabátu a pátral v Hawesově obličeji po troše jistoty.

"Jestli ano, tak začnem znovu. Od začátku," řekl Hawes a vroucně doufal, že to nebude nutné.

Hlídač Jerry Mandel, ten vášnivý lyžař, zavola zrovna, když se Carella a Hawes chystali jít domů. Měli za sebou neplodnou schůzku s poručíkem Byrnesem, který řekl, že jim v žádném případě nemůže v době Vánoc dát dvakrát tolik policistů, a poradil jim, aby oni sami dva obešli všechny nájemníky v Harborview, i kdyby to mělo trvat do soudního dne. Kromě toho jim sdělil, že se mu ozval právní zástupce pana Warrena Esposita, a tvrdil, že se vraždě Gregoryho Craiga věnuje víc pozornosti než vraždě manželky jeho klienta, a že pokud pánové od policie nezdvihnou zadek ze židle a nerozhýbou se, mají se nač těšit od advokátova přítele, který pracuje v kanceláři městského státního zástupce. Byrnes jim připomněl, že v tomto krásném městě je vražda snad tím jediným, co vyrovnává všechny rozdíly a že se všemi mrtvolami se má zacházet stejně bez ohledu na rasu, vyznání, pohlaví nebo zaměstnání - výtku, kterou jak Carella tak Hawes spolkl s mírnou nelibostí.

Dále dostali zprávu o pitvě Gregoryho Craiga a Marian Espositové, ale ta učená lékařská pojednání jim sotva řekla víc, než už věděli. Co by byli za detektivy, kdyby aspoň nepodezírali, že příčinou smrti bylo u Gregoryho Craiga množství bodných ran a u Marian Espositové jedna. Policejní lékaři nejsou placeni, aby se zabývali dohady, a tak nikde v obou spojených zprávách nebyl ani nejmenší náznak, že by v obou případech mohlo být použito stejného nástroje. Zprávy jim však řekly, že Gregory Craig před smrtí pil; v mozku zjistili šestnáctiprocentní koncentraci alkoholu a v jednom

mililitru krve naměřili 2,3 miligramy etylalkoholu. Z rozboru mozku vyplývalo, že byl ve stavu "alkoholové intoxikace", jejímž fyziologickým následkem je snížená odpovědnost. Rozbor krve svědčil o tom, že byl "nepopíratelně opilý". Poznamenali si, že se mají zeptat "našeho média" - tak jí začínali říkat - jestli Craig při práci obvykle pil. Carella si vzpomněl na dvě nepoužité sklenice vedle karafy v obývací místnosti a lámal si hlavu, jestli je snad po vraždě neumyl vrah. V seznamu věcí nalezených v ložnici nebyla ani láhev whisky, ani sklenička.

Jerry Mandel zavolal ve čtvrt na sedm a pět minut. Carella si právě bral ze zásuvky svou osmatřicítku speciál, že si ji připevní k opasku, když se ozval telefon. Popadl sluchátko a podíval se na hodiny. Pracoval na případu od osmi ráno a víc se už dneska nedalo dělat, pokud by se neodhodlal jít a klepat na šedesáté dveře v Harborview, do čehož se mu nechtělo. Udělá to zítra dopoledne.

"Sedmaosmdesátá pátrací skupina, Carella," řekl.

"Mohl bych prosím mluvit s detektivem, který má na starosti vraždu v Harborview?" řekl hlas.

"To jsem já," řekl Carella.

"Tady je Jerry Mandel. Slyšel jsem v rádiu..."

"Ano, pane Mandele," řekl okamžitě Carella.

"... že byl zabit pan Craig, a tak jsem zavolal k nám do budovy, abych se dověděl, co se stalo. Mluvil jsem s Jimmym Karlsonem, který měl službu od šesti do půlnoci, a on mi řekl, že byste se mnou rádi mluvili. Takže tady mě máte."

"Dobře, jsem moc rád, že voláte, pane Mandele. Měl jste včera službu od poledne do šesti?"

"Měl."

"Přišel někdo do budovy a ptal se po panu Craigovi?"

"Ano, přišel jeden člověk."

"Kdo to byl, vzpomněl byste si?"

"Jmenoval se Daniel Corbett."

"V kolik to bylo?"

"Kolem pátý. Právě začínalo sněžit."

"Ohlásil jste ho panu Craigovi?"

"Ohlásil."

"A co řekl pan Craig?"

"Řekl pošlete ho nahoru."

"A šel nahoru?"

"Ano, šel."

"Viděl jste ho?"

"Viděl jsem ho jít do výtahu, ano."

"Asi kolem pátý?"

"Asi tak."

"Viděl jste ho tam zase přijít dolů?"

"Ne, to jsem neviděl."

"Vy jste odešel v šest..."

"Asi tak ve čtvrt na sedm, když mě vystřídal Jimmy Karlson."

"A ten člověk - Daniel Corbett - v době, kdy jste měl službu, dolů nepřišel?"

"Ne, nepřišel."

"Můžete mi ho popsat?"

"Můžu. Byl to poměrně mladý člověk, mezi dvacíti a třicíti nebo něco přes třicet, bych řekl. Měl černé vlasy a hnědé oči."

"Co měl na sobě?"

"Tmavý kabát, černý nebo hnědý, to si skutečně nepamatuju. A tmavé kalhoty. Jestli má pod kabátem sportovní sako nebo oblek jsem neviděl. Kolem krku měl žlutý šátek. A v ruce aktovku."

"Měl klobouk?"

"Bez klobouku."

"Rukavice?"

"To si nepamatuju."

"Věděl byste, jak se psal?"

"Já jsem se ho na to neptal. Řekl Daniel Corbett a tak jsem ho taky ohlásil do telefonu panu Craigovi."

"A pan Craig řekl pošlete ho nahoru, je to tak, ano?"

"Přesně tak to řekl."

"Kde jste, kdybych vás potřeboval?" zeptal se Carella.

"Na chatě U tří dubů, Mount Semanee."

"Děkuju vám, moc jste nám pomohl."

"Já jsem měl pana Craiga rád," řekl Jerry Mandel a zavěsil. Carella taky položil sluchátko do vidlice, otočil se s úsměvem k Hawesovi a řekl: "Tak tu kliku už začínáme mít, Cottone."

Klika jim dlouho nevydržela.

Daniel Corbett nebyl ani v jednom z pěti městských telefonních seznamů. Pro případ, že by ho Hillary Scottová znala, zavolali do Craigova bytu, ale nepřekvapilo je, když nikdo nezvedl telefon, jen málokdo by zůstal na noc v bytě, kde

byla spáchána vražda. Zavolali jí do kanceláře a mluvili s paní, která řekla, že všichni už šli domů a ona je jen uklízečka. Prohledali isolský telefonní seznam, jestli tam náhodou není Hillary Scottová. Nebyla. Prošli všech čtyřiašedesát Scottů v seznamu v naději, že některý z nich by mohl souviset s jejich "médiem". Nikdo z lidí, kterým zavolali, neměl nejmenší tušení, kdo by mohla být Hillary Scottová.

Bude to přece jen muset počkat do zítřka.

Kapitola 3

Hillary Scottová zavolala Carellu domů v sobotu v půl deváté ráno. Byl ještě v posteli. Opřel se o loket a zdvihl sluchátko přístroje, který stál na nočním stolku.

"Haló," řekl.

"Vy jste mě volal?"

"Snažil jsem se," řekl.

"Já jsem to cítila," řekla Hillary.

"Co je?"

"Jak jste se dověděla moje číslo domů?"

"Z telefonního seznamu."

Zaplať pámbu, pomyslel si. Kdyby si vykouzlila jeho číslo jen tak ze vzduchu, začal by věřit všemu možnému. Něco neskutečného bylo už na tom, že s ní mluví telefonem, představuje si ji, jak mluví, vidí téměř duplikát své ženy, ale ta leží vedle něho a rukama objímá polštář, po němž jsou rozprostřeny její černé vlasy, Teddy Carellová byla hluchoněmá, neslyšela zvonit telefon a neslyšela Carellu, jak mluví se ženou, která je jí tak podobná. Najednou ho napadlo, jestli - kdyby Teddy měla hlas - by zněl stejně jako hlas Hillary Scottové.

"Volal jste mě do bytu, vidíte?" řekla.

"Ano."

"Já jsem teď tady," řekla.

"Vrátila jsem se pro nějaké šatstvo. Fluidum bylo nejsilnější u telefonu."

"No ano, v pořádku, dobře," řekl.

"Můžete mi říct, kde teď bydlíte, kdybych náhodou potřeboval...?"

"Najdete mě u sestry," řekla.

"Jmenuje se Denisa Scottová, číslo telefonu Gardner 4-7706. Radši si ho napište, není v seznamu."

Měl ho už napsané.

"A adresa?" řekl.

"Laster Drive č. 3117. Co jste mi chtěl, pane Carello?"

"Včera večer volal hlídač, který má normálně službu od poledne do šesti večer. Jerry..."

"Jerry Mandel, ano."

"Ano. Řekl, že pan Craig měl ten den, kdy byl zavražděn, návštěvu v pět hodin odpoledne. Člověka, který se jmenuje Daniel Corbett. Říká vám to jméno něco?"

Telefon mlčel.

"Slečno Scottová?"

"Ano. Daniel Corbett vydal Gregovy Stíny."

"Popsal ho jako mladého červovlasého muže s hnědýma očima."

"Ano."

"Slečno Scottová, když jsme byli včera v bytě..."

"Ano, já vím, co řeknete. Duch, kterého jsem popsala."

"Mladý a muž jste řekla. Červovlasý, hnědooký." Carella se na okamžik odmlčel.

"Měla jste nějaký důvod pro...?"

"Fluidum bylo u stolu nejsilnější."

"Mimo fluidum."

"Jen fluidum," řekla.

"Ale Davida Corbetta znáte?"

"Ano, znám."

"Je opravdu mladý?"

"Je mu dvaatřicet."

"Červovlasý a hnědooký?"

"Ano."

"Kde ho najdu, slečno Scottová?"

"V Harlow House."

"Kde to je?"

"Tak se jmenuje to nakladatelství. Harlow House. Na Jeffersonově a Lloydově."

"Dneska je sobota. Neznáte jeho číslo domů?"

"Určitě bude v Gregově notýsku."

"Jste teď v ložnici?"

"Ne. V obýváku."

"Mohla byste jít do ložnice a najít mi to číslo?"

"Ano, samozřejmě. Ale to nebyla Danielova přítomnost, kterou jsem včera cítila. Daniel to nebyl."

"Stejně..."

"Ano, okamžik, prosím."

Čekal. Teddy vedle něj se překulila a pohnula, pak se posadila a zamžikala. Měla kratičkou smetanově bílou noční košilku, kterou jí dal k narozeninám. Protáhla se a usmála se na něj, pak ho políbila na tvář, rychle vyskočila z postele a šla přes pokoj do koupelny. Neměla kalhotky. Krajkový lem košilky ji zezadu zdaleka nezakrýval. Pozoroval ji, když šla přes pokoj, a na chvíli zapomněl, že je to jeho vlastní žena.

"Haló," řekla Hillary.

"Ano, jsem tu."

Dveře od koupelny se zavřely. Soustředil pozornost zpátky k médiu v telefonu.

"Mám u jeho jména dvě čísla," řekla Hillary.

"Jedno pro Isolu a druhé pro Gracelands. Jezdí tam na víkendy."

"Dejte mi obě, buďte tak hodná." Z koupelny slyšel spláchnutí a pak tekoucí vodu. Zapsal si čísla a řekl: "Děkuju vám, slečno Scottová, zase se ozvu."

"Daniel to nebyl," řekla a zavěsila.

Teddy vyšla z koupelny. Vlasy měla pocuchané spánkem, obličej bez líčidla bledý, ale tmavé oči byly jasné a zářily, a on ji pozoroval, jak se vrací k posteli, a snad už po tisícáté děkoval té neuvěřitelné šťastné náhodě, která mu ji přivedla do života před více léty, než si přál vzpomenout. Nebyla už to ta mladá dívka, kterou tehdy poznal, ve svém věku už neměla tak ohebnou postavu jako dvaadvacetiletá Hillary Scottová, ale ňadra měla stále ještě pevná, nohy dlouhé a pružné a váhu si hlídala ostřížím zrakem. Přitulila se k němu, když vytáčet první číslo, které mu dala Hillary. Ruku vsunula pod přikrývku.

"Haló," řekl mužský hlas.

"Pan Corbett?"

"Ano?" Znělo to trochu rozmrzele. Carella si uvědomil, že ještě není devět a že je neděle ráno - a nic menšího než dlouhý vánoční víkend. Teddyina ruka pod přikrývkou bloudila, jak měla ve zvyku.

"Promiňte, že vás obtěžuji tak brzo ráno," řekl Carella.

"Tady je detektiv Carella ze sedmaosmdesáté pátrací skupiny. Vyšetřuju vraždu Gregoryho Craiga."

"Ach tak. Ano," řekl Corbett.

"Rád bych se u vás dneska zastavil," řekl Carella.

"Chtěl bych vám položit několik otázek."

"Ano, samozřejmě."

Carella se podíval na hodinky.

"Vyhovovalo by vám deset hodin?" Teddy vedle něho mu četla ze rtů a zavrtěla hlavou.

"Nebo jedenáct," opravil se Carella.

"Co se vám líp hodí."

"Jedenáct bude lepší," řekl Corbett. , "Můžete mi tedy dát vaši adresu?"

Corbett mu ji dal. Carella psal a Teddyina ruka se stala naléhavější.

"Uvidíme se tedy v jedenáct," řekl, "děkuju mnohokrát." Zavěsil a otočil se k ní.

"Musím nejdřív zavolat Cottona," řekl. Obrátila oči k nebi.

"To bude minutka."

Pustila ho tak rychle, jak ho sevřela, vzdychla si a položila se nazpátek do polštářů, ruce pod hlavou, přikrývkou shrnutou ke kolenům, krátkou košilku vykasanou tak, že pod lemem vykukoval černý trojúhelník.

"Cottone," řekl, "smluvil jsem schůzku s Danielem Corbettem na jedenáct. Bydlí ve Čtvrti. Můžeš tam na mě počkat?"

"Jaks ho našel?" zeptal se Hawes.

"Naše médium zavolalo."

"Jen tak? Z ničeho nic?"

"Fluidum. Napiš si to, ano?" řekl Carella a nadiktoval mu adresu.

"V jedenáct."

"Nashle," řekl Hawes a zavěsil.

Carella odložil sluchátko a překulil se k Teddy. Ruce měla stále ještě za hlavou a na obličejí výraz naprosté otrávenosti.

"Dobrý, dobrý," řekl.

Rázem se posadila. Zamávala rukama ve vzduchu. Díval se jí na prsty, četl slova, která vytvářely, a najednou se začal smát.

"Jak to, že tě bolí hlava?" řekl.

Její ruce znova rychle a plyně gestikulovaly.

Vždycky mě začne bolet hlava, když jsou lidi u telefonu moc dlouho, říkaly.

"Už netelefonuju," řekl. Povzneseně pokrčila rameny.

"Tak co říkáš?"

Znova pokrčila rameny.

"Chceš si trochu pohrát?" zeptal se s úsměvem.

Oči se jí zúžily a zamžily jako někdejší hvězdičkám z dob němého filmu. Olízla si rty. Sundala si ramínko od košile a obnažila ňadro. Ruce opět gestikulovaly. Chci si pohrát a moc, ty blázinku, řekla, znova olízla rty a vrhla se mu dychtivě do náručí.

Tu sobotu před štědrým dnem se Čtvrť hemžila lidmi, kteří nakupují na poslední chvíli. Tlačili se na chodnících, kroužili kolem obchodů a pídili se po levných dárcích, které se nedaly najít. Byly doby - a uplynuly od nich jen několik desetiletí, kdy byla tato část města známá jako Čtvrť umělců a kdy se tady daly sehnat prvotřídní obrazy nebo plastiky, stříbrné i zlaté ručně tepané šperky, kožené zboží zcela se rovnající výrobkům z Florencie, spousta uměleckých knih a vzácných tisků, ručně šité blůzy a halenky z Mexika, dřevorezby a nefrit, keramika a exotické rostliny - všechno za rozumné ceny. Ty dny byly navždy pryč. Už nešlo najmout si tu podkrovní a umřít v něm hladem. Už se nedalo najít kvalitní věc za méně než nezřízenou cenu. Už před těmi mnoha léty změnilo místo i své jméno a s ním zmizel i jeho jedinečný charakter; z Čtvrť se stala jen další turistická atrakce ve městě, které kladlo své nástrahy jako rafinovaný lovec kozištinové zvěře. Ale kupující přicházeli dál, protože pořád ještě doufali, že tu seženou něco, co se nedá najít v přepychových obchodech módních Čtvrť.

Jako po celém městě byly i tady kandelábry ověšeny vánočními řetězy a girlandami chvojí nebo cesmíny. Výkladní skříň halila oblaka bílé barvy marně usilující vypadat jako mráz. Za sklem výloh se vršily hromady vaty posypané modrými flitry, jež měly vyvolat dojem zasněžených luk. Na dosud existujících náměstíčkách stály obrovské vánoční stromy ověšené žárovkami, které slabě zářily v ponurém dopoledni. Nebe se už zase zatáhlo a sníh shrnutý do vozovky měl současně nejoblíbenější barvu: špinavě šedou. S chodníků byl napadaný sníh zameten jen částečně a chodec se musel vyhýbat zrádným zledovatělým skvrnám. Lačné kupující však nic neodradilo. Drali se kupředu jako lososi, kteří plují za pářením proti proudu do ledových vod.

Daniel Corbett bydlel v jedné z mála pozůstalých uliček, kde kdysi bývaly stáje. Černý plot z umělecky tepaného železa uzavíral břídlíci vydlážděný dvorek a vedl k skrytému vchodu do domu v postranní uličce chráněné skupinou australských smrků. Dveře byly křiklavě oranžové a měly masivní mosazné klepátko. Být dveře někde blíž chodníku, ukradl někdo klepátko, než bys řekl švec. Carella si stejně pomyslel, že Corbett riskuje, když ho tam nechává viset tak naleštěné a lákavé pro kolemjdoucí. Nadzdvihl těžkou mosaz a pustil. Jednou, dvakrát a znova. Hawes se na něho podíval.

"Víte přece, že přijdeme...?"

Daniel Corbett byl mladý a hezký, měl rovné černé vlasy a hnědé oči, orlí nos jak vystřižený z Úpadku a pádu římské říše, ústa jako z Na ostří nože a bradu jak z Brightonského špalvu. Ještě k tomu měl na sobě červený smoking s černým sametovým límcem, přímo jako z Velkých nadějí. Byl zkrátka literární od hlavy k patě.

"Pan Corbett?" řekl Carella.

"Ano?"

"Detektivové Carella a Hawes," řekl a ukázal odznak.

"Ano, pojďte dál, prosím," řekl Corbett.

To, co sliboval Corbett jako osoba, se plně projevilo na jeho obydlí. Z táflované předsíně se vstupovalo do knihovny plné regálů, které se prohýbaly pod tíhou vydavatelské činnosti za posledních deset nebo více let. Obaly knih ve všech barvách spektra dodávaly systému ořechovému deštění slavnostní a sváteční ráz. Jiné, vázané v přepychové kůži, svědčily, jak se sluší a patří, o stabilitě. V krbu plápolal oheň; červené, modré a žluté plameny byly bezpochyby způsobeny chemickou impregnací polen: V jednom rohu pokoje stál vánoční strom, ozdobený ručně foukanými jemnými ozdobami německého původu a miniaturními lampičkami vyráběnými v Hongkongu. Corbett zamířil k rudé kožené lenošce, vedle níž doutnala v popelníku jeho dýmka. Vzal ji, zadýmal a řekl: "Prosím, posaďte se." Carella se rozhlédl po doktoru Watsonovi, ale nikde ho neviděl. Posadil se na čalouněnou židli proti malé kožené lenošce. Cítil, že by měl zazvonit pro horký punč. Rád by si byl sundal boty a natáhl sametové trepky. Rád by byl pekl vánoční husu. Rád by se byl těšil na další svátek, jakýkoli. Hawes seděl na židli vedle něho. Corbett, jak se slušelo na domácího pána, seděl ve své červené kožené lenošce a kouřil dýmku.

"Takže," řekl.

"Takže," řekl Carella.

"Pane Corbette, půjdu rovnou k věci. Ve čtvrtek odpoledne kolem páté hodiny - asi dvě hodiny předtím, než byla nalezena mrtvola pana Craiga - přišel do Harborview muž jménem Daniel Corbett a ohlásil se u..."

"Cože?" řekl Corbett a div neupustil dýmku.

"Ano, ohlásil se u hlídače ve vestibulu. Hlídač zavolal pana Craiga nahoru a ten mu řekl, ať pana Corbetta pošle nahoru. Corbetta popsal."

"Daniela Corbetta?"

"- popsal jako mladého muže s černými vlasy a hnědýma očima."

"To není možné," řekl Corbett.

"Hmmm," řekl Carella.

"Takže kde jste byl ve čtvrtek odpoledne v pět hodin?"

"V kanceláři," řekl Corbett.

"V Harlow House?"

"V Harlow House."

"Byl tam někdo s vámi?"

"Jenom zaměstnanci. Slavili jsme Vánoce jako každoročně."

"V kolik jste začali slavit, pane Corbette?"

"Ve tři."

"A skončili kdy?"

"Přibližně v půl osmé."

"Byl jste tam celou tu dobu?"
"Byl,"
"S někým zvlášť nebo se všemi ostatními?"
"Strávil jsem nějakou dobu s lidmi, kteří se za mě mohou zaručit."
"Kdo jsou ti lidé?" zeptal se Carella.
"Můžete nám říct, jak se jmenují?"
"No... obzvlášť jedna osoba."
"Kdo?"
"Jedna z našich mladých redaktorek, jmenuje se Priscilla Lambethová."
"Byl jste s ní v pět hodin?"
"Ano, mohlo být pět."
"Říkáte, že vám to potvrdí?"
"Totiž... nevím, jestli to udělá."
"Proč ne?"
"Ona je vdaná, víte."
"A."
"A tak nemusí být ochotna přiznat, že byla v poněkud... poněkud kompromitující situaci."
"Jak kompromitující byla ta situace?" zeptal se Hawes.
"Šoustal jsem ji na pohovce v její kanceláři," řekl Corbett.
"Aha," řekl Hawes.
"V pět hodin?" zeptal se Carella.
"V pět a ještě jednou v šest."
"Víte její číslo domů?"
"Snad byste ji nechtěli volat?" řekl Corbett.
"Můžeme ji místo toho navštívit."
"Skutečně, pánové..."
"Pane Corbette, jeden váš autor byl ve čtvrtek zabit a člověk, který podle popisu vypadá jako vy a udal vaše jméno, byl podle svědků na místě zločinu dvě hodiny předtím, než se našla mrtvola. To je vážné, pane Corbette. Nechceme ničit šťastné manželství, ale jestli paní Lambethová nepotvrdí, že jste byl v pět hodin s ní a nejel výtahem nahoru do Craigova bytu..."
"Její číslo je Higley 7-8021."
"Smíme použít váš telefon?"
"Samozřejmě," řekl Corbett a ukázal na telefon v rohu knihovny. Carella zvedl sluchátko, vytočil číslo, které právě dostal od Corbetta, a čekal. Corbett, bledý a napjatý, ho pozoroval. Na páté zazvonění odpověděla žena.
"Paní Lambethová?" zeptal se Carella.
"Ano?"

"Tady detektiv Carella. Vyšetřuju vraždu Gregoryho Craiga. Mohl bych si s vámi chvíli soukromě promluvit? Jste sama?"
"Ano, jsem."
"My jsme tady u pana Daniela Corbetta..."
"Ach."
"Vašeho kolegy..."
"Ach."
"A on říká, že můžete potvrdit, kde byl ve čtvrtek odpoledne v pět hodin."
"Ach."
"Můžete?"
"Já... snad ano," řekla a zaváhala.
"Kde říká, že byl?"
"Kde říkáte vy, že byl, paní Lambethová?"
"Snad u mne, v mé kanceláři."
"Byl nebo nebyl?"
"Ano, snad ano."
"V pět hodin?"
"No... řekla bych, že spíš v půl páté. Přesně si nevzpomínám, špatně se to pamatuje."
"Šli jste spolu do vaší kanceláře v půl páté, je to tak?"
"Kolem půl páté, ano."
"Jak dlouho jste tam zůstali?"
"Asi do půl sedmé. Takhle vám to řekl?"
"Ano, takhle nám to řekl."
"O redakční schůzi v mé kanceláři?"
"Hmmm," řekl Carella.
"Tak to je dobře," řekla a zřejmě se jí ulevilo.
"To je všechno?"

"Prozatím ano."

"Ach." Zaváhala.

"Znamená to, že budete volat znova?"

"Možná."

"Byla bych ráda, kdybyste mi příště volali do práce," řekla.

"Můj manžel nemá rád, když zatahuju úřední záležitosti domů."

Bodejť by jo, myslel si Carella, ale mlčel.

"Číslo do práce je Carrier 2-8100. Linka 42."

"Děkuju," řekl Carella.

"Prosím vás, sem už nevolejte," řekla a zavěsila.

"V pořádku?" zeptal se Corbett.

"V pořádku," řekl Carella.

"Kdo si myslíte, že mohl být ten člověk v Harborview, co použil vaše jméno?"

"Nemám tušení."

"Víte se obecně, že vy vydáváte Craigovy knihy?"

"Předpokládám, že v našem oboru ano."

"A mimo obor?"

"Nemyslím, že by to vědělo moc lidí mimo obor."

"Zmínil se některý časopis nebo noviny o tom, že vy jste jeho nakladatel?"

"Ano, teď si vzpomínám, že ano. Týdeník People uveřejnil povídání o Gregovi a zmínil se i o mně, byla tam naše společná fotka."

"Takže je docela možné, že by někdo mimo obor..."

"Ano, asi ano."

"Jak dlouho znáte Priscillu Lambethovou?" zeptal se najednou Hawes.

"Ne dlouho."

"Jak?"

"Je u nás nová."

"Jak nová?"

"Přišla k nám do nakladatelství na podzim."

"Od té doby jste s ní v důvěrných stycích?"

"Co je vám do toho?" řekl Corbett. Najednou se postavil na zadní.

"Na to, kde jste byl ve čtvrtek v pět hodin, máme jen její slovo, pane Corbette. Jestli je to už aféra staršího data..."

"Není."

"Ve čtvrtek to bylo poprvé, co?" řekl Hawes.

"Je mi to trapné," řekl Corbett.

"Mně taky," řekl Hawes.

"Bylo to poprvé?"

"Ne."

"Byli jste spolu už dřív?"

"Ano."

"Jak často?"

"Začalo to minulý měsíc," řekl Corbett a vzdychl.

"Kolikrát jste se viděli od té doby?"

"Dvakrát nebo třikrát."

"To je všechno?"

"Ano. Není to nic vážného, jestli na to narážíte. Pris nemá důvod poskytovat mi alibi. A já žádné alibi nepotřebuju. Nebyl jsem ve čtvrtek nikde blízko Craigova bydliště. Byl jsem přesně tam, kde jsem vám řekl, v Priscillině kanceláři, na Priscillině pohovce."

"Nebylo to trochu riskantní?"

"Na oslavě Vánoc není riskantní nic."

"Takže je to jen taková příležitostná záležitost, že?" řekl Hawes.

"Dá se to tak nazvat, jestli chcete."

"Jak byste to nazval vy, pane Corbette?"

"Příležitostná, ano."

"Jaké byly vaše vztahy s Craigem?" zeptal se Carella.

"Profesionální."

"Což znamená?"

"Znamená to, že on mi poslal svou knihu, mně se líbila a doporučil jsem, abychom ji koupili. Pracoval jsem s ním na ní a nakladatelství Harlow House ji vydalo."

"Kdy to bylo?"

"Vyšla před půldruhým rokem. Byla ohlášená na léto."

"Kdy jste knihu dostal?"

"Asi deset měsíců předtím."

"Přes agenturu?"

"Craig neměl agenta. Byla adresována redaktorovi, který už u nás není. Okamžitě jsem věděl, o koho jde, samozřejmě, na univerzitě jsem četl asi dvě jeho věci."

"Ale tohle nebyl román."

"Ne. Byla to změna. Úplně z jiného soudku než všechno, co psal předtím. Zamiloval jsem se do toho hned při prvním čtení."

"Když říkáte, že jste s ním na tom pracoval..."

"Moc redigování to nevyžadovalo. Sem tam nějaké opomenutí modré oči na straně 12, zelené na straně 30 - tu a tam nějaký škrt, ale většinou to nepotřebovalo nic. Kéž bych to mohl říct o všech našich knížkách!"

"A to je celý rozsah vašich styků?"

"Ne. Psal další knihu, když... když byl zabit. Psali jsme si o tom a mnohokrát si telefonovali. Nějak mu to nešlo."

"A co osobní styky?"

"Obědy, to ano."

"Kdy naposled?"

"Asi tak před čtrnácti dny, řekl bych."

"Zmínil se vám, že má s novou knihou těžkosti?"

"Ano, proto jsme se také sešli."

"Co jste mu poradil?"

"Co může poradit vydavatel? Měl už takové období předtím, mezi posledním románem a Stíny. Řekl jsem mu, že tohle taky přejde."

"Věřil vám?"

"Zdálo se, že ano."

"Pane Corbette," řekl Carella, "v psacím stroji pana Craiga byl list papíru a mně se zdálo, nejsem redaktor a moc o takových věcech nevím - ale řekl bych, že je to začátek knihy. Ve skutečnosti první odstavec."

"Ba ne, to se mi nezdá," řekl Corbett a zavrtěl hlavou.

"Nepamatuju si to přesně, ale určitě tam stálo něco o tom, že poprvé vstoupil do nějakého domu..."

"Ach ano, to je totiž tak. Craig sestavoval seznam jednotlivých případů. Případů domněle pravdivých nadpřirozených jevů."

"Domněle?"

"No... víte," řekl Corbett a usmál se.

"To, co jste viděl v jeho psacím stroji, mohl být začátek jedné kapitoly."

"Jak dlouho na tom pracoval?"

"Myslím, že celý uplynulý rok."

"Kolik kapitol už měl?"

"Čtyři."

"Za celý rok?"

"Řekl jsem vám, že měl těžkosti. Pořád to přepisoval. Pořád to nebylo to, co si přál. Napsat něco po Stínech nebylo lehké, to mi můžete věřit. Greg nebyl v literatuře faktu tak zběhlý jako v románech. Nebyl si tak jistý, jestli chápete, jak to myslím? Nebyl si ani jist, jestli Stíny nedopadly tak dobře šťastnou náhodou."

"To vám řekl?"

"Ani nemusel. Ten člověk se třásl nejistotou jako rosol."

"Zmínil se, že by ho trápilo něco jiného?"

"Ne."

"Výhrušné dopisy nebo telefonáty?"

"Nic takového."

"Nevolali mu nějakí blázni?"

"Neexistuje na světě autor, kterému netelefonují blázni."

"Zmínil se o něčem takovém?"

"Výslovně ne. Ale vím, že si minulý měsíc nechal změnit číslo telefonu, takže předpokládám, že to byl důvod."

"Dobrá, děkuju," řekl Carella.

"Pane Corbette, možná, že se s vámi budeme muset znova spojit..."

"Tak neodjíždějte z města, co?" řekl Corbett a usmál se.

"Když jsem začínal, redigoval jsem detektivky."

"To jsem nechtěl říct," řekl Carella.

"Co jste chtěl říct?"

"Chtěl jsem říct..." Carella zaváhal.

"To jsem chtěl říct," dodal. Venku na ulici, cestou k zaparkovanému autu, řekl Hawes: "Opravdu jsi ale nechtěl říct tohle, vid?"

"Ale ano, chtěl."

"Aby neodjížděl z města?"

"Něco v tom smyslu."

Už zase začínalo sněžit. Když došli k vozu, Carella odemkl dveře a přešel na druhou stranu. Hawes se nahnula uvolnil imobilizátor. Carella se usadil za volant, sklopil tabulku s ručně napsanými slovy Městská policie ve službě a

nastartoval. Seděli a čekali, až se vůz trochu zahřeje.

"Myslím, že si to budeme muset ověřit ještě u nějakých lidí v tom nakladatelství. Jenom její slovo, kde byl, se mi nezdá dostačující, tobě ano?"

"Ne, ale na druhý straně je to vdaná ženská, která se spustila ve své vlastní kanceláři, a tak není pravděpodobný, že by (hala. Nebo jo?"

"Pokud to ovšem není něco víc než příležitostná aféra, jak říká on, v tom případě mohla lhát, aby ho ochránila."

"Snad," řekl Hawes.

"Ale já ti řeknu, Steve, na mě to dělalo dojem povreční afěrky."

"Proč?"

"Když je to vážný, neřekneš, že jsi někoho šoustal. Řekneš milovali jsme se, nebo byli spolu sami, nebo se důvěrně chovali nebo tak něco. Ale neřekneš, že jsi někoho šoustal na kanapi. Je to jen přechodná známost, Steve, věř mi."

"Souhlasím. Je jen přechodná."

"Mimoto, jestli šel zabít Craiga, proč by se ohlašoval? Proč by neřek, že jde za nějaký týdeník jako Time nebo Newsweek nebo Saturday Review? Proč uvádět skutečný jméno?"

"Aby ho Craig pustil nahoru."

"A aby si hlídač na to potom vzpomněl? Kdepak!"

"Třeba tam nešel s úmyslem ho zabít. Třeba se dostali do hádky..."

"Vrah si přines nůž," řekl Hawes.

"To jo," řekl Carella.

"A tak co?"

"Jak to mám ksakru vědět," řekl Carella a rukou v rukavici otřel přední okénko. Chvilí přemýšlel. Stěrače odhrnovaly lepkavé vločky.

"Dobrá," řekl.

"Myslím, že bysme měli zavolat Jerryemu Mandelovi na ty jeho hory a říct mu, ať se hned vrátí. Chci dát Daniela Corbetta sledovat. Mezitím, když tu máme u nosu soud, můžeme požádat o povolení prohlédat jeho byt. Z Craigova bytu ukradl někdo šperky v ceně nejmiň třiaosmdesát tisíc a to není věcička, který se zbavíš za pár minut, zvlášť když jsi nakladatel a nemáš známosti s překupníky kradeného zboží. Co ty na to?"

"Já mám hlad," odpověděl Hawes.

Poobědvali nahonem v čínské restauraci na Culverově a pak zajeli k budově trestního soudu na Hlavní. Soudce Nejvyššího soudu, kterému předložili písemnou žádost, byl na vahách, jestli jim má udělit povolení pouze na základě telefonického rozhovoru s hlídačem, ale Carella zdůraznil, že existuje rozumný důvod předpokládat, že někdo, kdo se ohlásil jako Daniel Corbett, byl na místě v době, kdy došlo k trestnému činu, a že tato doba je podstatná pro nalezení ukradených šperků dřív, než se jich lupiči pokusí zbavit. Dohadovali se o tom patnáct minut a nakonec soudce řekl: "Pane Carello, já prostě nemohu souhlasit s tím, že váš návrh na prohlídku bytu je důvodný. Když vám prohlídku povolím, určitě to někdo vytkne, až se případ dostane před soud. Žádost se zamítá." Carella si celou cestu k výtahům a až dolů na ulici mumlal něco pod nosem a Hawes podotkl, že na životě v demokracii je nejhezčí, jak chrání občanský práva. Carella řekl: "Práva zločinců taky," a bylo to.

S Jerryem Mandelem taky neuspěli. Když zavolali do chaty U tří dubů, dozvěděli se, že Jerry Mandel se ráno odhlásil a šel hledat lepší sněhové podmínky někam jinam. Carella řekl recepční, že jestli Mandel hledá sníh, tak tady ve městě v něm může vězet až po uši. Napadalo už asi patnáct centimetrů a pořád ještě padá. Recepční řekla: "Tak nám trochu pošlete, můžeme ho potřebovat."

Carella zavěsil.

Kapitola 4

První blázen telefonoval to odpoledne v půl třetí a tak ke Carellově satisfakci dokázal, že blázni nevolají jen všechny spisovatele na světě, ale snad taky všechny policajty. Byla to žena a řekla, že je slečna Betty Aldershotová a bydlí na Jacksonově č. 782, jen přes ulici od Harborview. Ve čtvrtek přesně v půl sedmé a pět minut se prý dívala oknem dolů na ulici, když spatřila muže a ženu, jak se perou ve sněhu. Carella nevěděl, že volá někdo, kdo nemá všech pět pohromadě. V tu chvíli ještě ne. Přitáhl si blok a sáhl po tužce.

"Ano, slečno Aldershotová, poslouchám," řekl.

"Můžete mi popsat toho muže?"

"Byl to superman," řekla.

"Superman?"

"Ano. Měl na sobě modré spodní prádlo a červenou pelerínu."

"Aha, chápu," řekl Carella.

"Vytáhl velký rudý penis a vrazil ho do ní."

"Chápu."

"Superpenis," řekla.

"Hm... ano. Tak já vám děkuju, slečno Aldershotová..."

"Pak odletěl."

"Ano."

"Přes budovy. Pořád mu ještě visel ven."

"A... ano. Mockrát vám děkuju."

"Toho nikdy nedostanete," řekla a začala se chichotat.

"Je rychlejší než vystřelená kulka," a zavěsila.

"Kdo to byl?" zeptal se Meyer od svého stolu. Měl na hlavě čepici, kterou teď nosil v místnosti i venku, kostkovanou čepici s klapkami na uši; zakrývala mu holou hlavu a Meyer si v ní připadal jako Sherlock Holmes. Osazenstvo služebny se před týdnem dohadovalo, jestli ji nosí i do postele. Hal Willis míní, že Meyerova žena Sarah si v posteli potrpí na plešatce s holmesovskými čepicemi. S holmesovskými čepicemi a černejšími podvazkami, řekl Bert Kling. Jinak bez. Jen čepice a černý podvazky. A pěkně rozhícované. Sranda k popukání, řekl Meyer.

"To byla Supermanova maminka," řekl Carella.

"Neříkej! Jakkak se jí daří?"

"Super. Snažil jsem se dovolat Dannyho Gimpa. Má jiný číslo nebo co?"

"Nemyslím," řekl Meyer.

"Poslyš, jak to uděláme s pondělkem?"

"Já myslím, že s tím budu hotov dneska o půlnoci," řekl Carella.

"To určitě, ty a Superman. Vážně. Jestli se chceš honit s vyplazeným jazykem po celém městě, tak mi přenech chanuku."

"Počkej mi do půlnoci," řekl Carella a ještě jednou se pokusil zavolat Dannyho Gimpa. Zase žádná odpověď. Nerad se obracel na Tloušťku

Donnera, ale po městě se potulovaly klenoty v ceně skoro devadesát tisíc, a taková kořist nemohla projít v podsvětí nepozorována. Vytočil Donnerovo číslo domů a poslouchal, jak to na druhém konci zvoní.

"Donner," řekl hlas.

"Tloušťku, tady je Steve Carella."

"Jeje, jakpak se máme?" řekl Donner.

"Copak se děje?" Mluvil úlisně a sladce a Carellovi se vybavil obrovitý uslintaný chlap, který byl oblíbený práškač Hala Willise - ale jen proto, že Willis toho na něj věděl dost, aby ho poslal do basy na příštích dvacet let. Tloušťka měl slabost pro holčičky, roztomilá posedlost, kvůli které neustále bruslil na tenkém ledu zákona. Carella zrovna viděl, jak Tloušťka drží sluchátko tlustými prsty a představoval si tytéž prsty na mladičkých nadrech třináctiletého děvčátka. Ten chlap mu byl odporný, ale vražda je ještě odpornější.

"Ve čtvrtek večer někdo ukradl šperky za přibližně třiaosmdesát tisíc dolarů a spáchal přitom vraždu," řekl Carella.

"Neslyšels o tom něco?"

Donner slabě hvízdal. Nebo možná jen zasípal.

"Jaký šperky?" zeptal se.

"Nejrůznější. Hned ti přečtu seznam. Mezitím - mluvilo se o tom?"

"Ne že bych něco slyšel," řekl Donner.

"Říkáte ve čtvrtek večer?"

"Jednadvacátýho."

"Dneska je sobota. Třeba to už někam zašantročili."

"Je to možný."

"Budu natahovat uši," řekl Donner.

"Ale ne zadarmo."

"O ceně se dohodni s Willisem," řekl Carella.

"Willis je škot. Jsou Vánoce, musím kupovat dárky. Jsem taky člověk, víme? Chcete po mně, abych se brouzдал sněhem a šmíroval, když mám být doma a zdobit stromček."

"Pro ty tvoje holčičky?" zeptal se Carella a v telefonu bylo ticho.

"Tak jo, dobrý. Projednám cenu s Willisem. Ale dostanu něco, i kdybych na nic nekáp. Jsou Vánoce."

"Domluv si to s Willisem," řekl Carella a přečetl mu seznam ukradených šperků.

"I sakra, to toho je," řekl Donner.

"Uvidím, co se dá dělat." Carella zkusil znova Dannyho Gimpa. Zase nic. Rozhodoval se, jestli má zavolat Gauča Palaciosse, ale soudil, že tak velká věc se k uším Kovboje nedostane. Hodiny ve služebně ukazovaly deset minut před třetí... Neměl potuchu, co dál. Nemohl dát sledovat Corbetta, dokud se nevrátí Mandel, a to bude den po svátcích. Povolení k prohlídce Corbettova bytu kvůli ukradeným šperkům nedostal a nemohl se o nich nic dovědět, dokud Donner nezavolá - jestli ho vůbec zavolá. Sešel dolů do kanceláře a požádal Miscola, aby mu oxeroxoval seznam šperků; rozdá ho do všech zastávek v městě, ale věděl až příliš dobře, že zítra a v pondělí bude všechno zavřeno, a tak musí zase čekat až do úterka, kdy se vrátí Mandel. Zpátky za svým stolem vytočil číslo chaty U tří dubů a chtěl mluvit se správcem. Pořád sněžilo. Na druhé straně místnosti sestavoval Cotton Hawes časový rozvrh čtvrtěních vražd. Carella čekal.

"Haló," řekl ženský hlas.

"Haló, tady je detektiv Carella z 87. pátrací skupiny v Isole," řekl Carella.

"Před chvílí jsem mluvil s někým od vás, kdo mi řekl, že Jerry Mandel se dnes ráno odhlásil..."

"Ano?"

"Ten pán, s kterým jsem mluvil, prý nemá ponětí, kam pan Mandel odjel. Myslel jsem si..."

"Já taky nevím," řekla žena.

"Kdo je u telefonu, prosím?"

"Správcová Carmodyová."

"Paní Carmodyová, napadalo tam u vás hodně sněhu v posledních dnech?"

"Tady u nás ne. Ale ve městě prý sněží..."

"Ano, právě teď."

"Snad to přijde taky k nám, aspoň doufám," řekla.

"Kde by tak nejbliž vás mohl být snít?"

"Jako blízko našich hor, myslíte?"

"Ano. Jestli pan Mandel hledal snít, kde by ho našel?"

"Až ve Vermontu," řekla paní Carmodyová.

"Ve Vermontu."

"Ano. Z Mount Snow oznamují výborné podmínky. Bromley, Stratton, Sugarbush a Stowe taky. Mytu máme sněhu zoufalý nedostatek a všude v Massachusetts je to stejné. Já bych řekla, že odjel do Vermontu."

Kam do Vermontu? Co by bylo nejbliž?"

"Mount Snow."

"Je to tam hodně navštěvované? Je tam hodně motelů?"

"Vy si asi děláte legraci," řekla Paní Carmodyová.

"Snad nemyslíte, že byste ho tam našel?"

"Napadlo mě to," řekla Carella.

"I když začnete obvolávat všechny hotely v Mount Snow hned teď, propásnete ježíška," řekla a Carella si byl jist, že se usmívá nad tím, jak je vtipná.

"Jak bych sehnal úplný seznam všech noclehů v Mount Snow?" zeptal se Carella.

"Myslíte to vážně?"

"Ano, madam, my totiž vyšetřujeme vraždu."

"Tak tedy... snad by bylo nejlepší zavolat ubytovací kancelář v Mount Snow. Ti by vám mohli pomoci."

"Děkuju," řekl Carella a zavěsil.

Hawes přišel k jeho stolu s rozvrhem, který právě naklepal na stroji.

"Takhle to podle mě vypadá," řekla podal Carellovi papír.

ČASOVÝ ROZVRH - VRAŽDY CRAIGA ESPOSITOVÁ ČTVRTEK 21. PROSINCE

17.00 Muž, který tvrdí, že je Daniel Corbett, přichází do Harborview, je ohlášen hlídačem Mandelem, jede zdviží nahoru.

18. I S Muž dosud v budově, když Mandela vystřídá ve službě Karlson.

18.40 Neznámý muž volá tísňové volání a oznamuje, že na chodníku před č. 781 na Jackson Street leží probodnutá žena.

18.43 Vůz Adam 11 přijíždí na místo činu. Žena později identifikovaná jako Marian Espositová, běloška, dvaatřicet let, již mrtvá.

19.10 Hillary Scottová volá na tísňové volání a oznamuje oběť bodných ran v bytě č. 304, Jacksonova 781.

19.14 Do bytu se dostaví detektivové již přítomní u zavražděné Espositové. Oběť: Gregory Craig, běloch, čtyřiapadesát let, již mrtvý.

"Tak nějak to je, v pořádku," řekl Carella.

"Ale říká nám to houby, vid'?"

"Moc toho není," řekl Carella, "ale není špatný vidět to takhle pěkně srovnaný." Sáh po telefonu, vytočil centrálu a řekl, že potřebuje informace ve Vermontu. Když se dověděl, že tam může volat rovnou, poučil nedůtklivě centrálu, že je detektiv a vyšetřuje vraždu a že by prosil, aby ho laskavě spojila. Řekla ironicky "Ó promiňte," ale spojila ho.

Vermontské telefonní informace mu řekly číslo ubytovací kanceláře v Mount Snow. Vytočil je a mluvil s příjemnou mladou ženou, která mu sdělila, že jejich kancelář vede ubytovací agendu pro šestapadesát hotelů, motelů, restaurací a chat, všechny v okruhu dvaceti milí kolem Mount Snow. Mimochodem se zmínila o tom, že kancelář nevede v seznamu žádné ubytovací zařízení, které nemá aspoň čtyři pokoje, a že takových je spousta. Zeptala se ho, jestli chce, aby mu přečetla celý seznam i s počtem ubytovacích míst u každého podniku. Carella o tom chvíli přemýšlel.

Pak řekl "Ne, to nic, děkuji vám" a zavěsil.

Druhý blázen - aspoň tak ze začátku působil - volal asi dvacet minut po tom prvním. Carella zvedl sluchátko.

"87. pátrací skupina, Carella," řekl, .

"Nějak to souvisí s vodou," řekl hlas.

"Cože?"

"S vodou," opakoval hlas a najednou jej poznal.

"Slečna Scottová?"

"Ano. Vražda souvisí s vodou. Mohli bychom se dnes odpoledne sejít? Vy jste pramen."

"Jak to myslíte?"

"Ještě tak docela nevím. Ale vy jste pramen. Musím s vámi mluvit."

Vzpomněl si, že dcera Gregoryho Craiga jim včera řekla: Utopila se. Prý nešťastná náhoda. Voda, pomyslel si a okamžitě řekl: "Kde budete?"

"U sestry,"

"Za půl hodiny jsem tam," řekl.

"Já tam budu taky," řekla a zavěsila. _

Když mu otevřela dveře, měla na sobě krátký přepásaný župánek, pod ním buď punčochové kalhoty nebo nylonky.

Nenalíčená a bez rtěnky, červeně na tvářích a tužky na obočí byla Teddy ještě podobnější než předtím.

"Promiňte," řekla na uvítanou.

"Zrovna jsem se oblíkala, když zavolala sestra. Pojdte dál."

Byt se nalézal v té části Isoly, již se říkalo Stewart City. Nebylo to velkoměsto, dokonce ani město, ale pouze sbírka snobských budov na jižní straně skutečného města; byty měly vyhlídku na řeku Dix. Ten, kdo se honosil adresou v Stewart City, mohl se honosit i vysokými příjmy, venkovským sídlem na Sands Spitu a vozem značky Mercedes Benz v podzemní garáži. Adresu mohl uvádět se směsí snobismu a pýchy. Ve městě-nebo snad i na celém světě-je už jen málo míst, o kterých platí něco podobného. Byt Hillaryiny sestry byl zařízen sice nákladně, ale neokázale, jak se slušelo na jeho adresu; na Carellu účinkoval tak, že se okamžitě cítil nesvůj. Studeně bílý umělý vánoční strom v jednom rohu pokoje mu dodal. Byl zvyklý na ošumělost sedmaosmdesátky, kde byly vánoční stromečky pravé a koberce pod nohama - na rozdíl od vysokého huňatého, který se tady prostíral jako trávník - byly vždycky spíš prošlapané a roztržené.

"Slečno Scottová," řekl, "v telefonu jste..."

"Pořád ještě sněží?" zeptala se.

"Ano."

"Já mám být v pět ve městě na koktajlovém večírku. Jsou na ulicích nějaké taxíky?"

"Pár."

"Můžu vám něco nalít?" zeptala se.

"Kolik je vůbec hodin?"

"Čtyři," řekl.

"Právě tak čas na drink, že?"

"Pro mě ne," řekl.

"Ovšem, jste ve službě," řekla.

"Nebude vám vadit, když já se napiju?"

"Poslužte si."

Přistoupila k vysoké skříňce ve zdi a když ji otevřela, ukázala se kolekce lahví. Nalila si z jedné plnou sklenici, z kbelíku vytáhla dvě kostky ledu a hodila je do sklenice. Otočila se k němu a řekla: "Na zdraví, veselé Vánoce."

"Na zdraví," řekl.

"Posaďte se," řekla.

"Prosím." Usmála se zrovna tak jako Teddy, takže na chvíli měl podivný pocit dezorientace. Tahle žena by neměla být tady, ale v domě v Riverheadu, a on by jí měl vypravovat, jak se přes den nadřel, žádat účastenství s osudem policisty a mixovat jí whisky se sodou, chystat jí dříví do krbu. Místo toho je tady, aby si promluvil o vodě.

"Tak," řekl, "a co ta voda?"

Podívala se na něj překvapeně a pak řekla: "Děkuju, ale já radši s ledem."

Opětoval její pohled, taky překvapeně. Seděla naproti němu a když zkřížila nohy, župánek se rozevřel. Rychle stáhla neposlušné cípy k sobě.

"Určitě si nedáte?" zeptala se.

"Docela určitě."

"Může jí to chvíli trvat, víte."

"Promiňte, já...?"

"Sestra. Mluvila jsem s ní před půlhodinou."

"Vaše sestra?"

"Ano."

"Co ta s tím má společ...?"

"Hillary," řekla.

"Hillary?" řekl a zamžikal. Od začátku předpokládal, že ta ženská patří do ústavu.

"Slečno Scottová," řekl, "promiňte, ale já nechápu..."

"Moje dvojče," řekla.

Podíval se na ni. Usmívala se na něho přes okraj sklenice. Měl pocit, že to nedělá poprvé a že ji to pokaždé znova baví.

"Už chápu," řekl.

"Já jsem Denisa," řekla.

"Jsme si hodně podobné, nemyslíte?"

"To jste," řekl opatrně a uvažoval, jestli sestra dvojče opravdu existuje a jestli ho Hillary nevodí za nos na státní útraty.

"Tak vy jste s ní mluvila..."

"Ano, je to půl hodiny."

"Kde byla?"

"V kanceláři. Právě se chystala k odchodu. Ale venku je tolik sněhu..."

"Poslyšte," řekl, "vy jste opravdu...?"

"Denisa Scottová," řekla a pokývala hlavou.

"Jsem. Která z nás je hezčí, co myslíte?"

"Těžko říct, slečno Scottová."

"Já jsem hezčí," řekla a zasmála se, najednou vstala a šla ke skříňce. Díval se, jak si nalévá další drink.

"Určitě nechcete?" zeptala se a připila mu pozdviženou sklenicí.

"Bohužel nesmím."

"Škoda," řekla, vrátila se ke své židli a zase se posadila. Opět zkřížila nohy, tentokrát bezstarostněji. Župánek se znovu rozevřel a Carella zahlédl hořejší lem nylonek a podvazky. Odvrátil oči.

"Já mám taky dvojčata," řekl.
"Je senzibil, víte," řekla Denisa a zatukala si na čelo ukazovákem.
"A co vy?" řekl.
"Já ne, já jsem talentovaná jinak," řekla a usmála se na něho.
"Nejste rád, že podvazky přišly zase do módy?"
"Já... já jsem o tom nepřemýšlel," řekl.
"Tak přemýšlejte," řekla.
"Slečno Scottová," řekl.
"Vy máte schůzku, jak vím, tak jestli se chcete jít obléknout, já tady klidně počkám."
"Ve snu by mě nenapadlo nechat vás tu samotného," řekla, nahnula se prudce nad stolkem a vzala si z krabičky cigaretu. Výstřih župánku se jí rozevřel na řadrech. Neměla podprsenku. Setrvala tak o zlomek času déle než bylo kvůli cigaretě třeba, podívala se na něj a najednou se usmála.
"Slečno Scottová," řekl a vstal.
"Já se za chvíli vrátím. Až přijde vaše sestra, řekněte jí..."
Zaslechl, jak se ve dveřích za jeho zády otáčí klíč. Dveře se rozlétly a do pokoje vešla Hillary Scottová. Měla na sobě mývalí kožíšek, pod ním bílou blůzičku a červenou sukni. Tmavohnědé kozačky byly promočeně. Podívala se přes pokoj na Denisu, která se dosud nahýbala přes stolek.
"Jdi a vem si něco na sebe, nebo se nastydneš," řekla. Pak se obrátila ke Carellovi.
"Promiňte, že jdu pozdě. Nemohla jsem sehnat taxík." Podívala se znovu na sestru.
"Deniso?"
"Bylo mi potěšením," řekla Denisa a vstala, přitáhla obě půlky župánku k sobě a utáhla pevněji pásek. Díval se za ní, když odcházela z pokoje. Dveře k místnosti, o níž předpokládal, že je její ložnice, se zavřely.
"Nevěděl jste, že jsme tři, co?" řekla Hillary.
"Tři?"
"Včetně vaší ženy."
"Vždyť vy mou ženu neznáte," řekl Carella.
"Ale jsme si podobné."
"Ann."

"Máte dvojčata."
"Mám."
"Holčička je podobná vaší ženě. Narodila se v dubnu."
"To ne, ale jmenuje se April."
"Terry. Je to Terry?"
"Teddy."
"Ano, Teddy. Franklinová. Jmenovala se Franklinová za svobodna?"
"Ano," řekl. Nevěřicně na ni civěl.
"Slečno Scottová, povídala jste v telefonu..."
"Ano, voda."
"Jaká voda?"
"Něco společného s vodou. Nezmínil se vám v poslední době někdo o nějaké vodě?"
Za dveřmi do ložnice bylo slyšet rádio nebo gramofon. Spustila rocková hudba. Hillary se netrpělivě obrátila ke dveřím a křikla: "Deniso, ne tak nahlas!" Chvilí čekala. Hudba řvala, tak zavolala znovu: "Deniso!" právě když decibelů trochu ubylo. Zlostně si vzala z kazety na stole cigaretu, zapálila si a vydechla kouř.
"Počkáme, až odejde," řekla.
"Když je tady, člověk se nemůže ani minimálně soustředit. Chcete se napít?"
"Ne, děkuju."
"Já si něco dám, řekla a šla ke skříňce, nalila si pořádnou dávku whisky a vypila ji téměř naráz. Carella si vzpomněl na zprávu o Craigově pitvě.
"Craig pil hodně?" zeptal se.
"Proč to chcete vědět?"
"V pitevní zprávě se naznačuje, že před smrtí pil."
"Neřekla bych, že pil hodně, to ne."
"Jen společensky?"
"Pár skleniček před večeří."
"Při práci nepil?"
"Nikdy." V dalších deseti minutách, kdy se její sestra vedle oblékala, nalila si Hillary ještě dvě sklenice whisky, pravděpodobně aby zvýšila své okultní schopnosti. Co tady sakra dělám, říkal si Carella. Vezmu telefon, mluvím s potrhlou ženskou, která tvrdí, že se vyzná v nadpřirozených jevech, jako idiot to spojím s případem jednoho utopení v Massachusetts před třema lety a pak čuším tady, hodiny utíkají a sníh padá a padá a whisky v láhvi ubývá a ubývá. Ale ta ženská zná jméno jeho manželky, aniž jí ho řekl, ví, že mají dvojčata, u April se skoro strefila. Ani na minutu nevěřil, že dokáže skutečně číst myšlenky, ale věděl, že lidé s mimosmyslovým vnímáním pravděpodobně existují, a tak nebyl ochoten pominout ty její zmínky o vodě... Žena Gregoryho Craiga se před třemi lety utopila - a jeho dcera nemůže uvěřit, že to byla nešťastná náhoda.

Dveře z ložnice se otevřely.

Denisa Scottová měla na sobě přiléhavé šaty ze zeleného úpletu s odvážným výstřihem a jen taktak držící pohromadě na břiše, kde zářila diamantová spona veliká jako Taivan. Šaty měla o něco kratší, než bylo právě módní, takže nohy pod nimi se zdály nesmírně dlouhé a pružné. Vězely v zelených saténových lodičkách na jehlovém podpatku. Vzhledem ke sněhu venku jim Carella přisuzoval tak třicetivteřinovou životnost. Beze slova kráčela ke skříni v hale, zula lodičky a natáhla si černé kožené kozačky se zipem, ze skříně vyndala dlouhý černý plášť a ze stolku černou sametovou kabelku, strčila si lodičky do podpaží, otevřela dveře, usmála se na Carellu, řekla "Někdy jindy, amigo," a odešla, aniž se rozloučila s Hillary.

"Děvka," řekla Hillary a nalila si ještě jednou.

"Nepřehánějte to pití," řekl Carella.

"Snažila se mi odloudit GREGA," řekla.

"Přišla jednou za ním, když pracoval, a předstírala, že je já. Našla jsem ji s ním v posteli nahou." Potřásla hlavou a rychle si lokla whisky.

"Kdy to bylo?" zeptal se rychle. Právě mu předložila ten nejlepší možný důvod k vraždě. Ve městě se statistiky o vraždách měnily tak často, jako si policisté převlékali spodní prádlo, ale v poslední době se to zhouplo k "osobně" motivovaným vraždám na rozdíl od "neosobních", které křičely z titulků novin ještě před několika lety. Do módy přišly poctivé staromódní vraždy: manželé stříleli manželky a naopak, milenci použili sekýru na soka, synové vytáhli nůž na matky a sestry. Takové ty průměrné, podomácku uštrikované vraždy. Hillary Scottová našla Gregoryho Craiga v posteli se svou sestrou.

"Kdy?" zeptal se znova.

"Kdy co?"

"Kdy jste na ně přišla?"

"Někdy minulý měsíc."

"V listopadu?"

"V listopadu."

"Co se dělo?"

"Erotomanka," řekla Hillary.

"Co se dělo? Co jste udělala?"

"Řekla jsem jí, že jestli k nám ještě jednou strčí nos..." Zavrtěla hlavou.

"Moje vlastní sestra. Že to bylo z legrace. Že chtěla vědět, jestli nás Greg rozezná."

"Rozeznal?"

"Řekl, že si myslel, že jsem to já. Řekl, že ho úplně oblafla."

"Co jste si myslela vy?"

"Myslím, že to věděl."

"Ale teď jste tady s ní?"

"Co?"

"Bydlíte u ní. I po tom, co se stalo."

"Nemluvila jsem s ní několik týdnů. Pak jednou přišla s pláčem a... je to přece jen moje sestra. Jsme si bližší než kdokoli na světě. Jsme dvojčata. Co jsem mohla dělat?"

Chápal to naprosto. Jeho dvojčata se hašteřila od rána do večera, ale přesto byla nerozlučná. Poslouchat jejich nekonečné řeči bylo jako poslouchat jednoho člověka, který mluví nahlas sám se sebou. Když si oba na něco hráli, nebývalo možné vložit se do toho, co vypadalo jako dvojitý proud vědomí. Jednou někde četl, že dvojčata jsou vlastně miniaturní parta, a okamžitě pochopil, jak to autor míní. Jednou vyhuboval Markovi, že neopatrně rozbil drahou vázu, a za trest ho poslal do jeho pokoje. Za deset minut našel April v jejím pokoji. Když podotkl, že jí se trest netýká, řekla: "Já jsem si jen myslela, že mu pomůžu." Jestliže je pravda, že krev není voda, platí to o dvojčatech dvojnásobně. Hillary našla svou sestru v posteli s Craigem, ale Gregory Craig byl cizí člověk a Denisa je její dvojče. A mimoto je Craig mrtvý.

"Jak to ovlivnilo váš vztah k němu?" zeptal se Carella.

"Začala jsem mu miň věřit. Ale pořád ještě jsem ho milovala. Když někoho milujete, jste ochoten mu sem tam něco prominout."

Carella přisvědčil. Měl dojem, že mluví pravdu, ale stejně přemýšlel, jak by mu asi bylo, kdyby našel Teddy v posteli se svým bratrem dvojčetem - pokud by bratra dvojče nebo vůbec nějakého bratra měl. A to neměl.

"Co je s tou vodou?" zeptal se.

"Řekla jste mi v telefonu..."

"Někdo s vámi mluvil o vodě, nemám pravdu?"

"Ano, máte."

"Něco o vodě. A o bigbítu."

Utopila se v Bightu, řekla mu Abigail, dvě míle od místa, kde si otec pronajal ten svůj slavný strašidelný dům.

"Co dál?" řekl Carella.

"Bigbít," řekla.

"Ano, a co s tím?"

"Podejte mi ruce."

Napřáhl k ní ruce. Stáli půl metru od sebe, dívali se jeden na druhého, ruce propojené. Zavřela oči.

"Někdo plave," řekla.

"Žena. Pásek. Strašně silný, cítím, jak vám tepe v rukách. Pásek. Ne, ztrácím to," řekla náhle a otevřela zešířené oči.

"Soustředte se! Vy jste pramen!" Stiskla mu pevně ruce a zase zavřela oči.

"Ano," řekla skrze sevřené zuby. Těžce dýchala, ruce svírající jeho se chvěly.

"Utopenec. Pásek. Topí se, topí," řekla, rázem pustila jeho ruce a objala ho prudce kolem krku, oči dosud zavřené, ruce sepnuté za jeho krkem: Snažil se ucouvnout, ale její rty našly jeho ústa a přitiskly se k němu, jako by mu z těla chtěly vysát dech. Se syčením zařala zuby do jeho dolního rtu. Okamžitě ji odstrčil. A ona tam stála se zavřenými očima, třesouc se na celém těle. Teď jako by si ho už neuvědomovala. Začala se kolíbat ze strany na stranu a najednou promluvila hlasem, který se jejímu nikterak nepodobal, byl to hrobový hlas, který se zdál vycházet z hlubin nějakého zapomenutého bahníka, z roztrhaných cáru mlhy a větru studeného jako hřbitovní hlína.

"Vy jste zloděj," řekla.

"Já vím, já jsem to slyšela, kradl jste, vím to a řeknu to, jste zloděj, ukradl jste..."

Hlas se začal vytrácet. V pokoji bylo ticho, jen hodiny tikaly. Stála tam a kolébala se s očima dosud zavřenými, ale už se netřásla; nakonec se přestala i kolébat a několik minut stála, ani se nehýbala. Pak otevřela oči a podivila se, že ho vidí.

"Já... musím si odpočinout," řekla.

"Jděte, prosím."

Nechala ho v pokoji samotného a zavřela za sebou dveře od ložnice. Stál a chvíli je pozoroval, pak si oblékl kabát a odešel.

Carellovic dům v Riverheadu bylo nepraktické bílé monstrum, které koupili za babku - tedy přesněji za několik babek - brzo potom, co se narodila dvojčata. Teddyin otec jim našel zdravotní sestru a zaplatil jim ji jako dar na celý měsíc, který Teddy potřebovala, aby se zotavila po dvojčatech; Fanny Knowlesová se pak sama rozhodla, že u nich zůstane za plat, který si mohli dovolit, protože už měla, jak řekla, plný zuby péče o nemocné dědky. Bez ní by nikdy nemohli žít v tom starém velkém domě - ostatně ani mít dvojčata. Fanny měla "na zádech pět křížků", jak se vyjádřila, měla modré vlasy, nosila cvikr, vážila 75 kilo a vedla Carellovic domácnost s touž irskou úporností, kterou se vyznačovali předáci imigrantů, kteří na konci minulého století stavěli městskou podzemní dráhu. Na její zásah nebyl do rodiny přijat opuštěný novofundlandský pes, kterého se Carella ujal, když vyšetřoval vraždu jednoho nevidomého a jeho ženy. Řekla mu bez okolků, že má už teď práce nad hlavu a nebude uklízet po nějakém hafanovi, velkým jako slon. Ráda říkala, v tomto případě prorocky: "Mně nikdo na hlavu kálet nebude, ať je to člověk nebo zvíře"; dvojčata, teď desetiletá, se té moudrosti naučila, už když začínala žvatlat, a Mark jí teď užíval častěji než April. Dvojčata se vůbec - ke Carellovu zděšení - vyjadřovala víc jako Fanny než kdokoli jiný; když totiž Carella nebyl doma, ozýval se v domě jen její hlas.

Když si odemkl vstupní dveře, nebyl zřejmě doma vůbec nikdo. V té oslepující vánici a po zrádných cestách mu trvalo půldruhé hodiny, než dojel ze Stewart City do Riverheadu. Normálně na to potřeboval čtyřicet minut. Snažil se vyjet až nahoru k domu, ale po šesti pokusech to vzdal a zaparkoval u chodníku za vozem jejich souseda pana Hendersona; byl už skoro celý pod sněhem. Stál přede dveřmi a dupal, aby setřásl sníh z bot, než vstoupí dovnitř. V domě bylo ticho. Rozsvítil v předsíni, pověsil kabát na věšák z hruškového dřeva hned za dveřmi a křikl: "Hej, je někdo doma?" Žádná odpověď.

Starodávné hodiny - i ty dostali od Teddyina otce, odbily půl. Půl sedmé. Věděl, že Teddy a Fanny se šly s dětmi podívat na Santa Clause - původně měl jít on - ale přes tu chumelenici by už měly být doma. Rozsvítil stojací lampu u piana a druhou u stolu vedle pohovky a pak prošel obývacím pokojem do kuchyně. Z mrazáku vyndal misku s kostkami ledu, vrátil se do obývacího a zrovna si mixoval drink, když zazvonil telefon. Popadl sluchátko.

"Haló," řekl.

"Steve, tady je Fanny."

"Ano, Fanny, kde jste?"

"Trčíme dole ve městě před Coppersmithem. Taxík se nedá sehnat, prostě nejsou. Napadlo nás, že pojedem vlakem na stanici Gladiola jestli se tam odsud dostaneme."

"Co metro?"

"Stanice nejsou daleko, ale dostat se tam! Nebude to tak honem. Zavolám, hned jak budeme vědět, co uděláme."

"Co Santa Claus?"

"Ummněj dědek, falešný fousy. Jděte a napijte se něčeho," řekla Fanny a zavěsila.

Položil sluchátko a vrátil se ke své skleničce; přitom přemýšlel, kdy se u Fanny projeví nadpřirozené schopnosti. Ústa ho ještě bolela od Hillaryina polibku; dala mu ho v transu a byl pravým opakem resuscitace z úst do úst. Ode dne, kdy se oženil s Teddy, nepolíbil jinou ženu, a ani teď neměl pocit, že to udělal. Ať už v obývacím pokoji Denisy Scottové došlo k čemukoli, nebylo v tom díky Hillaryině posedlosti ani zbla sexuality. Mohla zrovna tak tisknout k ústům černokněžnický kámen a on se spíš vyděsil než rozvášnil; zmocnil se ho strach, že mu Hillary jakousi tajemnou mocí vysaje duši z jeho tělesné schránky a nechá ji ležet na koberci jako šedou rosolovitou hmotu. Svatosvatě si umiňoval, že všechno poví Teddy, jen co se vrátí domů. Lámal si hlavu, kdy to asi bude, namíchal si velice suché martini, a pak hodil do sklenice dvě olivy. Telefon zazvonil, zrovna když rozsvěcel světla na vánočním stromku.

"Steve, to jsem zase já," řekla Fanny.

"Je to beznadějný. Musíme se podívat po nějakém hotelu."

"Kde jste teď?"

"Na rohu Waverlyový a Donský. Došli jsme sem od Coopersmithe. Děti jsou jak rampouchy, měly jen lyžařské bundy, když jsme ráno odešly."

"Na Waverlyový," řekl.

"Zkuste hotel Plaza, myslím, že je za rohem. A zavolejte mi, až tam budete, ano?"

"Ano, dobrá."

"Budu sedět u telefonu."

"Už jste se napil?"

"Napil, Fanny."

"Dobře. To je to první, co udělám, až najdeme nějaký místo, kde můžeme zůstat."

"Zavolejte."

"Zavolám," řekla a zavěsila.

Šel ke krbu, roztrhal na kousky včerejší noviny - ty, v nichž byl Craigův nekrolog - a položil je na ohniště. Na papírky narovnal pečlivě třísky, navrch přidal tři polínka a škrtl sirkou. Popíjel druhé martini, když se zase ozval telefon. Fanny oznamovala, že dostaly dva pokoje, což by se nepodařilo, kdyby se nebyla vytasila s jeho jménem a neřekla jim, že ty zmrzlý chudinky jsou děti a manželka detektiva Louise Stephena Carelly z 87. policejního revíru. Nikdy si o sobě nic nemyslel, ale ukázalo se, že jeho příslušnost k městské policii získala Fanny a jeho rodině dva pokoje na noc.

"Chcete mluvit s dětma?" zeptala se.

"Prosím."

"Jsou vedle a koukají na televizi. Moment."

Slyšel, jak volá dvojčata přes dveře, které patrně spojovaly oba pokoje. Nejdřív přišla April.

"Tati," řekla.

"Mark mi nechce dovolit, abych se dívala na svůj program."

"Pověz mu, že jsem řekl, že nejdřív se můžeš dívat hodinu na to, co ty chceš, a pak hodinu zas on na to svoje."

"V životě jsem neviděla tolik sněhu," řekla April.

"Nebudeme muset strávit Vánoce tady, že ne?"

"Ne, holčičko. Zavolej mi Marka, ano?"

"Hned. Tatínku, já tě mám ráda."

"Já tebe taky," řekl a čekal.

"Ahoj," řekl Mark.

"Nech ji, ať se hodinu dívá, a pak si zas dej to, co chceš ty, ano?" řekl Carella.

"Tak jo, O.K." když to musí být."

"Je už všechno v pořádku?"

"Fanny si objednala telefonicky dvojité manhattan."

"Dobře. A co maminka?"

"Pije whisky. My jsme málem zmrzli, táto."

"Řekni jí, že ji mám rád. Zavolám vás ráno, ano? Jaká máte čísla pokojů?"

"603 a 604."

"Dobře, synu, hezky se vyspi."

"My ještě nejdem spát," řekl Mark.

"Až půjdeš."

"O.K."

"táto.

Carella odložil sluchátko. Dopil sklenici, pak si udělal k večeri párek v rohlíku a fazole, ohřál sklenici kyselého zelí, jedl to z papírového táčku před krbem a zapíjel pivem. Pak uklidil kuchyň a v půl desáté si šel lehnout. Poprvé spal v tomhle domě sám. Pořád myslel na to, co se událo dnes s Hillary. Někdo plave. Žena. Pásek. Topí se. Pásek. Topí se. Zloděj. Slyšela jsem to. Vím to. Řeknu to.

Rty ho pořád ještě bolely.

Kapitola 5

Nevěděl dost dobře, jak to má udělat s Meyerem. Nechtěl ho připravit o svátky, ale současně věděl, že chodit zítra ode dveří ke dveřím v Harborview může být k ničemu, protože mnoho nájemníků bude slavit Vánoce nebo chanuku s přáteli mimo domov. Rozhodl se tedy, že tam půjde ještě dnes a první, koho zavolal - ještě z domova byl Meyer.

Telefon vzala Sarah. Řekla mu, že manžel se sprchuje, a zeptala se, jestli může zavolat, až bude hotov. Carella řekl, že bude doma ještě nejmíň hodinu. Už si lámal hlavu, jak se dneska ráno dostane do práce; jeho vůz stál dosud u chodníku pod nejmíň sedmitunovou hromadou sněhu, jak to vypadalo. Zavěsil a zavolal Hawese domů.

"Cottone," řekl, "já chci jít do toho domu dneska."

"Tak jo," řekl Hawes.

"Má dvanáct pater i s přízemím, na každém patře pět bytů. Když si je rozdělíme, vyjde jich na každýho třicet. Dejme tomu, že každá návštěva bude trvat patnáct minut, takže to dá více méně normální pracovní den."

Hawes, který v matematice nevynikal, řekl: "Jo, více méně."

"Můžeš tam jít, kdy chceš," řekl Carella.

"Já odjedu z domova asi tak za hodinu."

"Dobrý," řekl Hawes.

"Chceš začít nahoře nebo dole?"

"Můj táta říkával, že se má vždycky začít nahoře."

"Dobrá, souhlasím. Já to vezmu odzola. Kolem jedny si dáme přestávku na oběd. Sejdeme se ve vestibulu."

"Dojednáno," řekl Hawes a zavěsil.

Carella se taky zrovna sprchoval, když zazvonil telefon. Zavřel vodu, popadl osušku, pádil do ložnice a zdvihl telefon

při šestém zazvonění. Volal Meyer.

"Já jsem se sprchoval," řekl mu Carella.

"S těma schůzkama ve sprše musíme přestat," řekl Meyer.

"Ještě nás někdo pomluví."

"Volal jsem tě kvůli zítřku."

"Nojo, jak si to představuješ?"

"Musím nejdřív mluvit s lidma z toho baráku."

"Nojo."

"Nezlob se, Meyere."

"Hele, tys ty lidi nezabil," řekl Meyer.

"Co říkáš tomu sněhu? Je ho podle tebe dost na bílý Vánoce? Jak se dostaneš do města?"

"Asi metrem."

"Jako chudý lidi," řekl Meyer.

"Poslouchej, s tím zítřkem si nedělej starosti, jo? Bylo to přece dohodnutý hned od začátku."

Obcházení nájemníků patro po patře, byt po bytě, v č. 781 na Jacksonově, zabralo Carellovi a Hawesovi míň času, než očekávali. Carella dojel k budově chvíli po desáté, půl hodiny potom, co Hawes už začal nahoře. V jednu si dali přestávku na oběd, jak se dohodli, a skončili v půl páté. Zašli si na kávu a koblíhy do blízkého bufetu a probrali si své poznámky. Dodatečně stráví oba několik hodin nad společnou zprávou, kterou musí naklepat na stroji v pěti vyhotoveních. Jeden opis dostane poručík Byrnes, druhý kapitán Frick, velitel celého revíru. Třetí opis se pošle na oddělení vražd a zbývající dva se založí do desek nadepsaných Craig a Espositová. Normálně by stačily čtyři exempláře, ale tohle byly případy, které spolu navzájem souvisely.

Až dosud pokládali vraždu Espositové za doprovodný případ bez ohledu na to, že podle systému zakládání materiálu byla Craigova vražda také doprovodnou. Teď se však na ně začali dívat v poněkud jiném světle. Byli oba zkušení policisté a o kouřové cloně při vraždách věděli všechno, co se vědět dá. V jednom z Carellových prvních případů - to bylo ještě před Hawesovým nástupem a dokonce před Carellovou svatbou s Teddy - vznikl dojem, že středem všeho je člověk, který nenávidí policajty a střílí je na potkání. Ale to byla právě jen kouřová clona: vrahovi šlo o jednoho určitého policajta a svůj pravý důvod maskoval. Hawes zase, než přišel do sedmaosmdesátky, vyšetřoval případ, kdy vrah usekl oběti ruce; pak zabil další dva lidi a taky jim usekl ruce. Šlo o peníze z pojištění a první oběti, té důležité, usekl ruce, protože nechtěl, aby policie identifikovala otisky prstů a tím znemožnila jeho nárok. Druhá a třetí vražda byly kouřovou clonou a měly přivést policisty k domněnku, že pátrají po nějakém bláznovi, který si libuje v mrzačení svých obětí.

Až dosud je ani nenapadlo, že by vražda Gregoryho Craiga mohla být kouřovou clonou pro vraždu Marian Espositové. Všechno nasvědčovalo tomu, že druhá vražda byla náhodná: vrah prchá z budovy snad se zakrváceným nožem v ruce, je viděn a zpanikaří - co kdyby byl později poznán a usvědčen? Pích, šmik-a nit života je přervaná. Ale teď o tom zapochybovali. Zapochybovali, protože tři rozdílní nájemníci z domu č. 781 jim řekli, že manželství Marian a Warren Espositových bylo všechno, jen ne mírumilovné.

Manželská dvojice, která bydlela vedle Espositových - byt č. 702, jeden z těch, které navštívil Hawes - jim řekla, že Marian dvakrát volala policii, protože ji manžel tloukl. Při obou příležitostech se strážník sice dostavil, ale usoudil, že jde jen o to, čemu se na policii eufemisticky říká "rodinná neshoda". Ale Marian chodila po prvním výprasku několik týdnů s monoklem na obou očích a při druhém měla přeražený nos.

Nájemník bytu č. 508, který poznal Marian z ne moc lichotivého snímku pořízeného na místě vraždy fotografie z technického oddělení, řekl Carellovi, že jednou jel ve výtahu s Espositovými; ti se začali o něco hádat a Warren Esposito zkroutil manželce ruku za zády.

"Myslel jsem, že jí ji zlomí," řekl ten člověk a pak nabídl Carellovi sklenici vína, kterou Carella odmítl. Starý pán čekal na syna a snachu, kteří měli přijet na svátky na návštěvu. Jeho žena zemřela před šesti měsíci a tohle měly být jeho první Vánoce bez ní. Znova nabídl Carellovi sklenici vína. Jako policista ve službě musel Carella odmítnout, ale zdržel se déle než těch patnáct minut, stanovených pro každý byt, protože vycítil, jak je starý pán opuštěný. Doufal jen, že ten zatrápený syn a snacha ho nezklamou.

V bytě č. 601, rovnou pod bytem Espositových, řekla nájemnice Carellovi, že zhora se v jednom kuse ozýval křik a dupání, někdy i ve dvě a ve tři ráno. Balila přitom na kuchyňském stole vánoční dárky.

"Někdy," řekla a pečlivě zavázala stuhu na mašličku, "když nad váma bydlí děti, tak je běhání a rámus slyšet pořád. Ale Espositovi děti nemají. A v domě se samozřejmě ví, že on ji mlátí." Vzala nůžky a opatrně ustříhla konec pentličky.

"Takže to vypadá, že máme co dělat se surovcem, co bije manželku," řekl Hawes.

"Vypadá to tak."

"A včera přišel a chtěl vědět, co podnikáme, aby se vrah našel," řekl Hawes a zavrtěl hlavou.

"Jeho advokát volal poručíkovi, aby na nás došláp. Asi mu chybí, že nemá koho mlátit."

"Já si zkontroluju v ústřední ohlašovně, jestli opravdu dvakrát volala," řekl Carella.

"Máš drobný?"

Hawes sáhl do kapsy a vytáhl hrst mincí. Carella si vybral z jeho dlaně dva deseticenty a šel k telefonní budce nedaleko automatu na cigarety. Od jednoho stolu se k Hawesovi otočila blondýna s větvičkou chvojí na klopě kabátu a usmála se na něj. Hawes jí úsměv vrátil. Jenže Carella byl u telefonu jen tu chvilku, co potřeboval k získání informace, kterou potřeboval. Když se vrátil ke stolu, řekl: "Je to potvrzený. Poprvé volala 18. srpna, podruhé 12. listopadu. Já bych si promluvil s Espositem hned teď, co ty na to?"

"Mám jazyk na vestě," řekl Hawes, "ale jestli je to náš člověk, tak nechci, aby odjel slavit Vánoce do jižní Ameriky." Bylo deset minut před pátou, když zaklepal na dveře Espositoova bytu. Warren Esposito jim otevřel, až když špehýrkou poznal Hawese. Byl jen v kalhotách a tričku. Řekl, že se právě obléká, protože se musí vrátit do pohřebního ústavu. Byl prý tam celé odpoledne a vrátil se domů osprchovat a převléct. Oči měl oteklé a červené, zjevně od pláče. Carella si připomněl, jak mu Hillary Scottová popsala "ducha", který zabil Gregoryho Craiga. Warrenovi Espositovi mohlo být čtyřiatřicet let, měl kudrnaté černé vlasy a tmavohnědé oči. Ale kolik je v městě lidí se stejnou kombinací vlasů a očí, včetně někoho, kdo se v den vraždy ohlásil hlídači jako Daniel Corbett! A mimoto - který pitomec by věřil na média nebo na duchy?

Warren Esposito rozhodně nebyl duch. Měřil přibližně 190 cm, tedy o něco víc než Carella a stejně jako Hawes, hrud' měl samý sval, paže a ruce taky. Žena, kterou Carella viděl ležet na chodníku, mohla být 168 cm vysoká a její váhu odhadoval na něco přes padesát kilogramů. Moc příjemný pán, svalovec Esposito, myslel si Carella, a položil mu první otázku.

"Pane Esposito, řekl, , je to pravda, že vaše žena volala dvakrát na policii se žádostí, aby jí pomohli při rodinné hádce?"

"Kde jste to sebral?" zeptal se Esposito.

"Lidi z baráku by neměli strkat nos do cizích záležitostí. Kdo vám to řekl? Kruger od vedle?"

"Ohlásili nám to strážníci, kteří telefonáty přijímali," řekl Carella.

"No... párkrát jsme se trochu raflí, to jo," řekl Esposito.

"A vaše žena volala na policii?"

"Asi jo."

"Během jedné té hádky jste ji uhodil do obličeje?"

"Kdo vám to řekl?"

"Je to ve zprávě," řekl Carella.

"Trochu jsme se pohádali, nic víc."

"Uhodil jste ji?"

"Možná že jo."

"A při druhé příležitosti jste jí přerazil nos?"

"Možná."

"Zkroutil jste jí jednou ruku tak surově, že si jeden svědek myslel, že je zlomená."

"Já vím, kdo kecá," řekl Esposito.

"Diluca ze čtvrtého poschodí, že jo? Kdyby se ty zatracený lidi radši starali o své záležitosti!"

"Udělal jste to nebo ne?"

"Asi jo. Co z toho? Co tím chcete říct, pane Carella? Chcete říct, že jsem ji zabil? Jen proto, že jsme se sem tam pohádali? Vy se se svou manželkou nehádáte? Jste ženatej?"

"Jsem," řekl Carella.

"Tak copak se vy a vaše žena..."

"Mluvme raději o vás a o vaší ženě," řekl Carella.

"Kde jste byl ve čtvrtek večer mezi šestou a sedmou?" zeptal se Hawes.

"Heleďte se," řekl Esposito, , jestli je tohle výsledek třetího stupně, tak jdu zavolat svého advokáta."

"Na to, abyste odpověděl na několik otázek, nepotřebujete advokáta," řekl Hawes.

"Jen když ty otázky nebudou dokazovat, že jsem jako zabil svou ženu."

"To můžou dokázat jen odpovědi."

"Chci zavolat svému advokátovi."

"Prosím, zavolejte mu," řekl Carella.

"Řekněte mu, že jsme vám položili několik prostých otázek, na které odmítáte odpovědět, a řekněte mu, že možná budete odpovídat před porotou u soudu. Jděte a zavolejte mu."

"Před porotou u soudu? Co to ksakru...?"

"Před porotou, ano. Zavolejte svému advokátovi."

"Zavolám."

"Buďte tak laskav. Ztrácíme s vámi čas."

Esposito šel k telefonu a vytočil číslo. Poslouchal, jak telefon vyzvání a pak řekl: "Joyce, tady je Warren Esposito. Je doma Jerry? Díky." Chvilí čekala pak řekl: "Jerry, mám tu dva detektivy a ptají se mě, kde jsem byl ve čtvrtek a vyhrožují mi porotou... ovšem, moment."

"Podal telefon Carellovi."

"Chce mluvit s někým z vás."

Carella vzal sluchátko.

"Haló," řekl.

"Kdo je u telefonu?" zeptal se hlas na druhém konci linky.

"Detektiv Carella, 87. pátrací skupina. Kdo je tam?"

"Jerome Liebermann, právní zástupce pana Esposita. Slyším, že vyhrožujete mému klientovi porotou, pokud..."

"Nikde nikomu nevyhrožuje, pane Liebermanne. Chtěli jsme mu položit několik otázek a on chtěl zavolat svého právníka. Takže vás zavolał a to je všechno."

"A co je s tou porotou a soudem?"

"Chceme vědět, kde byl, když byla jeho žena zavražděna. O vašem klientovi se říká, že svou ženu týral..."

"Opatrně, pane Carello..."

"Ano, pane Liebermanne, já jsem opatrný. Do tohoto bytu byla dvakrát přivolána policie. To mám ověřené. Při první příležitosti měla paní Espositová potlučený obličej - to bylo 18. srpna, pane Liebermanne - a při druhé krvácela z nosu. Strážník, který o tom podával zprávu, prohlásil, že ho má přeražený. To bylo minulý měsíc, 12. listopadu. Při takové pověsti vašeho klienta pokládám za rozumné, že chceme vědět, kde byl v době, kdy došlo k vraždě. Jestliže odmítne odpovídat na naše otázky..."

"Poučil jste ho o jeho právech, pane Carello?"

"To není naši povinnost. Zatím jde jen o běžné vyšetřování, váš klient není ještě ve vazbě."

"Máte v úmyslu ho vzít do vazby?"

"Na základě čeho, pane Liebermanne?"

"To mi řekněte vy. Vy jste ten, kdo zná odpověď na všechno."

"Pane Liebermanne, navrhuji, abychom si přestali hrát na kočku a myš, jste pro? Jestliže váš klient nemá nic společného se zavražděním své ženy, nemusí si dělat starosti. Ale jestliže odmítá odpovídat na naše otázky, bude muset předstoupit před porotu a snad bude tak laskav a poví jim, kde byl v době vraždy. Protože jestli odmítne, bude obviněn z pohrdání soudem - tím jsem si jist. Takže my teď uděláme, co si vy budete přát, pane Liebermanne. Dneska je Štědrý den a vy víte zrovna tak dobře jako já, že nemůžeme nic podniknout do 26. prosince, ale přejete-li si to, stačí říct. Pokud stojíte o mou radu..."

"Ach, tak vy jste právník, pane Carello?"

"Ne, pane Liebermanne, a vy ano? Chceme na vašem klientovi jen odpověď na několik otázek, nic víc. Já vám radím, abyste vy poradil jemu, ať s námi spolupracuje. To je má rada. Zadarmo."

"A stojí za zlamanou grešlí," řekl Liebermann.

"Dejte mi ho." Carella podal telefon Espositovi.

"Jo," řekl Esposito a poslouchal.

"Hm, no... Určitě je to v pořádku?... Dobrá. Promiň, že jsem tě takhle obtěžoval, Jerry. Díky. A veselé Vánoce," dodal a zavěsil.

"Co chcete vědět?" zeptal se Carelly.

"Kde jste byl ve čtvrtek večer mezi šestou a sedmou?"

"Vracel jsem se domů z práce."

"Kde pracujete," zeptal se Hawes.

"V Technosystému s.r.o. na Rigbyho a Franchise Street."

"Co tam děláte?" zeptal se Carella.

"Programátora."

"V kolik hodin jste odešel z kanceláře ve čtvrtek?"

"V půl šestý."

"Tak se normálně vracíte domů?"

"Metrem."

"Z Rigbyho by vám to nemělo trvat víc než půl hodiny. Jestli jste odešel z práce v půl šesté..."

"Zastavil jsem se na skleničku."

"Kde?"

"Jmenuje se to U Elmera, je to za rohem blízko kanceláře."

"Jak dlouho jste se tam zdržel?"

"Asi hodinku."

"Takže jste se vlastně vracel domů až v půl sedmé, že?"

"V půl nebo ve tři čtvrtě na sedm."

"S kým jste tam popíjel, pane Esposito?"

"S nikým. Sám."

"Chodíte tam pravidelně?"

"Občas se tam zastavím."

"Kde jste popíjel? U stolu nebo u baru?"

"U baru."

"Barman vás zná?"

"Ne podle jména."

"Někdo vás tam zná podle jména?"

"Jedna servírka. Ale ten čtvrtek měla volno."

"Kolik bylo, když jste dojel domů?"

"Půl osmý nebo tak něco. Vlaky jezdily pomalu."

"Co jste dělal, když jste přišel domů?"

"Všude to bylo samej policajt. Zeptal jsem se Jimmyho, co se děje, a... dověděl jsem se, že moji ženu někdo zabil."

"Když říkáte Jimmy, máte na mysli..."

"Jimmyho Karlsona, hlídače."

"Co jste dělal pak?"

"Pak jsem se snažil zjistit, kam ji odvezli. Tělo už bylo pryč. Snažil jsem se dovědět, kde je. Nikdo to nevěděl. Šel jsem nahoru a zavolał policii. Musel jsem volat šestkrát, než mi někdo dal nějakou informaci."

"Věděl jste, že v budově došlo k další vraždě?"

"Ano, od Jimmyho."

"Řekl vám, že ve druhém poschodí byl zavražděn Gregory Craig?"

"Ano."

"Znal jste pana Craiga?"

"Neznal."

"Nikdy jste se s ním nepotkal ve výtahu nebo někde?"

"I kdybych ho viděl, nepoznal bych ho."

"Co jste udělal, když jste zjistil, kam odvezli vaši ženu?"

"Šel jsem do márnice a prokázal její totožnost."

"Komu?"

"Já nevím, kdo to byl. Asi nějaký doktor."

"V kolik hodin to bylo?"

"Kolem devátý. Řekli mi, že... že mi vydají tělo v pátek v poledne. Tak jsem se vrátil sem a zavolal jsem do pohřebního ústavu a domluvil... že ji vyzvednou."

"Pane Esposito," řekl Carella, "budeme si musit ověřit v Elmerově podniku, jestli jste tam opravdu byl. Pomohlo by nám, kdybychom mohli ukázat barmanovi vaši fotografii. Nemáte náhodou nějaký snímek z poslední doby?"

"Můj právní zástupce neřekl, že vám mám dát snímek."

"Zavolejte mu ještě jednou, jestli chcete," řekl Carella.

"Použijeme ji jedině k tomu, že ji ukážeme v podniku, jestli vás poznají."

"To bude v pořádku," řekl Esposito. Ve dveřích se ještě otočil a řekl: "Já jsem ji nezabil. Měli jsme svý potíže, ale nezabil jsem ji." Do podniku U Elmera se dostali skoro až v sedm hodin večer. Výčep byl v předvečer hlavního svátku nácpan mužmi a ženami, kteří neměli kam jít, neměli útulnou domácnost, ani zářící vánoční stromeček, jen pochybnou útěchu vzájemné společnosti. Tisnili se kolem výčepního pultu, seděli u stolů a zdvihali skleničky k vánočnímu připitku, dívali se na televizi, kde se ukazovaly rodinné sešlosti. Za pultem byli dva barmani. Žádný nepracoval ve čtvrtek večer, kdy Esposito, jak tvrdil, tady hodinu nebo ještě déle sám popíjel. Na fotografii ho poznali, ale nedovedli říct, jestli tady byl v jejich nepřítomnosti. Barman, který pracoval ve čtvrtek - vysvětlili, že ve všední dny je tu jeden a dva jen o víkendu - se jmenuje Terry Brogan, je členem Městského hasičského sboru a máto jako vedlejší pracovní poměr. Dali jim Broganovo číslo domů a taky číslo hasičské družiny č. 6 ve čtvrti, kde docházelo k největšímu počtu požárů. Z telefonní budky v baru zavolali Brogana domů, ale nikdo neodpovídal. Zavolali ho do práce a mluvili s nějakým kapitánem Ronniem Grangem, který jim řekl, že Brogan odjel s manželkou a dětmi do Virginie na vánoční svátky; ve Virginii žije jeho sestra.

Když odcházeli z podniku, řekl Carella: "Povím ti jednu věc, Cottone."

"A co?"

"Ať tě ani nenapadne dát se zavraždit před Vánocema."

Podali si na chodníku ruce, popřáli si veselé Vánoce a pak se rozešli opačným směrem k dvěma opačným tratím metra, které je dovezou domů.

Začínalo zase sněžit.

Carella se ten večer dostal domů skoro až v půl deváté. Sníh zasáhl celý systém metra na povrchových úsecích; vlaků bylo málo a vlekly se. Před svým domem v Riverheadu se Carella musel ke dveřím prodrat závějemí. V ulici bydlel mládenec, který měl zametat chodníky, jakmile začne sněžit, platili mu za to tři dolary na hodinu, ale bylo jasné, že se tu od včerejší chumelenice ani neukázal. Čerstvý sníh se trochu slehl a vzduch se ježil nepatrnoučkými krystaly. Na prahu dupal, aby ze sebe setřásl sníh. Větec z chvojí na dveřích visel trochu nakřivo, urovnal ho a pak otevřel dveře a vešel dovnitř.

Ještě nikdy nebyl dům tak přívětivý. V krbu plápolal oheň a strom v rohu místnosti zářil červeně, žlutě, modře, zeleně a bíle a všechny ty barvy se odrážely v ozdobách. Teddy měla na sobě dlouhé červené domácí šaty, černé vlasy si stáhla dozadu do koňského ohonu. Okamžitě k němu přiběhla a vrhla se mu kolem krku, ani si ještě nesvlékl kabát.

Připomněl si včerejší odpoledne; bude jí muset říct, že mu Hillary Scottová málem ukousla dolní ret.

Namíchal si martini a seděl v křesle u krbu, když se objevila dvojčata. Obě byla v pyžamech a župancích. April mu vylezla na klín, Mark se mu posadil k nohám.

"Tak," řekl Carella, "jste konečně viděli Santa Clause?"

"Hm," řekla April.

"Řekli jste mu, co všechno chcete?"

"Hm," řekla April.

"Táto," řekl Mark.

"Moc jsi nám chyběl," řekla honem April.

"Vy jste mi taky chyběli, holčičko."

"Táto.."

"Neříkej mu to," přerušila ho April.

"Stejně se to dřív nebo pozdějc doví," řekl Mark.

"Později."

"Já jsem řek později."

"Řek jsi pozdějc."

"Já to tak neřek."

"Tak jo, ale neříkej mu to."
"Co mi nemá říkat?" zeptal se Carella.
"Táto," řekl Mark a vyhlíbal se otcovu pohledu, "Santa Claus neexistuje."
"Tys mu to řekl!" vykřikla April a vrhla na bratra hněvivý pohled.
"Tak on teda neexistuje?" řekl Carella.
"Ne a ne a neexistuje," opakoval Mark a vrátil April zuřivý pohled.
"Jak to víš?"
"Protože jsou jich všude po celém městě tisíce," řekl Mark, "a nikdo se nemůže pohybovat tak rychle."
"Jsou to jeho pomocníci," řekla April.
"Vid', tatínku? Všichni jsou jeho pomocníci."
"Ne, jsou to jen lidi," řekl Mark.
"Jak dlouho už to víte?" zeptal se Carella. , "No..." řekla April a přitulila se k němu.
"Jak dlouho?"
"Od loňska," řekla tenounkým hláskem.
"Ale když jste věděli, že Santa neexistuje, proč jste se na něj šli podívat?"
"My jsme mysleli, že by ti to bylo líto," řekla April a zase vrhla hněvivý pohled na bratra.
"A teď je to tvoje vina," řekla.
"Ba ne, kdepak," řekl Carella.
"Jsem rád, že jste mi to řekli."
"Santa jsi ty a maminka," řekla April a objala ho.
"V tom případě bude líp, když půjdete do postele a my nakrmíme soby."
"Jaký soby?" zeptala se a vykulila oči.
"Celý stádo," řekl Carella.
"Rejpala a Dřímala a Prófu..."
"To je Sněhurka," řekla April a rozesmála se.
"Opravdu?" řekla usmál se na ni.
"Tak a teď do postele. Zítra máme moc práce."
Odvedl je do jejich pokojíků, přikryl je a políbil na dobrou noc. Když odcházel z Markova pokoje, řekl Mark: "Táto?"
"Ano, Marku?"
"Je ti to líto mou vinou?"
"Není, kdepak."
"Vůbec ne?"
"Ani v nejmenším."
"Protože... víš... já jsem si myslel, že je to lepší než lhát."
"To je vždycky lepší," řekl Carella, pohládl syna po vlasech a málem se dal do pláče.
"Veselý Vánoce, Marku," řekl rychle, odvrátil se od postele a zhasl.
Teddy přišla z kuchyně s podnosem horkých sýrových bochánků a šla říct dětem dobrou noc po svém. Když se vrátila do obývacího pokoje, Carella si míchal druhé martini. Napomenula ho, ať se mírní.
"Mám za sebou pernej den, milenko," řekl.
"Chceš taky?"
Whisky, prosím, řekla. Slabou.
"Kde je Fanny?" zeptal se.
Ve svém pokoji, balí dárky.
Seděli před krbem, popíjeli a ukusovali z bochánků. Řekla mu, že večere bude asi za půl hodiny, nebyla si jistá, kdy se vrátí, a trouba se teprve hřeje. Omluvil se, že nezavola, ale měli s Hawesem od rána co dělat a neměl ani chvilku volnou. Ptala se, jak jim to jde, a on jí pověděl o Hillary a její sestře Denise, řekl jí, jak Hillary znala nejen její křestní jméno, ale také dívčí, řekl jí, že nějak uhodla jméno April a že věděla, že April je podobná matce.

Pak jí pověděl o tom polibku. Teddy poslouchala.
Pověděl jí, jak se snažil Hillary vymanit, pověděl jí, jak se mu přilepila na ústa jako nástroj balzamovače, který se snaží vysát z těla všechnu šťávu, pověděl jí o Hillaryině transu, o tom, jak se třásla a kolébala ze strany na stranu a hovořila strašidelným dutým hlasem o tom, že se někdo topí a někdo něco slyší a někdo něco krade. Teddy poslouchala a mlčela. Zůstala nesdílná celou večeri, ruce měla zaměstnané příbory a vyhlíkala se jeho pohledu. Po večeri přenesli zabalené dárky ze skryše v suterénu a narovnali je pod stromček. Řekl jí, že půjde odhrabat sněh z chodníku, než dočista zmrzne, a ona si vzpomněla, že ten mládenec z ulice telefonoval Fanny a řekl, že se o víkendu k nim nedostane, protože musí jet za babičkou.
Když Carella odklízela venku lopatou sněh, uvažoval, jestli měl Teddy přece jen povědět o tom polibku. Nezmínil se, že Hillary Scottová vypadá jako ona v mladším vydání, a byl rád, že to neudělal. Citelně se ochladilo. Když se vrátil do domu, postál chvilku před dohasínajícím ohněm, aby se zahřál, a pak šel do ložnice. Bylo zhasnuto. Teddy už ležela. Mlčky se svlékl a lehl si k ní. Ležela vedle něj natažená, podle dechu poznal, že ještě nespi. Rozsvítil.
"Milenko, co je?" řekl. Políbil ji jinou ženu, řekla.
"Ne, ona políbila mě."
To je totéž.
"A mimoto to nebyl polibek. To byl... já vážně nevím, co to vlastně bylo."

Byl to polibek, co jinýho, řekla Teddy.

"Milenko," řekl, "věř mi, já..." Zavrtěla hlavou.

"Milenko, já tě mám rád. Nepolíbil bych ani Jane Fondovou, kdybych ji zítra ráno našel zabalenou pod vánočním stromečkem." Usmál se a pak řekl: "A ty přece znáš moje city k Jane Fondové."

Nepovídej, řekla Teddy. Jakýpak jsou tvoje city k Jane Fondové? "Myslím, že je... že je ohromně svůdná," řekl Carella a měl dojem, že v tom vězí až po uši, huň než kdyby zapadl venku do závěje.

"Já se ti jen snažím vysvětlit..."

Mně se jednou zdálo, že mi vyznával lásku Robert Redford, řekla Teddy.

"Jaký to bylo?" zeptal se Carella.

Jestli chceš vědět, tak bezva.

"Milenko?" řekl.

Dávala se mu na rty.

"Miluju tě k zbláznění."

Tak už žádný líbání, pokývala hlavou. Nebo o tebe něco přerazím.

Kapitola 6

Když se reportéři zeptali primátora, jak dokáže, aby silnice byly průjezdné, než začne vánoční dopravní ruch, řekl s obvyklým humorem a stylem: "Počkáme až nasněží a uschne, mládenci." Příslušníci masmédií neshledali na jeho výroku nic zábavného. Policisté ze sedmaosmdesátky taky ne.

Smolaři, kteří na Štědrý den sloužili od půlnoci do osmi ráno, pracovali v jednom tahu až do deseti, kdy se detektivové, kteří je střídali, začali trousit do služebny. V 87. pátrací skupině bylo osmnáct detektivů a služby měli rozdělené tak, že na každou směnu připadlo šest mužů. Ve směně od 8 do 16 (nebo - jako tentokrát- od 10 do 18) byli Meyer Meyer, Hal Willis, Bob O'Brien, Lou Moscovitz, Artie Brown a jeden detektiv přeložený z jednadvacítky, Pee Wee Wizonski.

Wizonski měřil skoro dva metry, vážil ve spodním prádle a v ponožkách přes 100 kg, a vytrpěl mnoho šťouchanců a jedovatých narážek na to, že je Polák. Neminul den, aby někdo ve služebně nedal k lepšímu polský vtíp. Na Štědrý den (což byl pro Wizonského svátek), Lou Moscovitz (který slavil chanuku) vyprávělo papeži Janu Pavlu II. a jeho prvním zázraku. Změnil víno ve vodu. Wizonskému nebyl vtíp k smíchu. Nikdo včetně primátora neměl ten den na vtípy štěstí. Rachejtle začaly lítat asi v půl jedenácté.

První bylo to, čemu se říkalo "rodinná neshoda" na Masonově a Šesté. Ještě před několika lety byla Masonova známá jako Via de Putas - Ulice děvek. Prostitutky z téhle obskurní části portorického teritoria ji od té doby opustily pro šťavnatější pastviny ve středu města, kde našly uplatnění v masážních salónech a podle druhu prokázaných služeb vydělávaly čtyřicet až osmdesát dolarů. La Via de Putas byla teď prostě La Via - Ulice, směsice sázkových kancelářů, porno knihupectví, kin s porno filmy, laciných putyk, několika hokynářství, nejmíň tuctu výčepů a jednoho kostela, který se zbožnou vírou zachraňoval duše těch, kdo sem přicházeli. S výjimkou tohoto přízemního kostela - trčel zmáčkнутý mezi dvěma začouzenými domy - byly ty lepší zábavní podniky umístěny v přízemí činžáků, obývaných lidmi ochotnými usadit se v té špině za cenu nejlacnějších činží, které se daly ve městě sehnat. A k "rodinné neshodě" došlo právě v jednom z těchhle bytů.

Oba strážníky, kteří odpověděli na zavolání, přivítala docela nevánoční scéna. V obývacím pokoji ležely dvě mrtvoly, obě v nočních košilích, obě zastřelené. Jedna z nich, žena, seděla na židli u telefonu, v zakrvavené ruce dosud svírala sluchátko. Jak zjistili později, zavolala 911 - tísňové volání - ona. Druhou obětí byla šestnáctiletá dívka, ležící obličejem dolů na záplatovaném linoleu, taky mrtvá. Žena, která zavolala devětsetjedenáctku, stačila říct do telefonu jen "Pošlete sem policii, můj muž se zbláznil". Strážníci očekávali rodinnou hádku, ale ne takových rozměrů. Zaklepali na dveře od bytu, nedostali odpověď, vzali za kliku a pak poněkud lehkomyšlně vešli dovnitř byl přece Štědrý den, byla chanuka. Pak teprve vytáhli pistole a vešli do pokoje. Na jeho jednom konci byly zavřené dveře. První strážník černoch jménem Jake Parsons - na ně zaklepal a okamžitě ho přivítala divoká střelba, která vyrývala z dveří velké kusy dřeva a byla by provedla totéž s jeho hlavou, kdyby byl bleskově nezareagoval a nevrhl se k zemi. Oba strážníci vycouvali z bytu.

Dole ve voze se spojili rádiem se seržantem Murchisonem a ohlásili, že to tu vypadá na dvojí vraždu, nemluvě o někom s pistolí za zamčenými dveřmi. Murchison zavolal nahoru do služebny. Službu u telefonu měl Pee Wee Wizonski; vyndal pouzdro s pistolí ze zásuvky ve stole, kývl přes pokoj na Hala Willise a byl venku ze služebny dřív, než na sebe Willis hodil kabát. Murchison dole zavolal oddělení vražd a pohotovostní jednotku, obhospodařující tuto část města.

Jestliže za zamčenými dveřmi čeká chlap s pistolí, je to práce pro dobrovolné

pohotovostní jednotky, ne pro obyčejné smrtelníky. Když Wizonski a Willis přišli na místo činu, členové pohotovostní jednotky tam už byli. Oba detektivové ze sedmaosmdesátky vypadali jako Laurel a Hardy. Wizonski byl největší detektiv z celé skupiny a Willis nejmenší, jen taktak prolezl požadavkem policie na 170 cm. Strážníci jim vyličili, jak to vypadalo nahoře, když tam předtím byli, a všichni se znovu vydali do třetího patra. Příslušníci pohotovostní jednotky v neprůstělných vestách šli první. Člověk za zamčenými dveřmi spustil palbu, sotva zaslechl, že v bytě někdo je, takže od záměru prokopnout dveře upustili a venku na chodbě dali hlavy dohromady k poradě na vysoké úrovni.

Dva muži z oddělení vražd, kterým byl případ svěřen, se jmenovali Phelps a Forbes. Vypadali skoro tak jako Monaghan a Monroe, kteří byli v tu chvíli doma a rozbalovali dárky. (Sedmaosmdesátka se později dověděla, že paní Monaghanová darovala manželovi pozlacený revolver, Monroeovi dala ta jeho zase videorekordér, na kterém si mohl potají přehrávat porno kazety, které tu a onde po městě nashromáždil.) Phelps a Forbes byli nerudní, protože museli pracovat na Štědrý den. Obzvláště mrzutý byl Phelps, protože nesnášel Portoričany a rád opakovaně hlásal, že kdyby se všichni vrátili na ten posranej ostrov, odkud přišli, bylo by ve městě se zločinem utrum. A teď tu měli portorickou rodinu, která otravuje právě na Štědej den - jestli ten cvok za zamčenými dveřmi je opravdu Španěl. Španěl bylo slovo, kterým městští policajti označovali každého, kdo měl jen sebestmírnější španělský přízvuk; Phelps a jemu podobní

jim pořád ještě říkali španělákové. Pro Phelpse byl španělák dokonce i náměstek primátora, který se narodil v Mayagüezu.

"Dyž pudem k těm dveřím," řekl Phelps, "ten mizernej španělák nám ustřelí škécy."

"Co to zkusit oknem?" zeptal se jeden policista z pohotovostní jednotky.

"Jaký je tohle patro?" zeptal se jiný.

"Třetí."

"Kolik jich má ten barák?"

"Čtyři."

"Stálo by za to zkusit lano ze střechy, co říkáte?"

"Vy chlapi ho tady zaměstnávejte přede dveřma," řekl ten první, "a jeden z nás tam vleze tím oknem, co je za ním."

"Až zařveme," řekl ten druhý, "kopněte do dveří. Dostanem ho z obou stran."

Strážníci, kteří byli na scéně první, mezitím promluvili s paní z jednoho bytu dál na chodbě, a ta jim řekla, že v rodině byly dvě dcery ta šestnáctiletá, kterou měli mrtvou na podlaze, a desetiletá, která se jmenuje Consuela. Oznámili to ostatním, kteří probírali na chodbě strategický plán, a všichni se shodli, že tohle vypadá na "případ s rukojmím" a že je trochu riskantní vrazit dovnitř oknem jako batman.

Ti dva z pohotovostní jednotky mínili, že to v každém případě za zkoušku stojí, a že není potřeba žádat pomoc od speciální jednotky, vyškolené pro tyto případy. Phelps a Forbes je ale přehlasovali a požádali jednoho strážníka, aby šel dolů a zatelefonoval pro ně. Zatím ale nikdo nevěděl, jestli desetiletá Consuela je skutečně za těmi zamčenými dveřmi s člověkem, který střílí, anebo jestli se courá někde venku ve sněhu.

Každý případ s rukojmím znamená vždycky obrovské pozdvižení, i když k němu dojde v portorické čtvrti. Když se to ráno v jedenáct hodin dostavili dva policisté ze speciální jednotky, byli tu už s ostatními na chodbě ještě dva seržanti, jeden poručík a jeden kapitán, který naplánoval postup, jako kdyby měl dobývat Kreml. Mužům z pohotovostní jednotky oznámil, že si opravdu přeje, aby se jeden člověk spustil na provaze ze střechy, zatímco vyjednávači budou hovořit s tím chlapem skrz dveře. Všichni, včetně toho, který se bude spouštět po provaze, si měli obléknout neprůstřelné vesty. Wizonski a Willis, taky ve vestách, měli chránit vyjednávače u dveří zezadu. Ten, co se měl spustit ze střechy, řekl, že vesta váží půldruhé tuny a že už tak bude mít potíže v tom větru, co je venku, a že vesta by ho mohla stáhnout ze čtvrtého patra až na ulici. Kapitán na vestě trval. Všichni byli připraveni zaujmout své pozice, když se dveře otevřely a objevil se hubený chlapík v trenýrkách, který hodil prázdný automatický kolt 45 do obývacího a vyšel ven s rukama nad hlavou. Brečel. Jeho desetiletá dcera Consuela ležela na posteli za ním. Udusil ji polštářem. Kapitán byl, jak se zdálo, zklamaný, že už nebude mít příležitost uskutečnit svůj skvělý plán.

Zatím zpátky ve služebně připadl Meyeru Meyerovi a Bobu O'Brienovi poněkud vznešenější případ. Meyer obvykle nepracoval rád s O'Brienem. Nemělo to nic společného s jeho osobou, schopnostmi nebo odvahou, ale s tím, že O'Brien měl zvláštní sklon zamotávat se do situací, kdy bylo nutné někoho zastřelit. O'Brien si neliboval ve střelení do lidí, naopak, snažil se seč byl, aby se nutnosti vytáhnout pistoli vyhnul. Ale lidé prahnoucí být zastřeleni se na něj nějak lepili. Protože se však policisti dávají zastřelit zrovna tak neradi jako většina civilistů a protože pracovat s O'Brienem možnost nežádoucích přestřelek zvyšovalo, snažila se většina mužů ze sedmaosmdesátky zaonačit to tak, aby s O'Brienem nemusila sloužit. O'Brien, snad neprávem, byl zkrátka pokládán za smolaře. A on sám věřil, že jestli je někde ve městě ozbrojený muž nebo žena, použije nějak zbraň proti němu a on se bude muset bránit. Jednou to řekl dívce, kterou si chtěl vzít, a ta s ním týden nato zrušila zasnoubení, žádný div.

Dneska ale - byly Vánoce i chanuka - měl Meyer pocit, že možnosti násilí ve společnosti O'Briena jsou snad osmdesát ku dvaceti pro ně. Když dostali hlášku ze Smoke Rise, vypadalo to dokonce na devadesát ku deseti. Smoke Rise byla nejelegantnější část území 87. revíru, bylo to skoro město, cena domů se tam pohybovala mezi dvěma a třemi sty tisíci dolarů a všechny měly nádhernou vyhlídku na řeku Harb. Mimoto bylo hlášeno 10-21, tj. krádež, vlastně už po ní to znamená, že zloděj provedl své a pak se za nepřiliš bouřlivého potlesku odporoučel. Nebylo nebezpečí, že by někdo střílel po O'Brienovi nebo O'Brien po něm, protože když přišli do domu, muž už se tam nenalézal. Mnoho ulic ve Smoke Rise mělo královská jména jako: Victoria Circle, Elizabeth Lane, Albert Way, Henry Drive a to dodávalo čtvrti noblesního lesku, který nepotřebovala a který si ani nepřála. Jenže stavitel ve snaze zajistit, že tato část města nebude zaměněna s některými ubožejšími úseky v okolí, pojmenoval ulice sám, už když je plánoval. Když vyčerpal normanské krále, Plantagenety, Lancastery, Yorky, Tudory, oranžské a hanoverské panovníky, přešel na Windsory. A když mu došli i ti, napadla ho jména měst s katedrálami jako Westminster a Salisbury a Winchester (to vynechal, příliš připomínalo pušku) a Stonehenge. Celá čtvrt měla vyhraněně britský nádech. Mnoho domů dokonce vypadalo, že by se lépe cítily někde na cornwalských rašeliništích. K vloupání došlo na Korunovačníc, za rohem od Buckinghamské. Dům byl zážrak architektury, samý štít, věžička a olověné sklo, zdvíhal se na břehu řeky jako královský letohrádek. Muž, který v něm bydlel, získal své jmění jako prodáváč všeho možného starého haraburdí v době, kdy bylo ještě možné nashromáždit jmění, aniž by z toho musel sedmdesát procent odevzdat strýčku Samovi. Dosud mluvil se silným calmspointským přízvukem, v jeho klenutém salóně se stropem jako v katedrále to znělo přímo rouhavě. Jeho rodina - žena a dva synové - byli ve svátečním. Všichni odešli z domu ve tři čtvrtě na jedenáct rozdat dárky známým v ulici, a když se v půl dvanácté vrátili, našli dům vyloupený. Okamžitě zavolali policii.

"Co vám vzal, pane Feinbergu?" zeptal se Meyer.

"Všecko," řekl Feinberg.

"Určitě přijel nákladákem. Stereo je pryč a televizor a manželčiny kožešiny a šperky a všechny mé fotografické kamery ze skříně nahoře. A to ani nemluví o darech, které byly pod stromem. Ten mizera odnesl všecko."

V jednom koutě pokoje stál mamutí vánoční strom, který museli postavit a ozdobit aspoň čtyři chlapi. Meyerovi se vánoční strom v židovské rodině nezdál divný. Sám bojoval s přáním oslavovat Vánoce s křesťany už od doby, kdy se mu narodily děti, a podlehl, když jim bylo devět, osm a šest let. Jeho prvním kompromisem byla dřevěná bedna od pomerančů ozdobená krepovým papírem; měla vypadat jako komín. Dalším byl malý keř i s kořeny obalenými hlinou v pytlovině, o kterém tvrdil dětem, že je to keř chanucký. Když ten zatracený keř vysazoval po Vánocích na zadní zahradě, namohl si záda, a hned příští rok koupil uříznutý smrček od dobročinné organizace, která je prodávala na nedaleké parcele. Necítil se o nic méně Židem jen proto, že měl doma ozdobený vánoční stromček. Jako u mnoha křesťanů byly pro něj svátky spíš záležitostí rozpoložení, než víry. Jestli něco na zemi dokáže, aby se lidé cítili sobě bližší alespoň na zlomek času, Meyer byl pro.

Někteří jeho židovští přátelé mu vytkli, že je zakuklený gój. Opáčil, že je taky zakuklený Žid. Pro Meyera nebyl Izrael vlastí, ale cizí zemí. Byl pevně přesvědčen, že Izrael má přežít, vlastně spíš odolat ale v duchu nikdy nezapochoyboval o tom, že on sám je nejdřív Američan, potom Žid a nikdy Izraelec. Věděl, že Izrael přijal na své obležené území židovské bezdomovce z celého světa - ale věděl taky, že Amerika přijímala Židy bez vlasti dávno předtím, než se o Izraeli někomu vůbec jen zdálo. Takže ano, věnoval peníze na vysazení stromů v Izraeli. A ano, z celé duše nenáviděl teroristické akce páchané proti tomuto malíčkému národu. A ovšem toužil spatřit biblická místa, o nichž věděl jen ze dnů svého dětství, kdy chodil šestkrát týdně na věrouku a byl ve skutečnosti nejnadanějším studentem hebrejštiny z celé třídy. Těšilo ho, že letos připadly Vánoce a chanuka na totéž datum. V hloubi duše mu však hlodalo podezření, že všechny tyto náboženské svátky byly kdysi před stoletími svátky zemědělskými: není náhoda, že Velikonoce a pascha jsou každý rok tak blízko sebe a někdy - jako právě teď - připadnou svátky na týž den. Lou Moscowitz, detektiv druhé třídy, řekl Meyerovi, že už není opravdový Žid. Meyer Meyer byl pravý Žid do poslední žilky svého těla, ale byl pravý Žid podle svého.

Zloděj se u Feinbergů opravdu vyřádil. Když detektivové procházeli domem a sepisovali, co bylo ukradeno, zjistili, že zmizelo daleko víc věcí, než pan Feinberg původně předpokládal. Domněnka, že lupič zacouval po cestě nákladním autem až před dům, byla velmi pravděpodobná. Ukradl dokonce i dětská kola z garáže a vzal i alba nálepek, která patřila menšímu chlapci. Jejich ztráta zřejmě rozlítostnila chlapce víc než to, že přišel o nový filmovací aparát, vánoční dárek, který rozbalil a nechal ležet pod stromem. Původní rozhořčení rodiny nad vykradením vystřídal strnulý pocit ztráty, který nemá nic společného s cenou věcí. Někdo byl u nich v domě. Nevítaný vetřelec se vloupal dovnitř a kradl, a to nejceennější, co rodině vzal, byl její pocit nedotknutelného soukromí. Jelikož detektivové nemohli zjistit, jestli byl lupič ozbrojen výbušninou nebo střelnou zbraní, pokládali tento trestný čin za vloupání 3. stupně: "Záměrně vstoupit do budovy nebo se v ní nezákonně zdržovat s úmyslem spáchat tam trestný čin". Ale jazyk trestního zákona není s to definovat zločin, který byl spáchán na Feinbergových. Žádný z nich nezapomene na ten den do smrti a ještě mnoho let budou všichni vyprávět o člověku, který vnikl do jejich domu na Štědrý den - toho roku týž den jako chanuka a o tom, co se stalo těm dvěma detektivům deset minut potom, co opustili místo trestného činu.

Nebýt Štědrý den, mohli si Meyer a O'Brien klidně nevšimnout stěhovacího vozu. Byl zaparkován ve vedlejší uličce, asi tak patnáct bloků od vily Feinbergovy rodiny, pořád ještě za kamennými zdmi, jimiž byla obehnaná vilová čtvrť Smoke Rise. Levá zadní pneumatika stěhovacího vozu, ta dál od sněhem zavátého chodníku, byla prázdná a chlapík v hnědé kožené bundě a modré vlněné čepici ji vyměňoval. Na částečně umetené vozovce ležel vedle něho hever a kleště. Když Meyer a O'Brien spatřili stěhovací vůz, nevyjádřili ani slůvkem údiv nad tím, že stěhovací podnik pracuje na Štědrý den. Nebylo to zapotřebí. Meyer, který řídil, zajel s neoznačeným sedanem k okraji chodníku za stěhovací vůz. Oba muži vystoupili, každý z jedné strany. Dlažba byla dosud kluzká, protože sněhové pluhý zanechaly po sobě skvrny sněhu. Dech se jim odvíjel od úst, když přistoupili k muži, který právě nasazoval novou pneumatiku.

"Potřebujete pomoc?" zeptal se Meyer.

"Ne, já to zvládnu," řekl chlapík. Podle Meyera mu mohlo táhnout na třicet, a měl velice bledou pleť, bílou skoro jako křída v kontrastu k tmavým očím a černému kníru pod nosem. Na boční straně vozu stálo CULBERTSON, STĚHOVÁNÍ A ODTAHOVACÍ PRÁCE. Poznávací značka pocházela ze sousedního státu.

"Nutějí vás makat o Štědrým dnu, co?" zeptal se O'Brien nevinně.

"Jo, dyť to znáte," odpověděl chlapík.

"Stěhujete asi něco důležitýho," řekl Meyer.

"Proto vás poslali o Vánocích?"

"Hele, nemějte péči, jo?" řekl chlapík.

"Rupla mi pneumatika, tak se ji snažím vyměnit. Co dybyste se zdejchli?"

"Policie," řekl O'Brien a sahal si do kapsy pro odznak, když se v ruce toho chlapíka objevila pistole. Ten pohyb je oba překvapil. Bytaři - tak se říkalo vykradačům domů a bytů - jsou zřídka kdy ozbrojeni. Člověk, který se někam vloupe v noci, obzvláště je-li to do obydlí, kde je někdo přítomen, riskuje totiž nejtěžší trest, který lze za vloupání dostat, a může být ozbrojen, i když na druhé straně mu držení zbraně pobyt za mřížemi prodlouží. Kdyby byli čekali nějaký projev násilí - a to oni opravdu nečekali - pomysleli by spíš na kleště ležící na dláždění. Ale chlapík sáhl místo toho pod bundu a v ruce se mu objevila pistole osmatřicítka. Vytáhl ji z opasku a namířil rovnou na Meyera.

Pistole vystřelila, než Meyer stačil zareagovat a vytáhnout svou pistoli. Vystřelila dvakrát, zasáhla Meyera dvakrát do nohy a srazila ho na chodník. O'Brien bez zaváhání vytáhl svou pistoli, ani si nestačil pomyslet, že už je to zase tady. Jeho jedinou myšlenkou bylo Zastřelil mi kamaráda! Pak viděl, že chlapík obrací pistoli proti němu, a vystřelil, zasáhl ho do ramene, a když se muž překotil, vystřelil znova. Tentokrát ho trefil do prsou. S pistolí dosud v pravé ruce si O'Brien klekl nad raněným, nešikovně odtrhl od pasu levou rukou pouta, pak raněného převálil bez ohledu na to, že mu z ran tekla krev, a spoutal mu ruce za zády. Bez dechu se obrátil k Meyerovi, který ležel na sněhu s jednou nohou

zkroucenou pod sebou.

"Jak ti je?" zeptal se.

"Bolí to," řekl Meyer.

O'Brien šel k autu a vzal do ruky vysílačku.

"Tady je sedmaosmdesátka, jsme na Holmsbyho a Severní. Raněný policista. Potřebuju sanitku."

"Kdo je tam?" zeptal se dispečer.

"Detektiv O'Brien."

Jako kdyby to dispečer nevěděl už předem.

Nejbližší nemocnice se jmenovala Všeobecná u milosrdných bratří a byla na Severní a Platte Street. Na pohotovosti Meyerovi jeden lékař rozstříhl z obou stran nohavici, zatímco hejno jeptišek kolem něho poletovalo jako andílkové, podíval se na obě díry v noze - jedna byla ve stehně a druhá hned pod kolenem - a zavolal nahoru, aby okamžitě připravili operační sál. Lupiči, který Meyera zranil, se dostalo téže péče - všichni jsme přece tvorové boží. Hodinu po poledni toho vánočního dne leželi už oba ošetřeni, každý v jednom pokoji, v 5. patře nemocnice. Před lupičovým pokojem stál strážník, ale to byl jediný rozdíl.

Lupič se jmenoval Michael Addison. Ve stěhovacím voze, který ukradl z Culbertsonského parkoviště v sousedním státě, našla policie nejen kořist z Feinbergovic vily, ale také všelijaké kusy, které týž den ukradl jinde. Addison se odmítl k něčemu přiznat. Řekl, že je raněný a že chce právního zástupce. Zažaluje prý O'Briena i městskou správu za to, že postřelili nevinného člověka, který se pokoušel vyměnit pneumatiku. O'Brien, který se nakláněl nad jeho postelí, mu pošeptal do ucha, že jestli jeho kolega zůstane mrzák, radí Addisonovi, aby se odstěhoval do Číny.

To všechno se událo předtím, než parta šesti chlapů ukradla celou ulici.

Hlášku dostali deset minut před pátou. Do té doby se nedělo nic, jen normální množství sebevražd skutečných nebo jen pokusů o sebevraždu - po pravdě o něco víc než si pamatovali z loňských Vánoc. Předtím zajel poručík Byrnes osobně k Meyerovým, aby Sáře oznámil, co se stalo. Sáře se ulevilo, když se dověděla, že její manžel je postřelený jen do nohy; když spatřila na prahu Byrnese, předpokládala, že se splnily její nejhorší obavy. Byrnes ji zavezl do nemocnice; sám se zdržel jen krátce, a ona strávila zbytek odpoledne s Meyerem, který si stěžoval, že když je někdo postřelený, měl by dostat od manželky talíř výživné slepičí polévky. Asi v době, kdy držela Meyerovu ruku v dlaních a říkala mu, jak je ráda, že zůstal naživu, přijel do Gedney Avenue nákladník, vystoupilo z něj šest mužů a začali rozebírat dláždění.

Gedney Avenue byla jedno z mála míst ve městě, které se ještě honosilo dlážděním, - aspoň ty Vánoce ano. Říkalo se, že dlažební kostky pocházejí z dob, kdy městu ještě vládli Holanďani. Jiní zas tvrdili, že Holanďani nerozeznají dlažební kostku od tulipánu a že jako první dláždili ulice Britové. Taky jméno bylo britské, nebo snad ne? Takže to museli být Britové. Ale ať už ji vydláždili ti nebo oni, těch šest mužů, kteří vyskočili z nákladáku, ji oddlážďovali. Pluhy projely ulicí ten den už dvakrát a tak tam bylo poměrně málo sněhu. Muži se pustili do práce velmi energicky - což je u veřejných zaměstnanců zvláštní kdykoli, ale ještě zvláštnější na Štědrý den, používali motyky a páčidla, páčili vzácné dlažební kameny, nosili je na nákladák, rovnali je tam a pracovali přesně jako demoliční četa. Po celé ulici koukali lidé z oken, pozorovali muže při práci, obdivovali se jejich pili. Trvalo dvě hodiny, než muži oddláždili celou ulici; pak se nahnuli zase do nákladáku a odjeli. Jejich poznávacího čísla si nikdo nevšiml.

Ale našel se pán, na kterého udělalo ohromný dojem, že odbor veřejných prací - neboť tak to vypadalo - se pustil tak horlivě do práce vtom tolik pomlouvaném městě dokonce i o Vánocích. Zavolal do kanceláře primátora, aby tam někomu poblahopřál, a postupně se dostal až na starostovu nedávno zřízenou občanskou horkou linku, kde tlumočil svůj obdiv a chválu. Paní, která vzala telefon, pojala podezření a sotva domluvila, zavolala odbor veřejných prací, kde se nikdo neozval. Zavolala tedy řediteli odboru domů. Ředitel jí řekl, že žádný příkaz k vytrhání dlažby na Gedney Avenue nevydal, a doporučil jí, aby zavolala policii.

A tak se stalo, že v 17.00, když se rozsvítily pouliční lampy a stíny se prodloužily, stáli detektivové Arthur Brown a Lou Moscowitz na jednom konci ulice a dívali se na tutéž hlínu, po které šlapali Indiáni ve svých mokasínech, když na tuto polokouli připlul Kolumbus a uvedl v chod celý ten kolotoč. Gedney Avenue, zbavená svých dlažebních kostek od jednoho konce k druhému, vypadala panensky a venkovsky. Brown a Moscowitz se usmívali od ucha k uchu, protože někdy i policajti ocení takový odvážný kousek.

Carella, který byl doma, se cítil vinen až na půdu. Ne protože si někdo odvezl celou dlážděnou ulici, ale protože Meyer měl dvě střelné rány v noze. Kdyby si s ním byl Carella vyměnil službu, třeba by Meyera nepostřelili. Třeba by postřelili Carellu. Když na to myslel, cítil se vinen o něco méně. Děkuju mockrát, on sám už byl postřelen několikrát - jednou právě pár dní před Vánoci. Ale Carella byl italského původu a zdejší Italové měli podobné pocity viny jako Židé; jak ti, tak oni žili v matriarchální rodině. Carella měl bratrance, který když náhodou projel na červenou, zastavil u příštích světel na zelenou, aby to odčinil.

A tak večer na Štědrý den v osm hodin přišel Carella do nemocnice U milosrdných, aby řekl Meyerovi, jak se cítí vinen, že místo něj nepostřelili jeho. Vinen se cítil i Meyer. Měl dojem, že kdyby nebyl takové nemešlo a nenechal se trefit, nedostal by Boba O'Briena do situace, kdy zase musel vytáhnout pistoli a střílet. Meyer měl obavy, jak se kvůli tomu střelení bude cítit O'Brien, i když O'Brien nebyl jako Ir tak háklivý.

Carella s sebou vzal půl litru whisky. Vytáhl ji z kapsy u kabátu, nalil dvě pořádné porce do sterilních nemocničních sklenic a oba si přípili na nepopíratelnou skutečnost, že Meyer ještě žije, i když je poněkud proděravělý. Carella nalil ještě jednou a oba si přípili na to, že zítra vzejde nový den.

Kapitola 7

Místnost, ve které se konala přehlídka neboli "paráda", jak se tomu také říkalo, se nalézala v suterénu policejní budovy vedle cel, kam se dávali obvinění, na něž byla uvalena vazba, a čekali tam na převezení k trestnímu soudu. Tím byl

umožněn snadný přístup k osobám, které mohly být - pokud jejich právní zástupce nic nenamítal - předvedeny obětem nebo svědkovi současně s pravým podezřelým, jehož policie doufala tímto způsobem identifikovat.

V časech dávno minulých se přehlídka obviněných a zadržených ze včerejška konala na Policejním ředitelství ve městě každé ráno: Účelem přehlídky bývalo seznámit detektivy z celého města s lidmi, kteří v něm páchají trestné činy.

Detektivové chodili na parády vždycky, když se zúčastňovali soudního jednání. Ale zatímco jejich přítomnost u soudu byla nezbytná, měl-li být vynesena rozsudek, někdo z těch nahoře rozhodl, že denní parády kladou příliš velké nároky na pracovní síly a vyúsťují v minimální počet zatčení, neboť osoby na pódiu stejně čeká vězení, některé dokonce doživotní. Teď byla paráda výlučně místní záležitostí a konala se pouze za účelem identifikace.

V místnosti, kde se parády konaly, stálo úzké pódium a na stěně za ním byly vyznačeny metry a centimetry; tam se zadržení měřili. Nad pódium visel mikrofon. Pódium oddělovalo od tří řad sedadel v auditoriu jednostranně průhledné sklo sahající od podlahy až ke stropu. To sklo nazývali policajti občas oboustranně průhledným, ale dneska se policajti neshodnou na ničem, jen na tom, kdo má ten den volno. Ať tak či onak, lidé seřazení na pódiu za ním viděli jen svůj odraz. Naproti tomu lidé sedící v auditoriu se dívali skrz něco, co vypadalo jako výkladní skříň, ale poskytovalo jim nepozorovaný a ničím nepřerušovaný rozhled na muže a ženy stojící na pódiu.

Paráda, která se konala v úterý 26. prosince, měla jediný účel: umožnit Jerryemu Mandelovi, aby identifikoval Daniela Corbetta. Carella zavolal Mandelovi hned ráno a byl potěšen, že hlídač z Harborview se vrátil z lyží, aniž si polámal kosti. Dohodl se s ním na hodině parády a pak zavolal Corbettovi nejdřív domů a pak do kanceláře a zeptal se ho, jestli je ochoten spolupracovat v té věci s policií, Corbett řekl, že nemá co tajit - v žádném případě není tím člověkem, který se ohlásil jako Corbett v den Craigovy vraždy.

Z cel předběžného zadržení vybrali detektivové šest mužů zhruba podobných Corbettovi. Všichni měli černé vlasy a hnědé oči. Ze služebny nahoře přivolali detektivy, Richarda Genera a Jerryho Barkera, podobného zbarvení. Zadržení, všichni v tom co měli právě na sobě, když se dostali do rukou policie, představovali nejružnější výtvary krejčovského umění: svetry, sportovní saka - a v případě jednoho lepšího kapsáře - fešácký proužkový oblek. Genero a Barker měli sportovní saka, Daniel Corbett, který přišel rovnou z nakladatelství, měl tmavomodrý oblek, světlemodrou košili a zlatomodrou univerzitní kravatu. Jako čestný host si směl vybrat místo v řadě na pódiu. Rozhodl se pro čtvrté zleva. Když všech devět mužů mlčky zaujalo svá místa za jednostranně průhledným sklem, rozsvítil se za pódium reflektor. Přihlízející zůstali ve tmě. Carella a Hawes seděli s Mandelem mezi sebou uprostřed druhé řady.

"Poznáváte někoho?" řekl Carella.

"Ne, zatím ne," řekl Mandel. Byl to buclatý muž mezi čtyřicítkou a padesátkou, na lyžaře rozhodně nevypadal. Před přehlídkou řekl Carellovi, že býval profesionální zápasník. Carella si nedovedl představit, jak někomu dává nelsona. Mandel upřeně pozoroval muže za sklem.

"Směl bych vyloučit ty, který to určitě nejsou?" zeptal se.

"Prosím, jen do toho."

"Tak ty dva na koncích to určitě nejsou a ten uprostřed taky ne."

"Franku," řekl Carella do mikrofonu, který měl před sebou, "můžeš odvést číslo jedna, pět a devět." Genero byl číslo jedna; odšoural se z pódia a kupodivu vypadal zklamaně, že nevyhrál. Ti ostatní dva diskvalifikováni byli z cel pro zadržené. Mandel vyloučil rychle za sebou ještě dva a také detektiva Barkera. Na pódiu teď stáli už jen tři muži, dva zadržení a Daniel Corbett.

"Mohli by něco říct?" zašeptal Mandel.

"Ovšem," řekl Carella.

"Pánové, byli byste tak laskavi a řekli normálním hlasem Jsem Daniel Corbett a rád bych mluvil s panem Craigem, prosím. Číslo 4, začneme s vámi."

Číslo 4 byl Daniel Corbett. Odkášlal si a řekl: "Jsem Daniel Corbett a rád bych mluvil s panem Craigem, prosím."

"Dobrá. Číslo 6," řekl Carella.

Číslo 6 řekl: "Jsem Daniel Corbett a rád bych mluvil s panem Craigem, prosím."

"A číslo 8."

Číslo 8 řekl: "Jsem Daniel Corbett a rád bych mluvil s panem Craigem, prosím."

"Co myslíte?" zeptal se Carella.

"Nejsem si jistý," řekl Mandel a odmlčel se, "ale myslím, že je to ten vpravo. Číslo 8."

Číslo 8 se jmenoval Anthony Ruggiero a byl zadržen časně ráno, když se pokoušel rozbít dveře jednoho bytu nedaleko Groverovy, tři bloky od policejní stanice. Byl opilý a tvrdil, že si myslel, že je to jeho byt, a ženská, která ho posílala pryč, že je jeho žena. Carella se podíval krátce a ponuře na Hawese a Mandelovi poděkoval. Pak šel za jednostranně průhledné sklo jako rekvizitář bez kytic a omluvil se Corbettovi, že ho zdržel.

"Tak kdo to ksakru byl?" zeptal se Carella Hawese.

"Někdo, koho Craig znal, to je na beton."

"Nepochybně. Proč by ho jinak pouštěl k sobě do bytu? A proč by s ním popíjel?"

"Pravda, podle pitvy..."

"Právě, pil. Přesně řečeno, měl v hlavě. Ale v laborce nenašli ve skleničkách stopy po alkoholu."

"Což by znamenalo, že je někdo potom vyplách."

"A to neznamená vůbec nic v případě, že Craig pil sám. Ale Hillary mi řekla, že Craig při práci nepil. Nikdy. Že to odpoledne pracoval víme, protože ve stroji byl list papíru. A věta byla nedokončená, takže se dá rozumně předpokládat, že ho někdo vyrušil-pravděpodobně vrah, když zazvonil. Ale on ho pustil dovnitř, Cottone! Věděl, že to není Corbett a stejně ho pustil dovnitř. A jestli nikdy nepil při práci, tak musel začít pít, když pracovat přestal. Což znamená, že se posadil a popíjel s tím chlapem, co ho zavraždil."

Detektivové se na sebe dívali.

"Co si myslíš?" zeptal se Hawes.

"Já si nemyslím vůbec nic, já jsem s myšlením úplně v hajzlu. Třeba se Craig domníval, že je to jen přátelská návštěva. Napij se, hezky se posad', á báč ho - najednou je tu kudla."

"Právě ta kudla se mi nelíbí," řekl Hawes.

"To že si ji vrah přines."

"Nojo, to znamená, že se na vraždu chystal."

"Úkladná vražda jako když ji vyšije."

"A proč teda nejdřív přijal skleničku?"

"A o čem se bavili mezi pátou a tou chvílí, kdy vytáh kudlu a vrhnul se na Craiga?"

Detektivové se na sebe znova podívali.

"Esposito?" zeptal se Hawes.

"Snad," řekl Carella.

"Bydlí v domě, mohl se představit jako člen nějakýho výboru nájemníků nebo..."

"A kdo by pak byl dole?"

"Jak to myslíš?"

"Kdo se ohlásil jako Corbett? V tom případě to nebyl Esposito."

"Ne," řekl Carella.

"Pojď, promluvíme si s hasičema."

V hasičské družině č. 6, o půl hodiny později, mluvili s Terryem Broganem, tím, co dělal barmana jako vedlejší povolání.

Brogan se podíval na fotografii Warrena Esposito, pokýval hlavou a řekl: "Jo, toho znám."

"Byl ve čtvrtek večer u Elmera?" zeptal se Carella.

"Kolikátýho bylo ve čtvrtek? Dvaadvacátýho?"

"Dvacátýho prvního."

"Jo, jo. Byl jsem ten večer za pultem."

"Esposito přišel do baru?"

"Tak se menuje?"

"Warren Esposito, ano. Přišel...?"

"Člověk vobsluhuje někoho měsíce a neví, jak se jmenuje," řekl Brogan a potřásl udiveně hlavou.

"Byl tam ve čtvrtek večer?"

"Ve čtvrtek večer, ve čtvrtek večer," řekl Brogan, "počkejte, ať si vzpomenu, co bylo ve čtvrtek večer." Chvilí přemýšlel. Z prvního patra budovy, otvorem, kterým procházela kovová tyč, slyšel Carella hlas, který říkal: "Čtyry krále," a někdo jiný řekl "Strč si je do prdele".

"Myslím, že to bylo ve čtvrtek večer, co si ta zrzka slíkla blůzu," řekl Brogan.

"Kdy to bylo? V kolik hodin?"

"Nák tak vokolo šestý," řekl Brogan.

"Přišla a už měla nakoupino a hned si dala další tři panáky, nák kolem šestý to bylo. Totiž, co se stalo. Nákej chlápek, co seděl u baru, řek, že takovýhle kozy, jaký má vona, musej bejt falešný. Tak si slíkla blůzu, aby mu dokázala, že jsou pravý."

"Esposito tam byl?" zeptal se Carella trpělivě.

"Moh tam bejt. Při tom rumrajchu... Kdo by se koukal jinam než tý zrzce na prsa?"

"V kolik hodin jste přišel ve čtvrtek do práce?" zeptal se Hawes. Napadlo ho, že mohl přijít postranním vchodem.

"V půl pátý."

"Esposito nám řekl, že on přišel v půl šestý."

"Je to možný."

"Kdy přišla ta zrzka?"

"Hodinu předtím, než si slíkla blůzičku."

"Tedy asi v pět, ne?"

"Jo, kolem pátý."

"O.K. V pět jste byl u toho pultu jen vy?"

"Samo."

"Takže zrzku jste obsluhoval vy?"

"Bodejt'."

"Takže mezi pátou a šestou se nic nedělo. Nic, co by vás rozptylovalo. Pokusil byste se vzpomenout, jestli Warren Esposito přišel v půl šestý?"

"Koukněte se ještě jednou na ten snímek," řekl Carella.

Brogan se podíval na snímek ještě jednou. Carella začínal uvažovat, jak by se ten člověk zachoval při požárním poplachu. Co by se stalo, kdyby pronikl do planoucí ložnice a našel tam zrzku nahoře bez? Zapomněl by, jak se jmenuje? Vrhel by se z pátýho patra dolů, kde by nebyla záchranná plachta? Namířil by hadici na otevřené okno?

"Jo, správně," řekl Brogan.

"Co správně?" zeptal se Carella a říkal si, že asi narazil na dalšího psychopata.

"Rob roys. Von pije rob royse. Správně. Nalil jsem tý zrzce jeden manhattan, pak tomu dědkovi u pultu gin s ledem a pak přišel von a poručil si jednoho rob royse."

"Esposito?"

"Jo, ten chlášek tady na tý fotce."

"V kolik?"

"No, když ta zrzka přišla v pět... tak to muselo bejt půl šestý nebo tak něco. Jak von říká."

"V kolik odešel?" zeptal se Carella.

"Jó, to je těžký," řekl Brogan.

"Všecko bylo vzhůru nohama skrzevá tu zrzku."

"Byl tam, když si ta zrzka sundala blůzu?"

"Sichr tam byl. Nechte mě chvilku přemýšlet."

Carella ho pozoroval, jak "chvilku přemýšlí". Představoval si, že Brogan v duchu rekonstruuje celou scénu. Za všechna ta léta u policie se Carella dosud nesetkal s tím, že by alibi záviselo na poprsí nějaké zrzky. Ale zrzka přišla v pět, blůzu si sundala v šest a oni právě zjistili, že tam Esposito kolem půl šesté opravdu byl. Kdyby se byl Carella chtěl živit taháním zubů, stal se zubařem. Jenže teď to vypadalo, že budou muset Broganovi tahat zuby kus po kuse, od stoliček až po řezáky, aby z něho dostali to, co potřebují vědět.

Brogan začal vypočítávat domnělé lidi, kteří se nalézali kolem baru. Užíval k tomu ukazováček levé ruky.

"Abner u konce baru, blízko automatu, whisky se sodou. Tajemník vod Halstonů vedle něho, vodka a tonik. Pak ten váš chlášek tady, rob roys. Vedle něj někdo, koho jsem v životě neviděl, whisky s vodou. Pak ta zrzka, tři manhattany. A vedle ní ten frajer, co měl řeči vo jejích kozách, toho jsem taky v životě neviděl. Kanadská whisky a soda. Tak tydle tam byli v šest, předtím, než si vona slíkla tu blůzičku. Takže váš chlášek tam v šest byl."

"Jak víte, že bylo šest?" zeptal se Hawes.

"Zrovna začínaly zprávy. V televizi. Máme nad barem televizor. A tím to celý začalo."

"Jak to myslíte?"

"Ta holka, co čte zprávy v šest. Jak se menuje? Zapomněl jsem to."

"Já nevím, jak se jmenuje," řekl Hawes.

"Ale víte, koho myslím, ne? Vona a ještě jeden chlášek dělají zprávy společně. Zprávy v šest hodin."

"A co s ní má být?" zeptal se Hawes.

"Někdo řek, že má bezva kozy, ta holka v televizi, a ta zrzka řekla, že jsou falešný, a ten co seděl vedle tý zrzky řek něco, že ty její jsou taky falešný, a vona si proto sundala blůzičku, aby dokázala, že nejsou." Brogan se znalecky zašklebil.

"Falešný teda nebyly, to mi věřte."

"Takže Esposito tam byl v šest hodin, když začaly večerní zprávy a když si zrzka sundala blůzu?" řekl Carella.

"Přesně tak."

"Byl tam ještě v půl sedmý?"

"Půl sedmý, půl sedmý," řekl Brogan.

"Nechte mě chvilku přemýšlet."

Carella se podíval na Hawese. Hawes si hlučně odfrkl.

"Šéf přišel asi deset minut po šestý," řekl Brogan.

"Vidí tu zrzku, jak tam sedí, vod pasu nahoru jak ji pámbu stvořil, a povídá: Co tu sakra dělá? Napadlo ho, že je rajda nebo tak něco, víme? Povídá jí, ať vocuď natotata vypadne, nestojí vo kurvy ve svém podniku, aby tu rajcovaly hosty. Jen mezi náma, von bokem vobcuje s drogama. Tak dá rozum, že nechce, aby mu sem poldové lezli zhaftnout kurvy a náhodou kápli na jeho kšefty." Důvěrně ztišil hlas.

"Povídám vám to, protože jsme všichni státní zaměstnanci," řekl.

"Ne že bych mu chtěl dělat trable."

"Dobře, tak šéf přišel deset minut po šestý," řekl Hawes.

"Esposito tam ještě byl, když šéf přišel?"

"Jo, připojil se ke sboru."

"K jakému sboru?"

"Všichni řvali na šéfa, ať drží hubu a nechá zrzku bejt."

"Co bylo pak?"

"Šéf jí řek, ať si voblikne blůzičku a kouká vypadnout, než zavolá policii. To se ví, že by byl policii nezavola, protože by se sám moh dostat do maléru, jen jí tak jako pohrozil, víme?"

"Oblíkla si tu blůzu?" zeptal se Carella.

"Voblíkla."

"V šest a deset?"

"Ve čtvrt na sedm."

"Co pak?"

"Vodešla. Ne, počkejte, nejdřív řekla šéfovi, že je hajzl posranej. Pak vodešla."

"Ve čtvrt na sedm?"

"Ve čtvrt na sedm, jo."

"Esposito tam ještě byl, když odešla?"

"Byl tam."

"Jak to víte?"

"Vobjednal si ještě jednoho rob royse a taky řek, že takhle velikánský kozy v životě neviděl."

"Dobře, tak teď jsme u čtvrt na sedm," řekl Carella.

"Byl tam ještě v půl sedmý?"

"V půl sedmý jsem mu dal ten drink, co chtěl."

"Jak víte, že bylo půl sedmý?"

"Protože skončily zprávy."

"Pak odešel?"

"Nejdřív zaplatil."

"A po zaplacení odešel?"

"Vodešel," řekl Brogan a přikývl.

"V půl sedmý?"

"Pár minut po půl to muselo být."

"Jak víte, že odešel právě Esposito?"

"Dal mi dýško pět dolarů. Řek, že to je za ten tyjatr."

"Proč jste si na to nevzpomněl, když jsme se vás ptali poprvé?" řekl Hawes.

"Protože všechno v životě má začátek, prostředek a konec," řekl Brogan a filozoficky pokrčil rameny.

Konečně tedy potvrdil Espositovi alibi. Esposito byl U Elmera, popíjel a díval se na nečekané představení právě v té době, kdy na chodníku před domem, kde bydleli, někdo probodl jeho ženu.

Byli zase tam, kde začali, a prostředek a konec se nezdály v dohledu.

Ten večer v šest hodin byl vůz Boy 7 z 12. revíru poslán do č. 1134 v Llewelyn Mews, aby vyšetřil to, co jim někdo zavolal a co popsal jako že se "v bytě ječí a řve". Zvláštností zdejší policejní nomenklatury bylo, že revíry jako 87 a 63 byly důvěrně nazývány osmasedmdesátka a třiašedesátka, zatímco všem revírům od prvního do dvanáctého se říkalo plným a správným názvem, tedy ne šestnáctka, ale šestnáctý. Podobně neexistovala žádná dvanáctka; muži, kteří odpovídali den po Vánocích na zavolání ze Čtvrti, byli policisté z dvanácté pátrací skupiny.

Vystoupili z rádiového vozu, přelezli hradbu sněhu, opatrně přešli po uklouzaném chodníku k masivnímu plotu z černého tepaného železa a skrz houští australských smrčků k jasné oranžovým vchodovým dveřím. Jeden zdvihl masivní mosazné klepátko a spustil ho. Opakoval to čtyřikrát a pak vzal za kliku. Bylo zamčeno. Z vnitřku se teď už neozývalo nic, takže okamžitě usoudili, že jejich zásah bude podle čl. 10-90 "neopodstatněný". Ale protože byli svědomití ochránci zákona, obešli budovu přes zahrádku zavalenou sněhem a zabušili na postranní dveře. Pak se podívali oknem do kuchyně, znova zabušili a zalomcovali klikou. Tyhle dveře byly odemčené.

Jeden strážník strčil hlavu do kuchyně a zavolal: "Policie. Je tu někdo?"

Žádná odpověď.

Podíval se na druhého. Ten pokrčil rameny. Opatrně vešli dovnitř, nebyli si jisti, jestli na to mají právo. Věděli jen, že přijeli, protože jim někdo zavolal, a protože jejich povinností je pořádně zjistit, oč jde - tím spíš, že zadní dveře nebyly zamčené - bude-li nejhůř, dá se to omluvit domněnkou, že sem někdo vnikl násilím.

V dřevem obložené knihovně našli mrtvolu muže v červeném smokingu s černým sametovým límcem.

Detektiv 2. třídy z 12. pátrací skupiny se jmenoval Kurt Heidiger a přišel sám, protože jeho kolega ležel doma s chřipkou a protože v jejich služebně to dnes bylo jako v blázcinci, nikdo se nemohl uvolnit, aby ho doprovodil. Na první pohled poznal, že pravděpodobnou příčinou smrti je množství bodných ran, a od sousedky z protější strany úzké uličky - byla to ta paní, která volala na 911 - se dověděl, že mrtvý muž se jmenuje Daniel Corbett a že pracuje v nakladatelství Harlow House.

Heidiger byl bystrý policista a vášnivý čtenář. Pokud městský tisk nestávkoval, a to bylo málokdy, přelouskal dennodenně všechny troje noviny od první do poslední stránky. Vzpomněl si, že tam v pátek psali o smrti spisovatele Gregoryho Craiga - jeho knihu Stíny smrti taky četl - a vzpomněl si, že viděl černě orámované in memoriam na kulturní stránce ranního vydání těch novin, které se věnovaly literatuře o něco víc než ostatní, poznámka pocházela od nakladatelství Harlow House. Především si ale pamatoval, že Craig se stal obětí brutální vraždy nožem. Mezi těmi dvěma pravděpodobně nebyla žádná souvislost, ale Heidiger byl příliš zkušený na to; aby se nepodíval na kloub i té nejnepatrnější možnosti. Když byl hotov se všemi formalitami a la lékař, laboratoř, přítomnost oddělení vražd na místě činu, vrátil se do služebny a na kriminální ústředně si zjistil jméno detektiva, který vyšetřuje Craigovu vraždu. Zavolal na sedmaosmdesátku, spojili ho se služebnou nahoře a detektiv jménem Bert Kling mu řekl, že Carella odešel domů po čtvrté hodině. Carella se dovolal doma v Riverheadu ve čtvrt na devět. Carella pozorně naslouchal a pak řekl Heidigerovi, že se s ním za hodinu setká na místě činu.

Vypadalo to, že mají další související případ.

Jennifer Groatová byla vysoká kostnatá blondýna, asi padesátnice. Vlasy měla vyčesané halabala na temeni, župan vepředu pokecaný něčím, co vypadalo jako vanilkový krém nebo majonéza. Vysvětlila jim, že se právě chystala do postele. Svátky ji prostě vyčerpaly a teď ještě tohle! Od chvíle, kdy vpustila detektivy do bytu, bylo jasné, jak ji mrzí, že policii vůbec volala. Nejlepší je nestrkat do něčeho nos a hledět si svého!

"Když jste zavolala 911," řekl Heidiger, "řekla jste, že jste zaslechla, jak v Corbettově bytě někdo ječí a řve..."

"Ano," řekla Jennifer a přikývla.

"Náš záznam vašeho volání je ze 17.53, je to tak správně?"

"Ano, bylo to chvilku před šestou."

"Jaký druh ječení a řvání jste slyšela?"

"Ony jsou různé druhy ječení a řvání?" řekla Jennifer.

"Ječet a řvát je ječet a řvát."

"Když říkáte ječení..."
"Někdo ječel z plných plic."
"A to řvaní?"
"Já nevím, co ta osoba řvala."
"Řvala o pomoc?"
"To nevím."
"Ječela a řvala táž osoba?"
"Já nevím. Slyšela jsem ten randál naproti a zavolala jsem policii. Tam naproti je randál pořád, ale tentokrát to přesahovalo všechny meze."
"Jak to?" řekl Carella ihned.
"Jaký randál?"
"Mecheche v jednom kuse. Pití a řehot celou noc. Jakkpak by ne, když uvážíte, jaký přátele má pan Corbett..."
Nedořekla.
"Jaký to jsou přátelé?" zeptal se Heidiger.
"Však víte."
"Ne, bohužel nevíme."
"Teplý," řekla.
"Přihřátý. Buzeranti. Gayové," řekla, poslední slovo zdůraznila a zaškaredila se.
"Homosexuálové," řekl Carella.
"Teplouši," řekla Jennifer.
"A pořád se tam scházeli, říkáte?"
"No, tak úplně pořád zas ne. Ale skoro pořád. Já jsem telefonistka. Dělam od půlnoci a koukám, abych se večer trochu vyspala, než odejdu z domova. Kvůli tomu virváru naproti nemůžu. Právě teď jsem chtěla na chvíli zalehnout. Když člověka neruší jedna věc, tak zas druhá," řekla a zasmála se.
"Tihle přátelé pana Corbetta," řekl Carella.
"Jak víte, že to byli homosexuálové?" Vzpomněl si na Corbettovo alibi pro dobu, kdy byl Craig zavražděn: vdaná žena jménem Priscilla Lambethová, která s ním dováděla na pohovce ve své kanceláři.
"Jeden sem přišel zrovna včera," řekla Jennifer.
"Kde prý se koná ten večírek?" Slovo večírek zašišlala a doprovázela patřičnými gesty.
"Neuvědomil si, že pan Corbett bydlí naproti."
"Řekl vám, jak se jmenuje?" zeptal se Heidiger.
"Kdo jako?"
"Ten muž, co hledal Corbetta."
"Muž? Nedělejte si legraci!"
"Řekl vám, jak se jmenuje?"
"Proč by to dělal? Chtěl Dannyho," slovo Dannyho zase zašišlala a opakovala své gesto, "a já jsem mu řekla, že tady je číslo 1136 a on hledá 1134. Poděkoval mi, jak se sluší, a odcupital přes dvůr."
"Kdy jste říkala, že to bylo?"
"Na Štědrý den. Pan Corbett pořádál velikou vánoční zábavu. Já jsem musela ten den pracovat a snažila jsem se trochu vyspat. Místo toho mi klepe na dveře cizí teplouš a chce Dannyho."
"Viděla jste, že by někdo vešel do dvora dneska?"
"Neviděla."
"Chci říct předtím, než jste slyšela ten rámus?"
"Nikdo. Byla jsem ve vaně, když ten randál začal. Já se ráda před večerí vykoupu, pak něco sním, pak se trochu vyspím-a to bych měla taky dělat teď," řekla a podívala se na hodiny.
"Pak se oblíknu a jdu do práce."
"Viděla jste někoho na dvorku potom, co jste slyšela ten křik?"
"Seděla jsem ve vaně."
"Tak jste zavolala policii hned?"
"Ne, volala jsem, až když jsem vylezla z vany. Tam je rámus pořád. Kdybych volala pokaždý, když dělají rámus, tak bych nedělala nic jiného."
"Kolik bylo, když jste slyšela ten křik?"
"Do vany nenosím hodinky."
"Jak dlouho jste byla ve vaně? Po tom, co jste slyšela ty výkřiky."
"Řekla bych, že čtvrt hodiny."
"Zavolala jste v 17.53," řekl Heidiger.
"To znamená, že křik jste slyšela v..." Zaváhal, jak v duchu počítal, a pak řekl: "Přibližně ve tři čtvrtě na šest, tak nějak?"
"Asi tak, ano."
"Když jste vylezla z vany," řekl Carella, "viděla jste někoho na dvoře? Někoho blízko Corbettova bytu?"
"Já jsem se nedívala. Šla jsem k telefonu a zavolala policii. Řekla jsem si, že když nic nepodniknu, budou tam řvát a rámusit celou noc. A já jsem se chtěla navečeřet a v klidu si zdfimnout."
"Křik pokračoval?"
"Ne, to už přestal."

"Ale stejně jste volala na policii?"

"Kdo věděl, kdy to může začít znova? Však tyhle lidi znáte," řekla.

"Hmm," řekl Carella.

"Tak vám mockrát děkujeme, slečno Groatová. Promiňte, že jsme obtěžovali."

Venku na ulici si Heidiger zapálil cigaretu, opožděně nabídl jednu Carellovi, který odmítl, a pak řekl:

"Mluvils někdy s tím Corbettem?"

"Minulou sobotu," řekl Carella.

"Dělal na tebe dojem, že je teplej?"

"Ani v nejmenším."

"Jenže dneska se dá těžko soudit," řekl Heidiger.

"A co Craig?"

"Žil s krásnou dvaadvacetiletou holkou."

"Hmmm," řekl Heidiger.

"Tak co si o tom všem myslíš? Mohlo by to spolu nějak souviset?"

"Já nevím."

"Nůž v obou případech."

"Právě."

"Jestli tamta ježibaba má pravdu, mohlo jít o hádku mezi milenci."

"Možná. Ale my máme jen její názor na Corbetta. Udělala na tebe dojem jako mimořádně spolehlivá svědkyně?"

"Udělala na mě dojem jako mimořádně spolehlivá povaha," řekl Heidiger suše.

"Nezajdem si na pivo nebo něco? Já jsem sice ve službě, ale ať mi vlezou někde."

"Policejní kontroly jsou o svátcích zvlášť bedlivý," řekl Carella s úsměvem.

"Ty ať mi taky vlezou někde," řekl Heidiger.

"Jsem u policie dvaadvacet let a za tu celou dobu jsem od nikoho nevzal ani cent'ák. Jen ať si na mě přijdou, že jsem vypil jedno pívko, já jim ukážu."

"Jdi beze mne," řekl Carella.

"Já si chci ještě s někým promluvit."

"Tak nashle," řekl Heidiger, podali si ruce a Heidiger odešel. V telefonní budce na rohu se Carella snažil najít v seznamu Priscillu Lambethovou. Ji nenašel, ale zato dr. Howarda Lambetha - číslo do práce a domů. Číslo do bytu bylo Higley 7-8021 a připomínalo to, které Carella vytočil minulou sobotu u Corbetta. Vytočil ho znova. Ozvala se žena, její hlas mu připadl známý.

"Paní Lambethová?" zeptal se Carella.

"Ano."

"Priscilla Lambethová?"

"Ano."

"Tady je detektiv Carella, mluvili jsme spolu minulou sobotu, pama-

"Žádala jsem vás, abyste sem nevolal," řekla.

"Byl zavražděn Daniel Corbett," řekl Carella.

"Rád bych s vámi mluvil. Mohu přijít za vámi, nebo se můžeme někde setkat."

V telefonu nastalo dlouhé ticho.

"Paní Lambethová?" řekl Carella. Ticho pokračovalo.

"Co je vám milejší?"

"Přemýšlím." Čekal.

"Dejte mi půl hodiny," řekla.

"Za půl hodiny půjdu vyvenčit psa. Můžete na mě počkat na rohu Jeffersonovy a Juniper Street v... kolik je teď?"

"Bude deset."

"Tak v půl jedenácté," řekla.

"Je to zlatý retrívr."

Jak se slušelo na redaktorku knih pro děti, byla Priscilla Lambethová drobná brunetka s šelmovským obličejem a velkýma nevinnýma očima. Na vodítku vedla psa, obrovského hafana, který měl v úmyslu pádit skrz celé město, jen aby našel další kandelábr k očichání. Priscillu táhl volky nevolky za sebou a Carella měl co dělat, aby s nimi udržel krok. Priscilla měla na sobě tmavě modrou bundu s kapucí, modré džíny a kozačky. Na hlavě neměla nic a vítr jí rozvíval krátké vlasy, až se jí ježily kolem hlavy a způsobovaly, že vypadala zděšeně. Nebylo to daleko od pravdy. Ihned řekla Carellovi, že to, co jí sdělil v telefonu, ji doslova šokuje. Ještě se z toho nemůže vzpamatovat. Danny zavražděn? Neuvěřitelné! Kdo by chtěl zabít tak milého a hodného člověka jako byl Danny?

Jefferson Avenue byla v tu noční hodinu z větší části pustá, výkladní skříně měly okenice, zuřivý vítr rozhazoval sníh nahromaděný podle chodníků. K severu, na Hall Avenue, se ještě procházeli lidé, ještě se zastavovali před knihkupectvími, která zůstávala otevřená do půlnoci v naději, že uloví zákazníky vracející se z divadel na Stemu a z divadelní čtvrti. Ale i takových otužilců bylo v tu nehostinnou noc málo. Vítr se hnál od řeky Harbu s řevem a vytím a teplota se ustálila na minus deseti stupních. Carella kráčel shrbený s rukama v kapsách a s vyhrnutým límcem. Pes skákal před nimi jako vedoucí pes spřežení, škubal vodítkem a vlekl za sebou nejen Priscillu, ale samozřejmě i Carellu.

"Paní Lambethová," řekl, "Daniel Corbett nám prozradil, že měl s vámi důvěrné styky. Já bych rád..."

"Prosím vás, neříkejte to," řekla Priscilla. Hlasek měla tenounký, byl to hlasek osmileté holčičky uvězněný v třináctiletém dospívajícím těle. Na chvílku zauvažoval, jaké asi knihy rediguje. Obrázkové? Četla jeho dcera April

některou knížku, která měla svůj původ na stole Priscilly Lambethové? Pes se zastavil u dalšího kandelábru, očichal ho, schválil a zdvihl zadní nohu.

"Ale pravda to je, že ano?" řekl Carella.

"Ano, je to pravda. Ale když to řeknete takhle..."

Pes už se zase dal do běhu, div jí nevyrvál rameno. Statečně nepouštěla vodítko a bez dechu pádila za psem, Carella vedle ní. Obličej ho pálił od větru, z nosu mu teklo.. Vytáhl z kapsy kabátu kapesník a vysmrkal se. Snad na něj něco neleze?

"Paní Lambethová," řekl taky bez dechu.

"Mě ani tak nezajímá, co bylo mezi vámi a Danielem Corbettem. Ale Corbett byl dneska zavražděn a jedna sousedka naznačila... mohl bych vás o něco požádat? Byla byste tak hodná a přivázala toho psa na chvilku ke kandelábru, abychom si mohli promluvit?"

"Ještě se nevytento," řekla. Carella se na ni podíval.

"Tak dobře," řekla.

Sundala si rukavice, strčila si je do podpaží a přivázala vodítko ke značce Zákaz parkování. Hafan začal okamžitě výt jako pes baskervillský. Carella ji zavedl do pasáže vedle obchodu s pánskými oděvy, počkal, až si znova navlékla rukavice a pak řekl: "Byl Daniel Corbett homosexuál?"

Zdála se upřímně překvapena. Otevřela oči, takže se ještě zvětšily. Byly zelené, jak si teď všiml. Pátrala v jeho obličej, jako by se chtěla ujistit, že to byl špatný vtíp.

"Byl?" zeptal se Carella.

"Nezdál se," řekla tímž tenkým hláskem, teď už skoro šeptem.

"Naznačovalo něco, že by mohl být?"

"Já nevím, jak to myslíte."

"Paní Lambethová, vy jste se s ním důvěrně stýkala asi měsíc, podle toho, co on..."

"Ano, ale ne moc často."

"Dvakrát nebo třikrát, že?"

"Ano, asi tak."

"Chci vědět, jestli při vašich schůzkách..."

"Počínal si jaksepatří, jestli je to to, co chcete vědět."

"Ne, to nechci vědět."

"Je mi to trapné," řekla Priscilla.

"Corbettovi to bylo taky trapné. Ale vražda je ještě daleko trapnější. Naznačil vám nějak při vašich schůzkách, že by se zajímal taky o muže?"

"Ne."

"Přivedl s sebou někdy nějakého muže?"

"Jak to myslíte?"

"Předpokládám, že jste se scházeli někde mimo kancelář..."

"Ano."

"Byl s ním někdy nějaký muž?"

"Jednou."

"Kdo?"

"Alex Harrod."

"Kdo je to?"

"Redaktor paperbacků. Z nakladatelství Absalom."

"Je homosexuál?"

"Já se v tom nevyznám."

"Proč tam přišel"

"Danny myslel... no... myslel, že bychom nebyli tak nápadní, kdyby byl s námi ještě někdo."

"Kde to bylo?"

"V baru hotelu Mandalay."

"Kdy?"

"Někdy minulý měsíc."

"Co sedělo na té schůzce, můžete mi to říct?"

"Nic se nedělo. Alex něco vypila pak odešel. Danny a já... my jsme šli nahoru, kde měl zamluvený pokoj."

"O čem jste si povídali?"

"Já s Dannym?"

"Ne, vy tři. Když jste byli spolu v baru."

"O knihách. Danny měl pár knížek, o kterých si myslel, že by je Absalom mohl koupit."

"To je všechno? Jen o knihách?"

"Ano. No... ano."

"O čem ještě, paní Lambethová?"

"O ničem. Ne tenkrát. V baru ne."

"A kde tedy?"

"Mně je to opravdu..."

"Kde, paní Lambethová? V pokoji? O čem jste mluvili v tom pokoji?"

Pes vyl jako vyhladovělý vlk, který čeká na Eskymáka, až vyjde z iglú. Pes a vítr vytvářeli popravdě arktickou symfonii.

Priscilla se na psa podívala a řekla: "Musím ho odvázat."

"Ne, nemusíte," řekl Carella.

"Chci vědět, co vám Corbett řekl po setkání s Harrodem."

"Byly to jen takové řeči," řekla Priscilla.

"Lidi plácají všelicos, když jsou v posteli..."

"Ano, a co říkal?"

"Zeptal se mě, jestli jsem... jestli vím, co je to dva plus jedna?"

"Jak jste tomu rozuměla?"

"Myslel... mě a dva muže."

"Měl na mysli určitého muže?"

"Zeptal se mě, co říkám Alexu Harrodovi."

"Byl to ten muž, kterého měl na mysli?"

"Já... asi ano. Ano. Ptal se mě, jestli se mi Alex líbí. A pak... navrhl, že by to mohlo být... být zábavné, kdybychom to zkusili společně s ním."

"Jak jste na to reagovala?"

"Já jsem mu řekla, že se mi Alex líbí."

Mluvila tak tiše, že ji téměř neslyšel. Pes a vítr nemínili zanechat spolupráce. S větrem by Carella nic nesvedl, ale psa by byl s chutí zastřelil.

"Souhlasila jste s takovou věcí?"

"Řekla jsem, že o tom budu přemýšlet."

"Zmínil se o tom ještě někdy?"

Následovalo dlouhé ticho přerušované jen vytím psa a větru.

"Zmínil?"

"Ano."

"Kdy?"

"Na vánočním večírku."

"Corbett znova navrhl, že byste vy tři..."

"Ano."

"A co jste odpověděla?"

Priscilla se podívala na psa. Paže měla zkřížené na hrudi, ruce v rukavicích zasunuté do podpaží. Nespouštěla ze psa oči.

"Co jste odpověděla?" opakoval Carella.

"Řekla jsem mu, že... že bych to snad zkusila. Oba jsme toho už dost vypili, byl to výroční vánoční večírek jako každý rok..."

"Určili jste datum?"

"Ano, určili."

"Kdy to mělo být?"

"Můj manžel jede tenhle týden do Wisconsinu. Žije tam jeho matka a je moc nemocná, jezdí za ní. Měli jsme v úmyslu... zajet o novoročním víkendu do Dannyho vilky venku. Manžel se vrátí až... až druhého."

"Když říkáte do chaty venku, máte na mysli Gracelands?"

"Ano. Danny tam má vilku."

"Je to jeho dům?"

"Myslím, že ano."

"Anebo ho má společně s Alexem Harrodem?"

"To nevím."

"Děkuju vám, paní Lambethová," řekl Carella.

"Můžete toho psa odvázat."

V telefonním seznamu našel Carella adresu a číslo Alexe Harroda: Jacaranda č. 51 1 ve Čtvrti. Carella nejdřív zavolal a řekl, že vyšetřuje vraždu a rád by mluvil s panem Harrodem. Neřekl, že obětí je Daniel Corbett, chtěl si ho nechat, až ho bude mít proti sobě. Harrod namítl, že už je jedenáct pryč, a chtěl vědět, jestli to nemůže počkat na ráno. Carella pronesl svůj obvyklý projev o tom, jak jsou první dvacet čtyři hodiny v případě vraždy pro vyšetřujícího detektiva ty nejdůležitější, a nakonec přemluvil Harroda, aby mu věnoval půlhodinku času.

Dům, v němž Harrod bydlel, byla dvouposchodová budova z bílé omítnutých cihel. Carella zazvonil dole na zvonek, počkal, až se ozval bzučák a pak vyšel po schodech nahoru do druhého poschodí. Byt byl až nu konci chodby. Zaklepal na dveře a ty se okamžitě otevřely, skoro jako by Harrod za nimi netrpělivě čekal. Carellu překvapilo, že se dívá do obličeje vysokého štíhlého černocha. Priscilla se nezmínila o tom, že ten třetí do navrhovaného ménage á trois je černý.

"Pan Harrod?" zeptal se.

"Ano, pojdte prosím dál."

Měl na sobě modré džíny, přiléhavé bílé tričko pod modrou pletenou vestou s šalovým límcem a byl bos. Šli do obývacího pokoje zařízeného ve stylu, kterému Carella říkal "načinčaný" - ten výraz pochytil od Meyera. Zdi byly obestavěny policemi a římsami s uměleckými předměty a bibeloty, vázičkami s usušenými kvítky, fotografiemi v

miniaturních oválných rámečcích, klíči koupennými v starožitnostech, písmeno A v různých velikostech, mosazné nebo ze zlatě natřeného dřeva, spousty knih, jež by stačily naplnit slušné knihkupectví, malá zarámovaná psaníčka, která měla pro Harroda zřejmě sentimentální cenu. Pohovka z měkké černé kůže byla plná lesklých nebo třapci okrášlených polštářů různých velikostí, které z ní padaly na podlahu a vytvářely tam další sedací prostor. Na zdi nad pohovkou visel obraz dvou zápasících mužů: Podlaha byla pokryta huňatým bílým kobercem. Topení bylo nastaveno na nejvyšší teplotu. Carellu napadlo, že Harrod třeba pěstuje ve volném čase orchideje.

"Týká se to Gregoryho Craiga?" zeptal se Harrod.

"Proč myslíte?"

"Vím, že byl zavražděn, a nakladatelství Absalom vydalo jeho Stíny v paperbacku."

"Týká se to Daniela Corbetta," řekl Carella.

"Dannyho? Co je s ním?"

"Byl dnes večer zavražděn," řekl Carella a pozoroval Harroda, jak bude reagovat. Reagoval okamžitě. Ucoul, jako kdyby ho Carella uhodil rovnou do obličeje.

"Děláte si legraci."

"Kéž bych mohl."

"Danny?" řekl Harrod.

"Daniel Corbett, ano. Zemřel na bodné rány dnes večer někdy mezi půl šestou a šestou."

"Danny?" opakoval Harrod bezvýrazně a najednou se dal do pláče. Carella ho pozorovala mlčet. Harrod vytáhl ze zadní kapsy kalhot papírový kapesník a otřel si oči.

"Promiňte... my... my jsme byli velcí přátelé," řekl.

"Proto jsem tady, pane Harrode," řekl Carella.

"Vaše vztahy byly důvěrné?"

"Vždyť to říkám. Byli jsme velcí přátelé."

"Pane Harrode, je to pravda, že vy a pan Corbett jste měli v úmyslu strávit tento víkend v Gracelandsu s paní Priscillou Lambethovou?"

"Odkud to máte?" zeptal se Harrod.

"Od paní Lambethové."

"V tom případě..."

"Je to pravda?"

"Je, ale neznámá to..."

"Pane Harrode, víte o tom, že na návrh Daniela Corbetta jste měli jít do postele všichni tři společně?"

"Vím o tom, ano. Ale to pořád ještě neznámá..."

"Nebylo to účelem toho plánovaného výletu do Gracelandsu?"

"Ano, ale..."

"Už jste vy a pan Corbett podnikli někdy něco podobného?"

"Ne."

"Já nemyslím s Priscillou Lambethovou. Myslím vůbec."

"Co to má společného s jeho vraždou?"

"Neodpověděl jste mi na otázku."

"Já vám na vaše nehorázný otázky nemusím odpovídat vůbec," řekl Harrod.

"Dovolte, abych se zeptal já na něco vás, pane. Kdybyste si nemyslel, že jsem gay, byl byste tu a dával mi stejný otázky?"

"Mně jsou vaše sexuální záliby naprosto lhostejné, pane Harrode. Ty jsou vaše věc. Jsem tady, abych..."

"Ovšem," řekl Harrod.

"Jděte a vykládejte to vašim pánům kolegům."

"Já nejsem žádný můj pan kolega, já jsem já. Chci vědět, jestli jste souhlasil s nápadem, že budete dělat třetího Danielu Corbettovi a Priscille Lambethové."

"Proč?"

"Byli jste vy a Corbett milenci?"

"Nato nemusím odpovídat."

"Pravda, nemusíte. Kde jste byl dneska ve tři čtvrtě na šest, pane Harrode?"

"Tady. Vrátil jsem se rovnou z práce."

"Kde je nakladatelství Absalom?"

"Ve městě na Jeffersonově.",

"V kolik jste přišel?"

"V půl šesté, něco po půl."

"Mluvil jste během dneška s panem Corbettem?"

"Mluvili jsme spolu, ano."

"O čem?"

"Nic důležitého."

"O výletu do Gracelandsu?"

"Mohla na to přijít řeč."

"Co jste si myslel o tom výletu?"

"A už jsme zase u gayů," řekl Harrod.
"To vy se k tomu pořád vracíte. Co jste soudil o tom výletu?"
"Nechtěl jsem jet, stačí vám to?"
"Proč ne?"
"Protože jsem..." Harrod najednou zaťal pěsti.
"Nemáte právo mě takhle týrat. Nebyl jsem nikde v okolí Dannyho bydliště, když... když ho..." Dal se znovu do pláče.
"Vy mizero," řekl a znovu vytáhl zmuchlaný papírový kapesník a otřel si oči.
"Pořád nás týráte. Nemůžete nás prokristapána nechat na pokoji?"
"Povězte mi o tom výletě," řekl Carella.
"Nechtěl jsem jet," řekl Harrod s pláčem.
"Měl jsem až po krk těch... těch jeho nafetovanejších děvek. Byl podobojí, v pořádku, s tím jsem se smířil. Ale tyhle... ty zatracený ženský, který pořád cpal do našeho vztahu..." Potřásl hlavou.
"Řekl jsem mu, ať se rozhodne. On... slíbil mi, že to bude naposledy. Řekl, že si to užijem. Prý řekla, že se jí líbím."
"Jak se líbila ona vám?"
"Byla mi odporná."
"Ale souhlasil jste."
"Naposledy. Řekl jsem mu, že ho nechám, jestli bude pořád trvat na těchhle externích vztazích. Tohle mělo být úplně naposledy."
"A taky bylo, vidíte?" řekl Carella.
"Byl jsem v půl šesté tady," řekl Harrod.
"Ověřte si to."
"U koho?"
Harrod zaváhal.
"S kým jste byl, pane Harrode?"
"S přítelem."
"Kdo je to?"
"Jmenuje se Oliver Walsh. Budete ho taky týrat?"
"Ano," řekl Carella.
"Budu ho týrat."
K Oliverovi Walshovi to bylo od Harrodova bytu pár kroků. Carella se k němu dostal pět minut před půlnocí. Neohlásil se telefonicky a varoval Harroda, aby nezdvihl telefon sotva od něho odejde. Walsh se zdál upřímně překvapený, když spatřil na svém prahu detektiva. Podle Carellova odhadu mu mohlo být devatenáct až dvacet let, měl záplavu zrzavých vlasů a pihiy na kořeni nosu. Carella to všechno viděl škvírou v pootevřených dveřích; Walsh nesundal řetěz, dokud Carella neukázal svůj odznak a průkaz v plastickém pouzdře.
"Myslel jsem, že byste mohl být lupič nebo tak něco," řekl Walsh.
"Pane Walsh, řekl Carella, "já vám povím, proč tu jsem. Chci vědět, kde jste byl dnes mezi půl šestou a šestou hodinou."
"Proč?" zeptal se Walsh pohotově.
"Byl jste tady doma?" řekl Carella neodpovídaje na otázku.
"Ne."
"Tak kde jste byl?"
"Proč se ptáte?"
"Pane Walsh, řekl Carella.
"Jeden člověk byl zavražděn. Stala se vražda. Chci jen vědět..."
"Ježíši... snad si nemyslíte..."
"Kde jste byl?"
"Mezi... mezi... kdy jste to říkal?"
"Mezi půl šestou a šestou."
"Byl jsem u přítele," řekl Walsh a zdálo se, že se mu nesmírně ulevilo.
"Jak se jmenuje váš přítel?"
"Alex Harrod. Má číslo telefonu Quin 7-6430, zavolejte ho. Běžte a zavolejte ho. On vám řekne, kde jsem byl."
"Kde to bylo?"
"Cože?"
"Kde jste byl se svým přítelem Alexem Harrodem?"
"V jeho-bytě, Jacaranda 511, 2. patro, byt č. 32. No tak, zavolejte ho."
"V kolik jste tam přišel?"
"Asi tak dvacet minut po páté. Právě se vracel z práce."
"Jak dlouho jste tam zůstal?"

"Odešel jsem v půl desáté."
"Byl jste celou dobu v bytě?"
"Byl."
"Harrod taky?"
"Ano, byli jsme tam spolu."

"Jak dlouho znáte Harroda?"
"Seznámili jsme se nedávno."
"Kdy?"
"Na Štědrý den."
"Kde?"
"Na večírku."
"Kde se konal ten večírek?"
"Tady ve Čtvrti."
"Kde ve Čtvrti?"
"V Llewlyn Mews. Člověk, který se jmenuje Daniel Corbett, pořádá večírek, a jeden můj známý mě požádal, abych šel s ním."
"Znal jste Corbetta už předtím?"
"Ne, seznámil jsem se s ním teprve ten večer."
"A tehdy jste se taky seznámil s Harrodem?"
"Správně."
"Mluvil jste s Harrodem od té doby, co jste odešel z jeho bytu?"
"Ne, nemluvil."
"My si to můžeme ověřit u telekomunikací, jestli se z jeho čísla volalo k vám."
"Ověřte si to," řekl Walsh.
"Odešel jsem od něho v půl desáté a od té doby jsem s ním nemluvil. Kdo byl zavražděn? Snad ne Alex?"
"Ne, Alex to nebyl," řekl Carella.
"Děkuju vám, že jste mi věnoval tolik času, pane Walshu."

Kapitola 8

Podle pozdější rekonstrukce napadl vrah nepravou osobu. Ten omyl byl vysvětlitelný, vždyť stejnému klamu podlehl před pár dny i Carella. Vrah ji zřejmě několik posledních dní pozoroval a když viděl ji nebo osobu, kterou za Hillary Scottovou pokládal, jak ve středu ráno v půl desáté vychází z bytu na Stewart Street, šel za ní až ke vchodu do metra a pokusil se ji probodnout čímsi, co Denisa Scottová později popsala jako "největší žabikuch, který v životě viděla". Několik minut potom, co se Denisa vřítla do bytu s rozříznutou přednicí černého vlněného pláště a bílé saténové blůzy, zavolala Hillary nejdřív na místní policejní stanici a pak Carellovi domů. Dorazili tam s Hawesem za hodinu. Místní strážníci už tam byli a nevěděli, co si mají počít. Ptali se Carelly, jestli to mají ohlásit na svém revíru jako 10-24, tj. že "došlo k napadení", nebo se toho ujme sedmaosmdesátka? Carella jim vysvětlil, že napadení může souviset s vraždou, kterou vyšetřují, a že místní policie by to měla nechat plavat. Strážníci se nezdáli přesvědčení.
"A co hlášení?" zeptal se jeden.
"Kdo napíše hlášení?"
"Já," řekl Carella.
"A co když se dostaneme do maléru?" řekl ten druhý.
"Jestli si to chcete zaregistrovat u vás, tak si poslužte."
"Jako co? Jako 10-24?"
"Vždyť to tak je."
"Kde napíšeme, že se to stalo?"
"Jak to?"
"Ten chlápek se ji pokusil probodnout před stanicí metra na Mastersový. Ale ona nás zavolala, až když přišla domů. Takže co máme napsat jako místo činu? Kde se to stalo?"
"Tady," řekl Carella.
"Zavolala vám odsud, že?"
"To jo, ale stalo se to jinde."
"Dobrá, tak to nechte na mně, ano?" řekl Carella.
"Nelamte si s tím hlavu."
"Ty nemáš takovýho seržanta jako my," řekl první strážník.
"Heleďte, já si potřebuju promluvit s obětí," řekl Carella.
"Už jsem vám řekl, že jde o vraždu, na který pracujeme, tak co to přenechat mně a mít po starostech?"
"Ať ti řekne své jméno a číslo," radil druhý strážník.
"Detektiv 2. třídy Stephen Louis Carella," řekl Carella trpělivě.
"87. pátrací skupina. Číslo odznaku 7145632."
"Máš to?" zeptal se druhý strážník kolegy.
"Mám," řekl první a oba odešli pořád ještě celí ustaraní, co tomu řekne jejich seržant.
Denisa Scottová ztuhla šokem. Byla bledá, rty se jí chvěly, ani kabát si nesvlékla - jako kdyby ji ještě nějak chránil proti násilníkovu noži. Hillary jí přinesla pořádnou sklenici brandy. Denisa polkla několik doušků a když se jí do obličeje vrátila barva, byla ochotna mluvit o tom, co se stalo. Nemohlo to být jednodušší. Sotva vkročila na schodiště vedoucí dolů do metra, někdo ji zezadu popadl, přitáhl k sobě pozpátku a začal bodat nožem do kabátu - jakživa neviděla tak obrovský nůž! Praštila ho kabelkou a začala křičet, chlap se otočil a když se na schodech zdola objevil nějaký člověk, vzal nohy na ramena.
"Byl to muž, víte to určitě?" zeptal se Carella.
"Na beton."

"Jak vypadal?" zeptal se Hawes.

"Měl černý vlasy a hnědý oči. A nápadně úzkej obličej," řekla Denisa.

"Stáří?"

"Ke třicíti, řekla bych."

"Poznala byste ho, kdybyste ho viděla znova?"

"Okamžitě."

"Říkal něco?"

"Ani slovo. Jen mě otočil a snažil se mě probodnout. Koukejte, co mi udělal s kabátem a blůzou," řekla a rozhalila si blůzu, aby bylo vidět levou hořejší stranu obličejů. Hawese zřejmě velice zajímalo, jestli nůž pronikl až do masa, a civěl do špičatého výstřihu blůzy s pozorností hodnou policejního lékaře.

"Měla jsem prostě štěstí," řekla Denisa a zase se zahalila.

"Šel po mně," řekla Hillary.

Carella se jí nezeptal, proč si to myslí; myslel si to totiž taky.

"Dej mi ten kabát," řekla.

"Cože?" řekla jí sestra.

"Kabát. Dej mi ho."

Denisa svlékla kabát. Nůž roztrhl blůzu na levé straně pod klíční kostí a Hawes zahlédl mezi okraji rozřiznuté látky náznak Denisina těla, bílého jako mléko ve srovnání s nažloutlou bělostí saténu. Hillary přitiskla černý kabát k hrudi, jako kdyby to byl fantóm ztraceného milence. Zavřela oči a začala se kolébat ze strany na stranu jako tenkrát, když políbila Carellu. Hawes se podíval nejdřív na ni, pak na její sestru a usoudil, že by si to raději rozděl s Denisou než s Hillary. Pak usoudil, že naopak. Pak ho napadlo, že na velikánské posteli v jeho bytě by nebyly špatné obě současně. Carella, který nebyl čtenářem myšlenek, nevěděl, že absolutně všichni lidé mají o těchhle svátcích na mysli trojky. Hillary, která se pokládala za něco, co on o sobě věděl, že není, začala zpěvavě pronášet hlasem, který mu připomněl, že tohle říkala po tom, co ho políbila: "Pásek, zloděj, pásek."

Hawes přihlížel celý zkoprnělý, ještě ji v tomhle stavu neviděl. Denisa, která byla na média zvyklá, zívala. Brandy začínala působit. Asi už zapomněla, že se ji před necelou hodinou někdo pokoušel poslat do věčných lovišť, do nichž se Hillary, jak se zdálo, právě dobývala. Řekla už předtím, že Craiga zabil duch a teď se týž duch pokoušel zabít její sestru; z kabátu se šířily emanace, které buď naznačovaly něco nebo vůbec nic.

"Ham," řekla.

Carellu napadlo, jestli nemluví o nějakém jídle.

"Ham," řekla znova.

"Stádo."

O kravách a koních dosud nepadla zmínka, takže neměl ponětí, o čem jí jde.

"Ham, stádo," řekla.

"Hamstádo. Hampstead."

Carella pocítil, jak se mu v týle ježí vlasy. Hawes, který pozoroval Denisu - měla teď lehkomyšlně zkřížené nohy a usmívala se na něho v alkoholovém opojení, měl taky všelijaké pocity, ale někde jinde.

"Masa," mluvila Hillary zpěvavě, se zavřenýma očima a s kabátem přitisknutým k hrudi.

"Masa. Massachusetts. Hampstead, Massachusetts." A Carella jen zíral.

Hillary otevřela oči a upřela na něho prázdný pohled. Jeho pohled nebylo nic výraznější. Přes propast, která nebyla širší než metr, ale hemžila se šeptajícími démony, a neusmířenými mrtvolami, se dívali jeden na druhého jako dva šílení a slepí vědátoři, sdílející záhadnou vědomost. Carella dostal strach. Díval se na ni bez mžiknutí oka a ona se dívala na něj, a byl by přísahal, že její oči planou ohněm; jejich hluboká hněd' byla zevnitř červeně a žlutě rozžhavená a leskla se jako opály.

"Někdo se utopil v Hampsteadu ve státě Massachusetts," řekla. Hodila to do tváře jemu, Hawese a sestru ignorovala. A Carella, ačkoliv věděl, že žila s Craigem celý rok a ještě déle, a věděl, že Craig ji klidně mohl vyprávět o tom, jak jeho bývalá žena před třemi roky utonula dvě míle od strašidelného domu, který si najala který proslavil ve Stínech smrti, v tu chvíli uvěřil, že její znalost pramení z černého pláště, který drží v rukou.

Když řekla "Vy a já spolu pojedeme do Massachusetts", věděl, že pojedou, protože před třemi roky se tam utopila Craigova žena, protože zemřeli další tři lidé a došlo k ještě dalšímu pokusu o vraždu - a co když jsou v tom opravdu namočený nějaké přízraky?

Doufali, že tam dorazí kolem jedné po poledni a nebyl to nereálný odhad; odjeli z města v deset a Hampstead byl - podle mapy - vzdálený jen 200 mil severovýchodním směrem. Silnice mimo město byly ztvrdlé na kámen; vánice, která pokrývala Isolu přikrovem sněhu, se okolní krajiny ani nedotkla. Potíže nastaly, až v Massachusetts. Zatímco na začátku ujel Carella v hodině pětapadesát mil ve shodě s federálně povolenou, energii šetřící rychlostí, teď doufal, že ujede v průměru aspoň třicet. Problémem nebyl sníh; stát, který očekává zimní příliv lyžařů, dohlédne, aby silnice byly sjízdné od okamžiku, kdy spadne první vločka. Teplota však klesla hluboko pod bod mrazu a sníh vedle silnice, který v dopoledních hodinách roztál, se změnil v kluzký povlak, pokrývající asfalt od prostřední bílé čáry až k okraji silnice a způsobil, že jízda byla zrádná a vyčerpávající.

Do Hampsteadu přijeli skoro až v půl třetí odpoledne. Bylo zataženo a od oceánu vál prudký vítr, který lomcoval dřevěnými okenicemi domů podle silnice. Město vypadalo, jako kdyby z Atlantiku vylezla jakási prehistorická obluda bažící po slunci, a našla místo toho jen skalnaté nehostinné pobřeží, takže klesla zklamáním a únavou. Zchátralé domy na nábreží byly všechny stejně šedivé a jejich větrem ošlehané, břidlicové střechy připomínaly dobu, kdy Hampstead byl rybářská vesnička a muži vyplouvali v člunech na moře. Pořád ještě se tu povalovaly rybářské sítě a hrnce na

kraby, ale nevyhnutelný nápor pokroku protáhl městečkem šňůru křiklavých motelů a automatů, které úplně dorazily to, co asi nikdy nebylo příliš veselým místem.

Rynek, lze-li to tak nazvat, byl vysušený obdélník nepěstěného trávníku, obklopeného městskými úřady a tříposchodovým hotelem z cihel, který si říkal U pánů z Hampsteadu. Laciné pozlátko Vánoc obepínalo náměstí jako rota tanečnic ve flitrech a levných cinglárkách. Uprostřed stál nerozsvícený vánoční strom podobný zmáchanému rackovi, který vyplaval a neví, kde je. Carella zaparkoval a vydali se s Hillary k radnici, kde doufal najít koronera a protokol o smrti bývalé Craigovy manželky. Hillary měla na sobě tlustý mývalí kožíšek a vlněnou čepici naraženou přes uši, hnědé rukavice, hnědé kozačky a jinak to, co měla ráno v bytě u sestry: tvídovou běžovou sukni s hnědými a zelenými nitěmi, rolák barvy hořké čokolády a zelenou pletenou vestu s koženými knoflíky. Carella byl převážně oblečen do elegantních věcí, které dostal darem před dvěma dny: tmavošedé flanelové kalhoty mu dala Fanny, červeně kostkovanou flanelovou košili April, tvídové sportovní sako barvy uzeneho slanečka Teddy, tmavomodrý sportovní plášť s teplou podšívkou a límcem z umělé kožešiny taky Teddy a rukavice s kožešinovou podšívkou Mark. Bylo mu zima na nohy, protože si ráno vzal mokašiny, netušil totiž, že se bude potloukat po ulicích přímořského městečka v Massachusetts, kde se teplota držela jakž takž nad nulou a kde se vítr z Atlantiku proháněl jako by se mstil za všechny námořníky utonulé v jeho temných vodách. Když přecházeli náměstí, Hillary přikývla: "Ano, já věděla, že to bude vypadat takhle."

Hampsteadská radnice byla budova z dřevěných, na bílo natřených prken, se šedivou břidlicovou střechou. Byla obrácena na západ, pryč od oceánu a chránila chodník před divokými poryvy od Atlantiku. Všechna okna svítila, aby zaplašila odpolední šero, a zářila na cestu všem zbloudilým mořeplavcům. Uvnitř bylo útulno a teplo, jako bývá v hokynářstvích s bachratými kamny. Carella si na chodbě přečetl informační tabuli; byl to černý obdélník s plastickými bílými písmeny, která oznamovala různá oddělení a místnosti, v nichž jsou k nalezení. Koronerův úřad tam nebyl. Rozhodl se tedy pro městského tajemníka a mluvils paní, která řečí připomínala nebožtíka prezidenta Kennedyho. Řekla mu, že koroner sídlí v hampsteadské všeobecné nemocnici, která je asi dvě míle na severovýchod, na druhé straně Bightu. Carellovi se nechťelo jít znova na ten promrzlý rynek, ale přesto se s Hillary vydali k zaparkovanému vozu a pak se rozjeli směrem na sever po přímořské silnici, která se vinula podle něčeho, co vypadalo jako velký slaný rybník. Ukazatel vedle silnice to označil jako Hampstead Bight.

"Tady se utopila," řekla Hillary.

"Zastavte."

"Ne," řekl Carella.

"Nejdřív si zjistíme, jak se utopila."

Koroner byl muž, kterému táhlo na sedmdesát, a byl bleďý a hubený jako mrtvola; loupající se pleš rámovaly řídké prošeďavé vlasy. Oblečen byl do obnošeného hnědého svetru, pomačkaných hnědých kalhot a kravaty v barvě kravského hnoje: Na stole se mu vršily hromady šanonů s uvolněnými listy a byla tam i černá tabulka oznamující bílými písmeny, že zde sedí p. Hiram Hollister. Carella s ním mluvil sám. Jedna věc je vzít s sebou médium, když jdete navštívit strašidla, jiná věst oficiální rozhovor v přítomnosti nápadně svůdné dvaadvacetileté krasavice v kožichu, v němž vypadá ještě vábněji. Hillary čekala na lavičce venku na chodbě.

"Já vyšetřuju v Isole tři vraždy, které spolu pravděpodobně souvisejí," řekl Carella a ukázal odznak.

"Jednou z obětí je Gregory Craig, který ..."

"Co znamená tohle?" zeptal se Hollister a prohlížel si zlatý odznak s modrým emailem a vyraženou městskou pečeti.

"Že jsem detektiv," řekl Carella.

"Jo, detektiv, tak to jó," řekl Hollister.

"Jednou z obětí je Gregory Craig. Jeho bývalá žena Stephanie Craigová se v létě před třemi roky utopila tady v hampsteadském Bightu. Vy jste rozhodli, že smrt byla nešťastná náhoda. Myslel jsem si, jestli bych se mohl..."

"Před třema rokama v létě, tak to jó," řekl Hollister.

"Pamatujete se na ten případ?"

"Ne, ale léto před třema rokama, to si pamatuju. To byl ten rok, co poráde přšlo."

"Měl byste protokol o tom, co se stalo? Předpokládám, že se to vyšetřovalo..."

"Bodejt' by ne, esli se utopila."

"Stephanie Craigová," řekl Carella.

"Říká vám to jméno něco?"

"Na první pohled né. Nám sem jezděj luftáci, víme, vůbec netuší, jaký nebezpečný mořský proudy tu máme. Každou chvíli se někdo utopí; abyste věděl, jak to u moře bejvá."

"A co Gregory Craig?"

"Na toho si taky nepamatuju."

"Napsat knihu, která se jmenuje Stíny smrti."

"Tu sem nečet."

"O jednom zdejší domě."

"Nevim, neznám."

Carella si letmo uvědomil, jak je sláva iluzorní. Hollister za stolem pokyvoval hlavou, jako by si najednou vzpomněl na něco, co předtím neřekl.

"Jó," řekl. Carella vyčkával.

"Přšlo jen se lilo, to léto. Odplavilo to doky u Loganovýho mola."

"Pane Hollistere," řekl Carella, "kde bych našel ten protokol?"

"Dole na chodbě," řekl Hollister a podíval se na hodinky.

"Ale budou pomálu tři a já bych rád šel domů, než začne chumelit. Má nasněžit nejmíň patnáct centimetrů, slyšel ste to?"

"Neslyšel," řekl Carella a taky se podíval na hodinky.

"Kdybyste mi našel ten protokol," řekl, "podíval bych se na něj a pak vám ho nechal na stole, jestli s tím budete takhle souhlasit."

"No," řekl Hollister.

"Můžu vám podepsat potvrzení, že jsem ho přijal jako úřední osoba..."

"Ale děte, já žádný potvrzení nepotřebuju," řekl Hollister.

"Jen aby seto nepokecalo a nepřeházelo."

"Dám velký pozor," řekl Carella.

"Policajti z jinech států jsou tu každou chvíli," řekl Hollister, "ale o pořádku a čistotě nemaj ponětí."

"To chápu, pane korunere," řekl Carella. Myslel si, že takové obřadné oslovení nemůže v tomto kritickém okamžiku škodit.

"Ale já jsem zvyklý probírat se ve spisech a slibuju, že vám váš záznam vrátím přesně v tom stavu, v jakém jsem ho přijal. Pane korunere," dodal.

"Tak to snad bude v rychtiku," řekl Hollister, zvedl se z otáčecí židle a překvapil Carellu téměř dvoumetrovou postavou, která by byla měla patřit hráči basketbalu. Následoval Hollistera po chodbě kolem Hillary, která seděla na lavici a tázavě se na něho podívala, až do kanceláře, stručně označené na mléčném skle ve dveřích slovem "Spisovna". Kancelář byla plná zaprášených kartoték, které by se v isolských obchodech se starožitnostmi dobře prodaly.

"Jak se píše to příjmení?" zeptal se Hollister.

"C-R-A-I-G-O-V-Á," řekl Carella, vzpomněl si opět na slávu a napadlo ho, jestli v téhle chvíli existuje v Americe někdo, kdo ví, jak se správně píše Hemingway nebo Faulkner.

"C-R-A-I-G-O-V-Á," opakoval Hollister a šel k jedné kartotéce, otevřel zásuvku a listoval v papírech; přitom si pro sebe opakoval jméno.

"Stephanie?" zeptal se.

"Stephanie," řekl Carella.

"Tudlenc to je," řekl Hollister a vytáhl tlusté desky. Než je Carellovi podal, znovu si bedlivě přeslabikoval jméno.

"Jen je položte semdle na tu jarmárku, až budete hotovej. Ne abyste se pokoušel je zařadit, slyšíte?"

"Prosím, pane korunere," řekl Carella.

"Jen byste to rozházel."

"Ano, prosím."

"Můžete si sednout támdle k tomu stolu u okna, slíknout si kabát, abyste měl pohodlíčko. Kdo je ta pani venku, co vypadá jako medvěd?"

"Pomáhá mi s tím případem," řekl Carella.

"Tak ji vemte dovnitř, čučí na tý chodbě jako rampouch. Táhne tam jak na severní točně."

"Ano, pane korunere, děkuju," řekl Carella.

"Tak to bysme měli," řekl Hollister, pokrčil rameny a nechal Carellu v místnosti samotného. Carella vystrčil hlavu ze dveří. Hillary ještě mrzla na lavici a netrpělivě klátila zkříženou nohou.

"Pojďte dál," řekl. Okamžitě vstala a šla po chodbě, podpatky bot klapaly o dřevěnou podlahu.

"Co máte?" zeptala se.

"Protokol z vyšetřování příčiny úmrtí."

"U Bightu se toho dovíme víc," řekla.

Carella rozsvítil stolní lampu a přistrčil Hillary židli. Nesvlékla si kožíšek. Venku už začínalo chumelit. Hodiny na zdi odtíkávaly čas: bylo za sedm minut tři.

"Chci si s tím pospíšet," řekl Carella, "a dostat se odsud dřív, než to začne doopravdy."

"Musíme jet k Bightu," řekla Hillary.

"Jsem tu, protože chci vidět Bight. A dům, který si Greg najal."

"Jestli nám zbyde čas," řekl.

"Stejně se pryč nedostaneme," řekla.

"Silnice 44 je uzavřená."

"Jak to víte?" zeptal se a ona na něj vrhla unavený pohled.

"No... v každém případě si pospěšme," řekl.

"Chcete si to prohlížet se mnou? Je něco, co byste..."

"Chci si na ty papíry sáhnout," řekla.

Po tom, co viděl její počínání s Denisiným kabátem, ho ani nenapadlo, aby se její žádosti vysmál. V autě cestou do Massachusetts se mu snažila vysvětlit své mimořádné schopnosti a co ona a ostatní jí podobní dokážou. Poslouchal pozorně, když mu vyprávěla o mimoslovné percepci a obzvláště o psychometrii. Definovala to jako schopnost měřit šestým smyslem proudění - nebo elektromagnetické záření - vycházející z jiného člověka a to většinou prostřednictvím dotyku s předmětem, který ten člověk vlastnil nebo nosil. Lidé obdaření - k svému štěstí nebo neštěstí, dodala - tímto darem jsou schopni přijímat informace o minulosti a přítomnosti a někdy, jde-li o zvlášť nadané jedince, dokonce i o budoucnosti. Vysvětlila mu, že z psychického hlediska lze pokládat čas za obrovskou gramofonovou desku s milióny a milióny hrbolků a rýh, které obsahují nekonečné množství zaznamenaných událostí. Senzibilové jako Hillary jsou, dá se říct, nadáni výjimečnou schopností zdvihnout pomyslné rameno gramofonu, nasadit jehlu do kterékoli drážky; a tak si

reprodukovat kteroukoli z událostí zaznamenaných na desce. Není si úplně jistá, jak to funguje ohledně budoucnosti, ona sama nikdy nedokázala aspoň přibližně určit, co se stane v budoucnu. Jasnovidectví, jasnoslyšení a jasnovidění jsou nad její skromné možnosti. Je si však naprosto jista, že dokáže vyčíst z elektromagnetického úniku energie u kteréhokoli člověka události minulé či přítomné, jež s tímto člověkem souvisejí. Dokázala to včera se sestřiným kabátem, protože kabát přišel do styku s vrahovým nožem a vrah držel nůž v ruce a emanace byly natolik silné, že přeshly z člověka na předmět a z něj ještě na další předmět. Tato řeč, přednesená naprosto střízlivě, téměř definitivně přesvědčila Carellu, že Hillary má skutečně schopnosti, které on nedokáže rozumně vyvrátit.

Posadil se tedy vedle ní za stůl, otevřel desky a začal číst. Nečetla zároveň s ním, jen si sáhla na každou stránku v pravém horním rohu, jako by ji chtěla obrátit. Držela ji mezi palcem a ukazováčkem a ohmatávala, jako by to byl vzorek látky, oči měla zavřené a tělo na židli vedle něho se mírně kolébalo. Vanula z ní těžká vůně, které si v autě nevšiml. Domýšlel se, že její psychometrická koncentrace vytváří vlastní emanace, při nichž teplota těla zdůrazňuje vůni parfému.

Podle protokolu ze zasedání vyšetřovací komise ze dne 16. září, tři týdny po osudném utonutí Stephanie Craigové v létě před třemi roky, plavala Stephanie Craigová sama v hampsteadském Bightu mezi třetí a čtvrtou odpoledne. Podle výpovědi lidí na břehu náhle zmizela pod hladinou, dvakrát se vynořila, lapala po dechu a snažila se udržet nad vodou, ale když se potopila potřetí, už nevyplavala. Jedna svědkyně minila při výslechu, že paní Craigovou (zřejmě ještě stále používala toto jméno, i když od rozvodu s Craigem uplynuly čtyři roky) uchopil zdola žralok nebo nějaká jiná ryba; to však komise okamžitě zamítla vzhledem k tomu, že na hladině se neobjevila krev a snad taky proto, že mnoho literárních děl a filmů z poslední doby nijak nenaladilo turisty, aby se rekreovali v přímořských obcích. Žralok nebo nějaká jiná nebezpečná mořská obluda bylo to poslední, co Hampstead potřeboval.

Komise prošetřovala událost věru důkladně.

"Muž pro všecko", kterého zaměstnávala paní Craigová vypověděl, že paní odešla to odpoledne na pláž v půl třetí, vzala si s sebou ručník a kabelu přes rameno a jemu řekla, že "půjde až k Bightu a trochu si zaplave". Jak se jasně pamatoval, měla na sobě modré bikini plavky a sandály. Svědkové z pláže si vzpomněli, že ji viděli, jak jde až k vodě, zkouší ji palcem u nohy a pak se vrací a odkládá sandály, ručník a kabelu. Jeden svědek se zmínil, že to byl "po mnoha týdnech první slunečný den", poznámka, jež sotva potěšila srdce dvou úředníků obchodní komory, kteří byli členy vyšetřovací komise.

Stephanie Craigová vlezla do vody v 15.00. Ten den byl Bight ještě klidnější než normálně. Byl chráněn přirozeným skalnatým vlnolamem, o jehož východní stěnu se tříštily vlny oceánu, a obklopen bílou písčnou pláží, v těchto končinách vzácnou. Bylo to pro plavce bezpečné místo bez zrádných proudů, oblíbené u místních lidí i u turistů. Ten den bylo na pláži všehovšudy čtyřiašedesát lidí, ale jen dvanáct si všimlo, co se děje, a všichni do jednoho vypověděli totéž. Najednou zmizela pod hladinou a utopila se. Tečka. Podle lékařské zprávy nebyly na těle žádné pohmožděniny, odřeniny ani otevřené rány, čímž byla jednou provždy vyvrácena teze, že ji popadl "žralok" nebo "nějaká jiná ryba". Ve zprávě dále stálo, že mrtvola odvezená do márnice měla na sobě pouze dolní část bikinek; podprsenku paní Craigová patrně ztratila, když se zoufale snažila udržet nad hladinou. Stopy po drogách nebo alkoholu nebyly zjištěny. Lékař, který mrtvolu ohledal, se nedokázal vyslovit k tomu, jestli příčinou té náhlé neschopnosti udržet se nad hladinou byla křeč, ale komise se přesto rozhodla, že pravděpodobnou příčinou smrti byla "náhlá křeč nebo několik křečí za sebou, v důsledku čehož paní Craigová byla bezmocná ve vodě, voda byla toho dne podle odhadu v místě, kde se koupala, 36 m hluboká". Jeden svědek z pláže řekl, že se naposledy potopila, když byly za deset minut čtyři, což znamenalo, že plavala téměř hodinu ve vodě, jež neslula zrovna příjemnou teplotou. Ale Stephanie Craigová získala na Holmanově univerzitě tři zlaté medaile za plavání a komise se o tom ve své zprávě vůbec nezminila.

Carella sklapl desky. Hillary je přejela rukama, pak otevřela oči a řekla: "Nebyla to nešťastná náhoda. Ten, kdo napsal tu zprávu na stroji, věděl, že to nebylo neštěstí."

Carella se podíval na první a poslední stránku zprávy, jestli tam není jméno nebo iniciály toho, kdo ji psal. Nebyly.

Nesmí zapomenout zeptat se na to Hollistera.

"Já teď chci jít k Bightu," řekla Hillary.

"Můžeme tam jít, prosím? Než se setmí?"

Byla už skoro tma, když se tam dostali. Padající vločky pohlcovaly zbytek světla na obzoru a viditelnost i chůze se staly o to nejistější. Stáli na pláži a dívali se na vodu. Stephanie Craigová se utopila necelých dvacet metrů od břehu, asi tři metry od vlnolamu, tvořeného přirozeným obloukem skalní římsy. Na Hillaryino naléhání se k vlnolamu vydali. Podobal se rybářskému háčku; z břehu čnělo rameno, stáječící se severovýchodním směrem a končící skalisky, která se obracela nazpátek a vytvářela přirozenou zátoku. Ze strany oceánu se valily vlny a rozbíjely se o rameno, ale na druhé straně byla zátoka chráněná stejně jako pláž a sněhové vločky tu rozvířovala jen pěna a vodní tříšť. Nad zátokou byl do skály připevněn železný žebřík. Hillary se otočila zády a Carella si naráz uvědomil, že má v úmyslu slézt dolů na kamenitou pláž. Popadl ji za ruku.

"Počkejte, to ne!"

"Dole je to bezpečné," řekla.

"Oceán je na druhé straně."

Podíval se dolů. Zátocinka vypadala bezpečně. Na druhé straně vlnolamu se tyčily vlny a zuřivě do něj bušily, ale v chráněné zátocce bylo tak klidno, že by tam pustil svou desetiletou dcerku s gumovou kachnou. Sestupoval po železném žebříku jako první a ohleduplně se obrátil, když lezla za ním a sukně jí vlála a pleskala kolem nohou. Dole bylo bezvětrí. Za kamenitou pláží zela maličká jeskyně, vymletá ve skále. Uvnitř se nejasně rýsoval vytažený člun, jehož špinavě zelený nátěr se loupal. Pod rezavějícími vidlicemi na vesla měl červené a žluté skvrny. Hillary se na samém okraji jeskyňky zarazila jako přibitá.

"Co je," zeptal se Carella.

"Tady byl," řekla.

"Kdo?"

Světla valem ubývalo, měl vzít z vozu baterku, ale nevzal. Jeskyňka nijak nelákala ke vstupu. Jeskyňáře pokládala odjakživa za potrhle a vždycky měl strach, že se jednou octne v malém prostoru, kde se nebude moci hnout dopředu ani dozadu, ale se sehnutou hlavou následoval Hillary do jeskyně; bál se, aby se nepraštilo nízký strop, a šilhal do tmy za člunem. Jeskyně byla mělká, najednou, několik málo metrů za člunem, jí byl konec. Svažující se stěny byly mokré. Hillary se dotkla rezavějících havlenek a ucukla, jako kdyby dostala elektrickou ránu.

"Ne," řekla a ustupovala pryč od člunu.

"Ne, panebože prosím, ne!"

"Co se ksakru děje?"

Neodpověděla, jen zavrtěla hlavou a vycouvala z jeskyně. Když vyšel na kamením posetou pláž, lezla už po žebříku nahoru. Tam se do ní opřel vítr a šlehal ji sukní do nohou. Vylezl za ní. Utíkala podle vody, vlny se rozbíjely o pláž po její levici, a mířila ke Carellovu vozu. Běžel za ní bez dechu a klouzal po kamení, takže se málem splnily jeho další nejfantastičtější obavy - že se utopí. Když doběhl k autu, seděla uvnitř, ruce zkřížené na kožíšku, a třásla se na celém těle.

"Co se tam stalo?" řekl.

"Nic."

"Když jste sáhla na ten člun..."

"Nic," řekla.

Nastartoval. Na parkovišti už bylo nejméně pět centimetrů sněhu. Hodinky ve voze ukazovaly 16.00. Okamžitě zapnul rádio v naději, že uslyší místní zprávy. Jako první byla zpráva o prezidentově novém plánu na zastavení inflace, pak zpráva o neklidu na Blízkém Východě a nakonec zpráva o počasí. Sněhová bouře, která postihla Isolu, se konečně dostala až do Massachusetts a očekávalo se, že do rána napadne 25 cm sněhu. Silnice č. 44 byla už uzavřena a vedlejší silnice na jihu a na západě byly nebezpečné. Došlo i na rady řidičům: státní silniční správa žádá, aby vozidla nevyjížděla a silnice zůstaly volné pro sněhové pluh.

"Vraťme se raději do města," řekl.

"Podíváme se, jestli bychom tam nesehnali nocleh."

"Ne," řekla. Pořád ještě se třásla.

"Chci vidět dům, který si Greg to léto najal."

"Nerad bych tam uvízl uprostřed noci..."

"Máme to při cestě," řekla.

"Dvě míle od Bightu. Vždyt' vám to řekla jeho dcera."

Abigail Craigová. Utopila se v Bightu, řekla, dvě míle od proslulého strašidelného domu, který si otec najal. Carella nebyl docela přesvědčen, ale přece jen byl ochoten přiznat, že Hillary to uhádla díky svým psychickým schopnostem, když při jeho rozmluvě s Craigovou dcerou nebyla, skeptický však zůstal; uvědomoval si, že Hillary bezpochyby zná knihu, kterou Craig o tom domě napsal, a dá se tedy rozumně předpokládat, že ho popsal se všemi detaily včetně zeměpisné polohy, nemyslíte?

"Dvě míle od Bightu můžou být dvě míle oběma směry," řekl.

"Já nechci skončit v Atlantickém oceánu."

"Ne, je to cestou do města," řekla.

"Píše to v té své knize?"

"Poznala jsem dům, když jsme jeli kolem," řekla.

"Neodpověděla jste mi na otázku."

"Ne, v knize jeho polohu neudává."

"Tak proč jste se neozvala, když jsme jeli kolem?"

"Protože pole bylo tak silné."

"Jaký pole?"

"Elektromagnetické."

"Tak silný, že vás umlčelo?"

"Tak silné, že mě vyděsilo."

"Ale Bight naopak ne, že? Když jsme jeli kolem Bightu..."

"V Bightu se jen utopila. Ale dům..." Zachvěla se a zavrtala se do kožíšku. Ještě nikdy neslyšel, jak někomu cvakají zuby, vždycky si myslel, že je to jen výmysl. Ale jí zuby doopravdy cvakaly, slyšel ten jemný zvuk přes hukot motoru.

"Co je s domem?" zeptal se.

"Musím ho vidět. Domem to začalo. V tom domě je začátek všeho."

"Kde začalo co?"

"Ty čtyři vraždy."

"Čtyři?" řekl.

"Máme jen tři..."

"Čtyři; opakovala."

"Gregory Craig, Marian Espositová, Daniel Corbett..."

"A Stephanie Craigová," řekla.

Kapitola 9

Dům stál na samém okraji oceánu, podle ukazatele jednu a osm desetin míle od Bightu. Zaparkoval na vymleté písčité cestě, teď pokryté sněhem a obrostlé po obou stranách suchým kavylem. Osamělá borovice s větvemi svěšenými pod tíhou sněhu stála vlevo od vchodu jako obrovský napoleonský voják před Moskvou. Dům působil šedě. Všechny stěny byly obložené šedou, povětřím poznamenanou břidlicí, o něco tmavší břidlice kryla střechu, okenice a rámy byly natřeny šedým lakem, který byl vybledlý a loupal se. Cihlový komín na severní straně, který začínal u paty domu, trčel jako krvavě červený sloup - křiklavý výkřik odrážející se od šedi domu a vířícího bílého sněhu. Tentokrát na baterku nezapomněl. Nejdřív posvítíl na cedulku, jež byla na okně vedle vchodu. Sdělovala, že dům je k pronajmutí a uváděla jméno a adresu realitní kanceláře, na kterou je možno se obrátit. Posvítíl si na zašlou kliku u vstupních dveří a vzal za ni. Dveře byly zamčené.

"A jsme v koncích," řekl.

Hillary položila ruku na kliku a zavřela oči. Čekal, nikdy nevěděl, jaké bláznovství má očekávat, když ona sáhne na kliku. Vzadu na krku se mu usadila sněhová vločka, tála a stékala mu za košili.

"Má zadní vchod," řekla.

Brodili se sněhem kolem domu, minuli trnité křoví a došli k šedivé dřevěné verandičce před vchodem. Vítr navršil před dveře hromadu sněhu. Odkopnul ji botou, otevřel první dveře a zalomcoval klikou u druhých.

"Zamčeno," řekl.

"Jedeme zpátky."

Hillary sáhla po klíci. Carella vzdychl. Držela kliku jak se mu zdálo zbytečně dlouho, zatímco vítr svištěl a hnal se k nim od oceánu, šlehal do verandičky a přirážel otevřené dveře ke stěně domu. Když pustila kliku, řekla: "Klíč je za okapem." Carella posvítíl baterkou na okap; končil asi dvacet centimetrů od země. Sáhl za něj. Na zadní straně visela magnetická klíčenka, která jen usnadňuje lupičům vstup do domu. Odšoupl víčko, vytáhl klíč a zkusil ho strčit do zámku. Šlo to snadno a když jím otočil, v zámku to zarachotilo. Znova vzal za kliku a dveře se otevřely. Na pravé straně nahmatal vypínač, rozsvítil a pokročil do pokoje. Hillary za ním zavřela dveře.

Octli se v obývacím pokoji zařízeném ve stylu, jež by bylo možno nazvat každý pes jiná ves. Pod okny s vyhlídkou na oceán stála pohovka s květovanými povlaky, proti ní, jako oškliví nápadníci ucházející se o ruku princezny, dvě lenošky, které se k sobě absolutně nehodily. Na podlaze mezi pohovkou a lenoškami ležel ušpiněný oválný koberec a na něm, ne docela uprostřed, stál třínohý stoleček. U stěny, v níž byly dvojce dveře, jedny do kuchyně a druhé do spíže, stálo pianino. Z druhého konce pokoje vedly schody nahoru do poschodí.

"To není ono," řekla Hillary.

"Jak to myslíte?"

"To není ten dům, o kterém psal Greg."

"Ale vy jste přece říkala..."

"Já jsem řekla, že tady to začalo. Ale to není dům ze Stínů smrti."

"Jak to víte?"

"V tomhle domě nejsou žádní duchové," řekla kategoricky.

"Nikdy tu žádní nebyli."

Přesto ho prolezli odshora dolů. Hillary se chovala klidně, téměř odtažitě. Procházela domem jako lhostejná manželka, již chce manžel vnutit něco, co si ona nepřeje - až přišli do suterénu. Tam se Carella si už začal na ty náhlé změny zvykat-při pohledu na zavřené dveře naježila a mávala kolem sebe rukama s roztaženými prsty, jako to dělají nevidomí, když hmatají po překážkách. Roztřeseně přistoupila ke dveřím, zdvihla primitivní závoru a vešla do místnosti plné polic, kde stál kotel vytápějící celý dům. Carella si najednou uvědomil, že v domě je příšerná zima. Nohy měl jako z olova, ruce ztuhlé. Na jedné polici ležela potápěčská maska, pár gumových ploutví a nádoba s kyslíkem. Hillary přistoupila k polici, ale ničeho se nedotkla. Stejně jako při pohledu na člun v jeskyňce ucouvla a řekla: "Ne, proboha, ne!"

Měl pocit, že v místnosti je něco, co se dá přímo nahmatat, ale měl tolik rozumu, že se nedomníval vycit'ovat totéž, co Hillary. Reagoval spíš paličatě, jak se dalo čekat u detektiva z jednoho z největších měst na světě, trénovaného léty zkušeností a kilometry empirických dedukcí, okořeněných špetkou dohadů a vrchovatou lžící naděje - ale naděje má křídla a snadno uletí. Stephanie Craigová, zkušená plavkyně, se utopila v Bightu v moři klidnějším než si tenkrát kdo pamatoval. Aspoň jedné svědkyni se zdálo, že ji mohl zdola chňapnout žralok nebo nějaká jiná ryba. V suterénní místnosti v domě, který si její bývalý manžel Gregory najal na léto, právě přišli na potápěčskou výstroj. Co když...?

"Greg," řekla Hillary.

"Utopil ji Greg."

V hampsteadském hotelu si vzali dva sousedící pokoje. Když Carella telefonoval domů do Riverheadu, slyšel Hillary telefonovat z vedlejšího pokoje. Nevěděl, komu volá. Věděl jen, že cestou zpátky do města rozhodně odmítla mluvit o své domněnce. Po čtvrtém zazvonění přišla k telefonu Fanny.

"Dobrý večer," řekl.

"Uvítal jsem tady."

"Kde je to tady?" zeptala se Fanny.

"Prosím jsem Cottona, aby vám..."

"Nezavolal."

"Jsem v Massachusetts."

"Aha," řekla Fanny.

"A smím se ptát, co děláte v Massachusetts?"

"Prohlížím strašidelný domy."

"Váš italskej humor není moc k smíchu," řekla Fanny.
"Teddy trefí šlak. Myslí si, že vás někdo patrně někde odbouchnul."
"Řekněte jí, že jsem v pořádku a že ráno zase zavolám."
"To ji neusmíří."
"Tak jí řekněte, že ji mám rád."
"Když ji máte rád, tak co děláte zrovna v Massachusetts?"
"U vás všechno v pořádku?"
"Klid a pohoda."
"Už nesněží, že?"
"Ani trošku."
"Tady je už dvacet centimetrů sněhu."
"Patří vám to," řekla Fanny a zavěsila.
Zavolal do služebny Hawesovi, ozval se po třetím zazvonění.
"Měl jsi volat k nám a říct Teddy, že jsem jel do Massachusetts."
"I kruci," řekl Hawes.
"Zapomněls."
"Mohli jsme se strhat," řekl Hawes.
"Tři mizerové se pokoušeli vyloupit banku na Culverovy a Desátý. Když spustilo poplašný zařízení, zamkli se vevnitř a snažili se zaměstnat všechny policajty, co jich máme. Kolem čtvrtý jsme je nakonec dostali."
"Stalo se někomu něco?"
"Jeden úředník dostal srdeční záchvat. Víc nic. Jsem rád, že voláš.
Máme něco k těm šperkům. Jeden majitel zastavárny zavolal do služebny, když jsem byl venku a honil ty grázly. Má kšeft na Ainsleyovy a Třetí."
"Jo, a dál?"
"Zavolal jsem mu, hned jak jsem se vrátil. Ukázalo se, že tam odpoledne přišel zákazník a snažil se zastavit diamantovej přívěsek. Moment, mám tu seznam." V telefonu bylo ticho. Carella si představil, jak Hawes jede prstem po seznamu, který pro ně pořídila Hillary Scottová.
"Jo," řekl Hawes, "tady. Jeden diamantovej přívěsek ve tvaru hrušky zasazené v platině a k němu šedesát centimetrů dlouhý řetízek z osmnáctikarátového zlata."
"Nač ho ocenili?"
"Na tři a půl tácu."
"Kdo ho zastavil?"
"Chtěl ho zastavit. Majitel mu nabídl šestnáct set, ten chlap souhlasil, ale když na něm obchodník chtěl, aby se legitimoval, začal se kroutit. Totožnost potřebujou pro ty seznamy transakcí, který nám posílají."
"A ten chlápek se odmít legitimovat?"
"Majiteli by byl stačil řidičské průkaz. Ten prej nemá."
"A co se stalo pak?"
"Sebral přívěsek a zmizel."
"To je ovšem ohromný," řekl Carella.
"Úplně špatný zas ne. Sotva vypad z krámu, majitel se mrknul na ten obězník, co jsme rozeslali, a všim si, že ten přívěsek tam je. Na obězníku bylo číslo, vzpomínáš si..."
"Jo, a dál?"
"Řek mi, že ten chlápek ohmatl celej skleněnej hořejšek vitríny se šperkama, a napadlo ho, že by se odtamtud daly vzít slušný otisky. Je to mazanej děda."
"Šels tam?"
"Šel a právě jsem se vrátil. Nechal jsem tam techniky, aby poprášili pult a vitríny a kliky a všecko, nač ten chlap moh šáhnout. Za den tam projdou hordy lidí, Steve, ale třeba budeme mít kliku."
"Jo, třeba. Jak ten chlap vypadal?"
"Odpovídal popisu. Mladík, černý vlasy, hnědý oči."
"Kdy se dovíš výsledek z laborky?"
"Právě na tom dělají."
"Co to znamená? Zejtra ráno?"
"Řek jsem jim, že jde o vraždu. Třeba sebou mrsknou."
"O.K." zavolej, kdyby ses něco dověděl. Jsem v hotelu v Hampsteadu, nechceš si napsat číslo telefonu?"
"Jen co najdu tužku," řekl Hawes.
"Ty potvory se vždycky zdechnou, když je člověk nejvíc potřebuje."
Dal Hawesovi číslo telefonu a číslo pokoje a pak ho informoval o tom, co se dověděl od koronera a ze zprávy vyšetřovací komise. O Hillaryiných vývinech se nezmínil. Když zavěsil, bylo skoro šest. Vyhledal si v místním telefonním seznamu číslo Hirma Hollistera a vytočil ho.
"Haló," řekl ženský hlas.
"Prosil bych pana Hollistera."
"Kdo volá?"
"Detektiv Carella."
"Okamžik." Čekal. Když přišel Hollister k telefonu, řekl: "Haló, pane Carella. Našel jste, co jste hledal?"

"Ano, děkuju," řekl Carella.

"Pane Hollistere, nevěděl byste náhodou, kdo psal tu zprávu vyšetřovací komise?"

"Kdo ji psal?"

"Ano."

"Psal? Máte na mysli písárku?"

"Ano, pane Hollistere."

"Byla to asi sekretářka komise."

"A to byl kdo?"

"V létě to byly tři roky," řekl Hollister.

"Ano."

"Mušela to bejt Maude Jenkinsová," řekl.

"No ba. Před třema rokama to mušela bejt Maude."

"Kde bych ji našel?"

"Bude v telefonním seznamu. Pod Haroldem Jenkinsem, to je její manžel."

"Srdečný dík, pane Hollistere."

Zavěsila opět otevřený telefonní seznam. Našel Harolda Jenkinse a Harolda Jenkinse ml. Zkusil první číslo. Ozval se mu starší pán, který řekl, že Carella asi hledá jeho snachu a chtěl mu diktovat číslo Harolda Jenkinse ml. Carella řekl, že číslo má, poděkoval a pak vytočil druhé číslo.

"Jenkins," řekl mužský hlas.

"Pane Jenkinsi, já jsem detektiv Carella z 87. pátrací skupiny v Isole. Mohl bych mluvit s vaší paní, prosím?"

"Ano... ovšem," řekl Jenkins. Byl zřejmě překvapen. Carella ho slyšel, jak volá na ženu. Čekal. Ve vedlejším pokoji Hillary Scottová pořád ještě telefonovala.

"Haló?" řekl ženský hlas.

"Paní Jenkinsová?"

"Ano?"

"Tady detektiv Carella z 87. pátrací skupiny v Isole..."

"Ano?"

"Jsem tady v souvislosti s vraždou, kterou vyšetřuju, a doufám, že budete tak laskavá a odpovíte mi na několik otázek."

"Vraždou?"

"Ano. Dověděl jsem se, že vy jste psala zprávu komise pro vyšetření smrti Stephanie Craigové před třemi lety."

"Ano, to je pravda."

"Vy jste napsala tu zprávu na stroji?"

"Ano. Nejdřív jsem ji zapsala těsnopisem a když zasedání komise skončilo, přepsala jsem ji na stroji. Snažíme se, aby obojí dělal jeden člověk, protože těsnopisné zápisy se od člověka k člověku liší, a byli bychom neradi, kdyby v tak důležité zprávě jako je zápis z vyšetřovací komise byly chyby." Zaváhala a pak řekla: "Ale paní Craigová se utopila nešťastnou náhodou."

"Ano, slyšel jsem to."

"Vy jste řekl vraždu. Řekl jste, že vyšetřujete vraždu."

"Která může nebo nemusí souviset s utonutím paní Craigové," řekl Carella. Taky zaváhal a pak se zeptal: "Paní Jenkinsová, měla jste vy nějaký důvod k domněnce, že k smrti paní Craigové nedošlo nešťastnou náhodou?"

"Vůbec žádný."

"Zнала jste paní Craigovou osobně?" , "Vídala jsem ji ve městě, to je všechno. Byla jen letňák. Vlastně jsem znala jejího manžela líp než ji. Jejího bývalého manžela bych měla říct."

"Vy jste znala Gregoryho Craiga?"

"Ano, pracovala jsem pro něj."

"V jakém smyslu?"

"Psala jsem mu."

"Co jste mu psala, paní Jenkinsová?"

"Knihu, na který právě pracoval."

"Kterou knihu?"

"Tu přece znáte. Co se z ní pak stal ten ohromný bestseller. Tu o strašidlech."

"Stíny smrti? Tak se jmenovala?"

"Když já jsem ji psala, tak ne."

"Jak to myslíte?"

"Tenkrát ještě neměla titul."

"Neměla titulní stránku?"

"Nemohla ji mít, protože neměla vůbec žádný stránky."

"Já vám dost dobře nerozumím, paní Jenkinsová."

"Všechno bylo na pásku."

"Kniha byla na pásku?"

"Nebyla to dokonce ani kniha. Pan Craig prostě hovořil o tom strašidelném domě. Vyprávěl příběhy o přízracích, který tam byly. Samý nesmysl. Já vůbec nechápu, jak se z toho mohl stát bestseller. V tom domě, který tu měl najatý, jakživo

duchové nebyli. Prostě si to všechno vymyslel."

"Vy jste v tom domě byla?"

"Vloni v létě si ho najala má sestra z Ohia. Kdyby tam byly strašidla, nemlčela by, to mi můžete věřit."

"Ten pásek, který vám pan Craig dal..."

"Prosím?"

"Co se s ním stalo?"

"Jak to myslíte, co se s ním stalo?"

"Vrátila jste mu ho, když jste knihu dopsala?"

"Já jsem ji nedopsala. Byla jsem asi v půlce, když léto skončilo a on se vrátil do Isoly."

"Kdy to bylo?"

"Po svátku práce."

"V září?"

"Svátek práce je v září. Každý rok."

"Asi potom, co se jeho žena utopila, ne?" řekl Carella.

"Ano, utopila se v srpnu. Koncem srpna."

"Byl pan Craig přítomen zasedání komise?"

"Nebylo to třeba. Byli totiž rozvedení, víte. Nebyl důvod zvat ho. Kromě toho už nebyl v té době v Hampsteadu."

Zapomněla jsem přesné datum, kdy komise..."

"Šestnáctého září."

"Ano, tak to už byl pryč."

"Kolik z té knihy jste stačila napsat, než odjel?"

"Už jsem vám řekla, že to nebyla kniha. Bylo to jen povídání o strašidlech."

"Více méně jeho poznámky ke knize, tak byste to popsala?"

"Ne, byly to historky, vůbec ne poznámky. O tom, jak blikaly svíčky a dveře se otvíraly, ačkoli je někdo předtím zavřel. A nějaká žena hledala svého manžela. Takový věci. Historky."

"Pan Craig vyprávěl historky o strašidlech, tak byste to řekla?"

"Ano. A věřil byste, že na tom pásku mluvil takovým strašidelným hlasem? Když vyprávěl ty historky. Snažil se, aby to bylo strašně rozčilující, jak se v noci probouzí a slyší tu ženu přicházet z půdy a pak vezme svíčku a jde dolů a tam ji potká. Samý nesmysl, ale strašidelné to bylo."

"Ty historky."

"Ano, a jeho hlas taky."

"Když říkáte strašidelný..."

"Takový... řezavý bych snad řekla. Pan Craig moc kouřil a vždycky trochu chraptěl. Ale ne tak, jako na tom pásku. Řekla bych, že se snažil vyvolat hrůzostrašný dojem. Jako herec, víte, když vypráví v televizi historky o strašidlech. Znělo to líp, než když to bylo napsané, to vám tedy můžu říct."

"Paní Jenkinsová, vy jste četla Stíny smrti?"

"Myslím, že to u nás ve městě četl každý." Až na Hiramů Hollistera, pomyslel si Carella.

"Podobalo se to tomu, co jste psala?"

"Když já jsem nepsala všechno."

"Té části, kterou jste napsala."

"Neměla jsem možnost srovnávat, jen podle paměti. Řekla bych, že to bylo totéž, co jsem psala."

"A vy jste mu ten pásek vrátila, než odejel z Hampsteadu?"

"Ano, vrátila."

"Jak dlouhý byl ten pásek?"

"Dvouhodinový."

"Kolik jste toho asi napsala, než odjel?"

"Řekla bych, že asi tak polovičku."

"Tak tedy asi hodinu, ano?"

"Ano."

"Kolik stránek toho mohlo být?"

"Asi tak padesát, víc sotva."

"Takže kompletní pásek by byl měl přibližně sto stránek?"

"Více méně."

"Paní Jenkinsová, já jsem tu knihu nečetl - pamatujete si, jak je dlouhá?"

"Jako kolik má stránek?"

"Ano."

"Je to docela tlustá knížka."

"Tlustší než sto stránek?"

"To určitě. Možná tři sta."

"Takže musely existovat ještě další pásky?"

"Nemám tušení. Mně dal jen ten jeden."

"Jak na vás přišel?"

"Já píšu i pro jiné spisovatele. V létě jich sem jezdí spousta. Asi se poptával a tak se o mně dověděl."

"Už jste pro něj pracovala někdy předtím?"

"Ne, tohle bylo poprvé."

"A říkáte, že tehdy žádný titul neexistoval?"

"Titul ne."

"Ani na kazetě nic nestálo?"

"Ach, já už chápu, co myslíte. Ano, tam ano. Na nálepce. Ovšem. Napsáno perem."

"Co tam stálo?"

"Přízraky."

"Jen to jedno slovo? Přízraky?"

"A jeho jméno."

"Craigovo jméno?"

"Ano. Přízraky a pak Gregory Craig."

"Takže něco jako titul to tehdy mělo."

"Jestli chcete tomuhle říkat titul... Ale nestálo tam Přízraky od Gregoryho Craiga, nebo napsal Gregory Craig, stálo to tam, jen aby se vědělo, co je na pásku."

"Děkuju vám, paní Jenkinsová, moc jste mi pomohla," řekl.

"Není zač," řekla a zavěsila.

Po pravdě řečeno, nevěděl, čím mu pomohla, ale myslel si, že třeba ano. Když byla Hillary minulou sobotu v transu, opakovala znova a znova slovo "pásek" a spojovala ho se slovem "utopení". Okamžitě si vytvořil obraz topící se oběti, jejíž ruce a nohy jsou něčím svázané - divoká představa podporovaná faktem, že Gregory Craig měl ruce svázané za zády drátěným ramínkem na šaty. V jedné ze svých knih o soudní patologii a toxikologii přišel Carella na větu, které se smál nahlas: "Jestliže je z vody vytažena utopená mrtvola a je svázána způsobem, který svědčí o tom, že to nemohla provést sama, dá se rozumně předpokládat vražedný úmysl." Tělo Stephanie Craigové bylo v den, kdy se utopila, volné, nebyla svázána řetězem, ani provazem, drátem nebo páskem. Ale do obrazu vstoupil jiný pásek - a Carella nemohl opominout, že Hillary spojovala "pásek" s "utopením".

Ted' vešla k němu do pokoje, ani nezaklepala. Obličej měla zružovělý, oči jí zářily.

"Právě jsem mluvila telefonem se ženou, která se jmenuje Elisa Blairová," řekla.

"Je to majitelka realitní kanceláře, její tabulka je v okně domu, který si Greg najal."

"Co je s ní?" zeptal se Carella.

"Popsala jsem jí dům, který je v Gregově knize. Popsala jsem ho do posledního hřebíku. A ona ten dům zná. Před třemi lety ho pronajala nějakému člověku z Bostonu. Ona osobně tu smlouvu neprojednávala, ale může promluvit s tím, kdo o ní jednal, a získat z ní jméno a adresu toho člověka - jestli ji chcete."

"Proč bych ji měl chtít?" zeptal se Carella.

"Je to ten dům ze Stínů, copak to nechápete?"

"Ne, nechápu."

"Je to ten dům, který popisuje Greg."

"A."

"On v tom domě nebydlel, bydlel tam někdo jiný," řekla Hillary.

"Chci tam jet. Chci vidět na vlastní oči, jestli v tom domě opravdu jsou duchové."

Kapitola 10

Úřednice realitní kanceláře, která před třemi lety pronajala dům, pracovala v zadní ložnici svého domu na Hlavní třídě. Bylo čtvrt na sedm, když se plahočili sněhem kolem vánočního stromu na rynku, a schovávali hlavy před sněhem a silným větrem. Úřednice se jmenovala Sally Bartonová a zřejmě jí působilo ohromné potěšení zahrát si na detektiva. Jak jim sdělila, věděla celou dobu, že dům, o němž Craig píše, je starý Loomisův dům na písčité kose za městem. Nikdy neurčil přesně, kde se dům nalézá, ostatně se nikdy nezmínil ani o Hampsteadu - asi by mu za to, jak si myslí, měli být vděční. Ale ona ví, že je to Loomisův dům.

"Frank Loomis miloval moře, moc ho miloval," řekla.

"Dům není typický, na plážích se staví jinak, ale tady na naší kose vypadá, jako by tam patřil. Zamiloval se do něj, ještě když žil v Salemu, a dal ho sem přenést kousek po kousku a postavit na parcele u moře, která mu patřila."

"V Salemu?" zeptal se Carella.

"Tady v Massachusetts?"

"Ano," řekla paní Bartonová.

"Tam co v roce 1692 věšeli ty čarodějnice."

Nabídla jim klíč k domu, který se jí, jak řekla, vloni v létě nepodařilo pronajmout, ale to nesouviselo s přízraky Gregoryho Craiga. Mimo obyvatel města ví jen málokdo, že to je ten dům, který Craig proslavil ve své knize.

"Já nevím, jak se mu to podařilo," řekla.

"Nejdřív prohlásí, že to je pravdivý příběh a pak ani neřekne, kde dům vlastně je. Prý, aby chránil nevinné. Jaké nevinné? Frank Loomis je už padesát let pod drnem, jeho dva synové žijou v Kalifornii a je jim absolutně jedno, jestli v domě straší nebo ne. Jde jim jen o to, aby se každý rok pronajal. Ale třeba se bál nějakých soudních komplikací. O tom vy víte asi víc než já," řekla a usmála se na Carellu.

"Já přece nejsem právník, paní Bartonová," řekl Carella a oplatil ji úsměv, protože si uvědomil, že mu chce zalichotit.

"Jestlipak byste mi mohla říct, kdo si najal ten dům před třemi lety?"

"Ano, vyhledala jsem si nájemní smlouvu hned, jak jste volal. Jmenoval se Jack Rowles."

"Jak vypadal?"

"Příjemně."

"Mladý, starý?"

"Ke třicítce, řekla bych."

"Barva vlasů?"

"Černá."

"Oči?"

"Hnědé."

"A adresa?"

Dala mu papírek, na který opsala Rawlesovu adresu z nájemní smlouvy - Commonwealth Avenue, a pak řekla: "Ten dům se nepronajímá snadno, víte. Frank ho nikdy nezmodernizoval. Elektřina je tam zavedená, samozřejmě, ale topí se jen v krbech. Jsou tam tři, jeden v obývací, jeden v kuchyni a třetí v jedné hořejší ložnici. V létě to ještě jde, ale v zimě je to hotová ledárna. Určitě se tam chcete jít podívat ještě teď?"

"Ano, naprosto určitě," řekla Hillary.

"Šla bych s váma, ale ještě jsem neudělala manželovi večeři."

"My vám klíč vrátíme, jen co si dům prohlédneme," řekl Carella.

"Je tam prý mrtvá žena, která hledá svého manžela," řekla paní Bartonová.

V jedné místní garáži si Carella koupil řetězy na kola a požádal mechanika, aby je připevnil, zatímco se ona Hillary půjdou najíst do hospody, kterou viděli na ulici. Když vyjeli z města, bylo už sedm hodin a pořád chumelilo. Na ulicích a hlavních silnicích jezdily sněhové pluhy, ale když vjeli na postranní silničku, která vedla ke kose vybíhající do Atlantiku, byl Carella vděčný za řetězy. Ukazatel olepený sněhem je informoval, že jsou na Albrightově kose a že cesta nevede dál. Vůz se prodíral hustým sněhem a klouzal a poskakoval po zasněžených hrbolcích písku, jak se Carella domníval. Dvakrát téměř uvízli na místě. Když konečně na kraji moře vyvstal starý dům, oddechl si úlevou a zaparkoval auto na relativně rovném kusu země pod svažující se cestou. Rozsvítil baterku a vydali se s Hillary ke vchodu do domu.

"Ano, tady to je," řekla Hillary.

"To je ten dům."

Dveře se otvíraly do malé předsínky, z níž vedlo schodiště do prvního patra. Napravo od dveří nahmatal vypínač a několikrát jej stiskl. Nic.

"Vůz zřejmě strhl vedení," řekl a posvítí baterkou nejdřív na schody vedoucí nahoru a objel světlem předsínku. Vpravo vedly dveře do kuchyně s trámy na stropě. Vlevo byl obývací pokoj - ve dnech, kdy byl dům postaven, by se mu bylo říkalo "parádní". Po celé jeho délce se táhl tlustý trám. Byla tam dvě okna, jedno s vyhlídkou na moře, druhé ve stěně šikmo naproti němu. Krb nebyl přesně uprostřed zdi, tu zaujímal především šachta uzavřeného schodiště, byl zasunut až za ni a byl obrovský. Na háku visel černý železný kotlík, třísky a polena byly vyrovnány na kamenné obrubě, ohromné černé stojany na dříví zkroutil žár nespočetných plamenů. Na římsě nad krbem našel Carella dvě svíčky v cínových svícnech. Protože byl nekuřák, požádal Hillary o sirku a svíčky rozsvítil.

Místnost, jak teď viděl, byla zařízena překrásnými americkými starožitnostmi, jaké by se stěží sehnaly po krámech, leda za horentní ceny. Bylo tu několik luceren, které teď rozsvítil. V mihotavém světle se objevilo táflování a nábytek z tmavočerveného dřeva. Pokud byly v domě přízraky, nenašly by pohostinnější místo k pobytu. V mosazném kbelíku vedle krbu vězelo několik vybledlých výtisků Hampsteadských novin, pocházely z doby, kdy byl dům naposledy pronajat. Roztrhal je, nakladl navrch třísky a přiložil tři pořádná polena. Oheň rozehnal chlad a s ním i eventuální představu, že by z ostění mohl každou chvíli vyskočit nějaký rozverný duch. Venku nad oceánem burácela vichřice a lomcovala okenicemi, ale oheň praskal, lucerny a svíčky plápolaly a jedinými přízraky v místnosti byly plamínky tančící v krbu. Carella šel do kuchyně, zapálil lampy a svíčky i tam a pak rozžehl oheň i v druhém krbu. Ani on ani Hillary se zatím nevydali do prvního patra.

Valmárce v kuchyni našel téměř plnou láhev whisky. Misky s ledem v chladničce byly prázdné a z kohoutku netekla voda. Zrovna se chystal k odchodu s lahví a dvěma skleničkami, když si všiml, že dveře vedoucí ven jsou pootevřené. Postavil láhev i sklenice, šel ke dveřím a otevřel je dokořán. Druhé dveře, masívnější, byly zavřené, ale primitivní západka nebyla zastrčená. Prohlédl si ji. Byla to ta obyčejná západka, kterou by každý lupič snadno otevřel kouskem celuloidu, nožem nebo kreditní kartou. Přesto ji zastrčil, zalomcoval klikou, aby se přesvědčil, že sem nikdo nemůže, a vrátil se s láhví a sklenicemi do obývacího pokoje. Hillary stála u krbu. Kožíšek i zelenou pletenou vestu si svlékla a stála lehce rozkročena na kamenné obrubě krbu, ruce natažené k ohni.

"Chcete trochu?" zeptal se.

"Prosím."

"Žádného ducha jsem zatím nenašel," řekla myslel to jako vtip. Překvapilo ho, že se ani neusmála.

"Musíme to vypít jen tak," řekl. Nalil obě skleničky až po okraj, postavil láhev na římsu, zdvihl svou sklenici, řekl "Na zdraví" a polkl doušek whisky, který se mu propáčil až do podrážek.

"Vy už jste nějakého viděla?" zeptal se.

"Ještě ne."

"Poznala byste ducha, kdyby se nějaký objevil?"

"Poznala."

"Ale nikdy jste žádného neviděla."

"Ne, ale vyznám se v nich."

"Co kdybyste mi to vysvětlila?"

"Vy jste skeptik," řekla.

"Byla by to ztráta času."

"Zkuste to..."

"Ne, radši ne."

"O.K."

" řekla pokrčil rameny.

"Chcete mi místo toho radši povědět o tom, jaké zvyky měl Craig, když psal?"

"Jak to myslíte?"

"Jak pracoval? Ten den, co ho zabili, byl ve stroji list papíru. Obvykle psal na stroji?"

"Ano."

"Vždycky? Psal taky někdy rukou například?"

"Nikdy."

"Nebo diktoval?"

"Jako sekretářce? Ne."

"Nebo do stroje?"

"Do diktafonu?"

"Ano. Nadiktoval někdy něco na pásek?"

To slovo jako by se odrazilo od stěn místnosti. Ještě jí neřekl, že Maude Jenkinsová opsala na stroji část Craigovy knihy z dvouhodinové kazety, kterou jí dal koncem léta před třemi roky. Hillary hned neodpověděla. Poleno v krbu sebou hnulo, oheň zapraskal a završel.

"Ano?" zeptal se Carella.

"O ničem takovém nevím."

"Jaký měl hlas?"

"Jaký měl Greg hlas?"

"Ano. Pokud vím, byl náruživý kuřák. Chrápěl nebo..." Hledal jiné slovo a nakonec použil to, jímž Maude Jenkinsová charakterizovala hlas na kazetě.

"Řezavý? Nazvala byste ho řezavý?"

"Ne."

"Na té kazetě byla přinejmenším část Stínů smrti," řekl.

"Asi sto stránek. Existovaly...?"

"Jak to víte?"

"Mluvil jsem s paní, která je psala. Existovaly ještě další pásky a kazety? Kniha měla asi tři sta stránek, když vyšla, vidíte?"

"Spíš čtyři sta."

"Tak kde jsou ty další kazety a pásky? Když byla první část nadiktovaná..."

"Nikdy jsem neviděla žádné kazety ani pásky," řekla Hillary.

"Kdo psal definitivní verzi?"

"Nevím. Já jsem tehdy Grega ještě neznala. Když psal Stíny smrti."

"Kdo mu píše normálně? Ve městě."

"V poslední době si nedal nic opisovat. Pořád ještě pracoval na nové knize, neměl důvod dávat ji opisovat načisto, dokud nebude hotová."

"Mohl Daniel Corbett vědět, jestli existují nějaký diktafonový pásky nebo ne?"

"Nemám tušení," řekla Hillary a svíčky na římse nad krbem zhasly. Carella pocítil v místnosti náhlý průvan a rychle se otočil ke dveřím ven, mohl je vyrazit zběsilý vích. Kolem šachty schodiště viděl do předsínky. Dveře byly zavřené. Přesto k nim šel a prohlédl si zámek - byl stejný jako u kuchyňských dveří, ale pevně zamčený. Šel se podívat do kuchyně. Lucerny na římse nad krbem a na desce u dřezu dosud svítily, ale svíčky na kuchyňském stole, které předtím rozsvítil, zhasly - a kuchyňské dveře zely dokořán.

Stál a díval se na ně, byl v místnosti sám. Ze zhasnutých svíček se vinul ke stropním trámům tenounký proužek kouře. Postavil skleničku na kuchyňský stůl, šel ke dveřím a prohlédl si zámek. Knoflík byl otočený. Jako předtím byly venkovní dveře zavřené, ale zámek byl odjištěný. Vtom za sebou zaslechl šramot a bleskurychle se otočil. Ve dveřích do kuchyně stála Hillary.

"Jsou tu," zašeptala.

Neodpověděl. Znova zajistil oboje dveře a zrovna se obracel, aby rozsvítil svíčky, když lucerna na desce vyskočila, vznesla se do vzduchu a spadla na podlahu, sklo se roztříštilo, petrolej se vylil a vzplanul. Zadupal plameny, ale najednou pocítil další průvan a bylo mu naprosto jasné, že kuchyní cosi prošlo.

Až do konce života neprozradí nikomu na světě, co se dalo potom. Neprozradí to nikomu ve služebně, protože ví, že by už nikdy nikdo nešel do nebezpečné akce s úředně prokázaným šilencem. Neprozradí to Teddy, protože ví, že ani ona by mu už nikdy bezvýhradně nedůvěřovala. Právě se otáčel k Hillary stojící ve dveřích, když za ní spatřil postavu. Byla to žena. Měla na sobě dlouhé šaty a zástěru, na hlavě něco jako čepec. V očích se jí zračil žal. Ruce měla sepjaté na prsou. Byl by se jí lekl v každém případě, ale nejhorší bylo, že viděl skrz její tělo do předsínky. Hillary se otočila v stejném okamžiku, protože buď přítomnost postavy vycítila, nebo ji vytušila z Carellova výrazu. Žena okamžitě zmizela, či ji spíš odnesl divoký vítr, který smazal její obrys a vsál ji chodbou a po schodech do prvního poschodí. Kvílivý nářek "Johne" se odrazil od schodiště a pak se rozplynul ve vzduchu.

"Pojďme za ní," řekla Hillary.

"Počkejte," řekl Carella.

"Myslím, že by..."

"Jdem," řekla a vrhla se ke schodům.

Carella neměl náladu na utkání s neklidným přízrakem hledajícím nějakého Johna. Co má člověk podniknout, když se octne tvář v tvář duchovi? Krucifix měl naposledy v rukou tak dávno, že si ani nedokázal vzpomenout kdy, a věnec z hlaviček česneku mu pověsila na krk babička, když jako dítě onemocněl zápalom plic. Mělo to být proti uřknutí.

Mimoto, má se se strašidlem zacházet jako s upíry a vrazit jim do srdce špičatý kůl, aby se z nich staly skutečné mrtvoly? A mají vůbec srdce? Nebo játra? A ledviny? Co je krucinál vlastně duch? A mimoto, kdo na ně věří?

Carella. V životě neměl tak nahnáno ode dne, kdy narazil na zuřivého šilence, který s očima vyvalenými třímal sekeru, z úst mu kapaly sliny a v levé ruce držel něčí useknutou ruku, z níž tekla krev. Vrhel se přes pokoj na Carellu, který tam stál jako vrostlý do země a vypálil šílenci šest ran do prsou; svalil se k zemi vteřinu předtím, než jeho sekera stačila useknout Carellovi nos a kus obličeje. Ale dá se vystřelit na přízrak? Carellovi se do prvního patra nechtělo, ale Hillary už byla v půlce schodů, a aby se o něm říkalo, že je poseroutka, to taky nechtěl. Proč vlastně ne, říkal si. Jen řekněte, že jsem posera, poslušzte si! Bojím se strašidel. Tenhle zatracený dům sem přenesli dřívko po dřívku ze Salemu, kde se věšely čarodějnice, a já jsem zrovna viděl ženskou, která byla oblečená jako Rebecca Nurseová nebo Sarah Osborneová, nebo Goody Proctorová nebo kdo, a ta ženská brečela pro nějakého Johna a tady není nikdo jen my dva a máme plný kalhoty, pánové. Adios, myslel si, a viděl Hillary nahoře na schodech, jak mizí za rohem, a najednou ji slyšel křičet. Vytáhl pistoli a několika skoky byl nahoře.

Hillary, ta odvážná lovkyně duchů, ležela na zemi. Omdlela. Chodba v prvním poschodí byla zalitá strašidelným modrým světlem a byla v ní ledová zima, takže mu vlasy na hlavě vstaly ještě dřív, než spatřil ty ženy. Byly čtyři, všechny oblečené podle módy z konce 17. století. Viděl skrz ně a za ně až k oknu se starobylými tabulkami z olověného skla na konci chodby, do kterého šlehal sníh. Ženy se blížily k němu a usmívaly se. Jedna měla zakrvácené ruce. A najednou se odněkud shora ozval zvuk - usoudil, že z půdy. Nejdřív nerozeznával, co to je. Bylo to pravidelné bušení, podobné přidušenému tlukotu srdce. Ženy se při tom zvuku zastavily a všechny najednou obrátily hlavy ke stropu. Zvuk se zesiloval, ale Carella pořád ještě nerozeznával, co by to mohlo být. Ženy ucouvly, semkly se k sobě tak těsně, že jedna vplynula do druhé, jejich těla se překrývala až nakonec úplně zmizela, vysátá tímž poryvem větru, který zapudil dolejší přízrak.

Přimhouřil oči proti větru. Utichl tak náhle, jako začal. Stál na chodbě a trásl se, Hillary ležela na podlaze za ním, oslnivý sníh svítil v okně na konci chodby a nad hlavou se ozýval pořád ten pravidelný tlukot. Ne, bylo to spíš jako dupání, pravidelné rány

Najednou věděl, co to je. Někdo si na půdě hrál s míčem.

Stál na prahu dveří do dalšího poschodí a rozhodoval se, jestli má jít nahoru nebo ne. Co když tam někdo provozuje triky se světly a větrnými přístroji a vyčarovává přízraky, hraje nadpřirozené divadlo, jež má za cíl způsobit, že psychicky labilní lidé omdlévají a zkušený detektivové se třesou jak osiky. Říkal si, že nic takového jako přízraky přece neexistuje - ale na vlastní oči jich viděl už pět. Říkal si, že se nemá čeho bát, ale tetelil se strachem. Mávaje pistolí vydal se po schodech do podkroví. Šel opatrně, ale schody pod jeho kroky vrzaly. Míč narážel na podlahu někde nad ním. Stála nahoře na schodech. Nebyla o nic starší než jeho dcera April, měla na sobě dlouhé šedivé šaty a vybledlý čepeček. Usmívala se na něj. Házela si míčem a usmívala se, zpívala v rytmu s poskakujícím míčem a zpěv se rozléhal po schodech až dolů. Trvalo mu chvíli, než si uvědomil, že pořád opakuje dokola slova "Pověsit je, pověsit". Míč poskakoval a holčička se usmívala a slova "Pověsit je, pověsit, pověsit" dolétala po schodech až k němu, až k místu, kde stál s pistolí v třesoucí se ruce. Vzduch kolem ní se leskla chvěl, míč zářil. Popošla o schod níž, míč teď svírala v ruce. Ucouvly, ztratil rovnováhu a skutálel se po schodech o poschodí níž. Nad hlavou slyšel její smích. A pak najednou zase zvuk míče, odrážejícího se od podlahy.

Vstala namířil pistolí do podkroví. Nebyla tam, ale na podlaze světélkovala modrá záře. Od pádu ho bolel loket. Postavil bezvládnou Hillary na nohy, podržel ji, aby neupadla, pak ji namáhavě zvedl do náručí a sešel s ní po schodech do přízemí. Shora se pořád ještě ozývaly úder míče o podlahu. Venku odnesl Hillary k zaparkovanému autu - podobala se mrtvole v rubáši, jak byla zasněžená, posadil ji na přední sedadlo a vrátil se do domu, ale jen pro kabáty. V podkroví se ještě ozývaly úder míče.

Slyšel je, i když už byl opět venku a klopýtal hlubokým sněhem k autu. Slyšel je i když nastartoval a motor začal pracovat. Slyšel je přes svištění větru a burácení oceánu. A věděl, že až ho někdy v budoucnu něco vyleká, až se jeho mysli zmocní neznámá temná hrůza a sevře mu srdce, zaslechne opět zvuk toho míče, s kterým si hrálo děvčátko v podkroví - uslyší ho, jak naráží na podlahu a neustává a neustává.

Do hotelu se dostali, když už bylo skoro deset. Noční zřízenec mu podal lístek se vzkazem. Stálo na něm: Volal Calvin House, máte ho zavolat domů. Carella poděkoval, přijal klíče k oběma pokojům a pak vedl Hillary k výtahu. Od chvíle, kdy v autě nabyla vědomí, nepronesla ani slovo. Předě dveřmi, když je odemykala, se zeptala: "Jdete rovnou do postele?"

"Ne hned," řekl.

"Nenapil byste se na noc?"

"Musím nejdřív někam zavolat."

"Já zazvoním na službu. Co byste chtěl?"

"Irskou kávu."

"Dobře, já si dám taky. Přijďte, až budete hotov," řekla, otevřela dveře a vešla do pokoje. Odemkl své dveře, svlékl si kabát, posadil se na postel a zavolal Hawese domů. Uvažoval, jestli ho nemá oslovit jako pana House, ale teď na tenhle

druh humoru, mezi nimi obvyklý, neměl náladu. Hawes zdvihl telefon na třetí zazvonění.

"Hawes," řekl.

"Cottone, tady je Steve. Co je?"

"Ahoj, Steve. Moment, musím stáhnout stereo." Carella čekal a když se Hawes vrátil, řekl: "Kdes byl? Volal jsem třikrát."

"Čmchal jsem po okolí," řekl Carella. O přízracích, které viděl, se nezmínil, nikdy se o nich nezmínil. Jen se při pomýšlení na ně otrásl.

"Co máš?"

"Zprvė spoustu otisků z pultu v tý zastavárně. Některý moc dobrý, podle laborky. Už je poslali k identifikaci, snad dostanem výsledek už ráno, aspoň doufám."

"Dobrý. Co jinak?"

"Náš chlapík to zkusil ještě jednou. Tentokrát přines zlatý náušnice s perlama. Do kšeftu na Culverový a Desátý. Podle Hillary Scottový mají cenu asi 600 dolarů."

"Co se dělo pak?"

"Tentokrát byl připravenej. Řidičskej průkaz neukáže, protože neřídí. Majiteli by byla stačila legitimace zdravotní pojišťovny, ale tu prej nechal doma. Ukázal ofrankovanéj dopis s adresou 1624 McGrew Street. Jméno na obálce bylo James Rader. Majiteli se to zdálo podezřelý, protože měl dojem, že jméno a adresa byly vymazaný a znova napsaný. Jako průkaz by to stejně nepřijal, ale trklo ho to, víš? Tak se šel dozadu podívat na náš oběžník. A když se vrátil do krámu, chlápek byl fuč i s náušnicema."

"Víme něco o Jamesi Raderovi?"

"V telefonním seznamu není. Teď ho hledají v identifikačním. Je pravděpodobně vymyšlenej. Taky jsme poslali do laborky tu obálku. Třeba jsou na ní otisky, který se dají porovnat s těma ostatníma."

"A co ta adresa?"

"Neexistuje. McGrew Street má od východu k západu šest bloků. Na naší straně Stemu. Nejvyšší číslo je 1411. Vycucal si to z prstu, Steve."

"Tak se podívej po Jacku Rawlesovi," řekl Carella.

"To J.R. odpovídá, může to být náš člověk. Když není v seznamu u nás, podívej se do bostonskýho, důležitá je Commonwealth Avenue. A když nenajdeš nic ani tam, zavolej bostonskou policii, třeba jim to něco řekne."

"Jak se píše ten Rawles?" zeptal se Hawes.

"R-A-W-L-E-S."

"Odkud máš to jméno?"

"Pronajal si dům, co o něm Craig píše v tý svý knize."

"A to nám pomůže?"

"Třeba ne. Prověř si ho. Já se tu ještě chvíli zdržím, brnkni mi, kdyby ses něco dozvěděl."

"Co si myslíš o tom jeho běhání se šperkama a jak se snaží je zastavit?"

"Amatér jak zákon káže," řekl Carella.

"Potřebuje prachy a neví, jak na to, nemá kontakt na překupníky. Jak se zdál?"

"Kdo?"

"No ten, co se snažil zastavit ty šperky," řekl Carella netrpělivě.

"Ten zatracenej James Rader, nebo jak se jmenuje."

"Steve?" řekl Hawes.

"Něco se tam u tebe pomrvilo?"

"Nic se nepomrvilo. Můžeš se spojit s těma majitelem zastaváren?"

"Budou mít zavřeno. Je už skoro..."

"Tak je zkus zavolat domů. Zeptej se, jestli ten člověk měl řezavej hlas."

"Řezavej hlas?"

"Řezavej hlas, drsnej. Zavolej mě, Cottone."

Rázně zavěsil, vstal z postele, chvíli přecházel po pokoji a pak se zas posadil a vytočil bostonské Informace. Slyšel, jak ve vedlejším pokoji Hillary objednáva kávu. Carella udal bostonské operátorce obě jména-Jack Rawles a James Rader-a žádal jejich telefonní čísla na Connonwealth Avenue. Řekla mu, že má Jacka Rawlese, ale nebydlí na Commonwealth Avenue. Zapsal si číslo pro každý případ a poprosili o adresu. Řekla mu, že adresy nesmí poskytovat. On jí nedůtklivě oznámil, že je policista, který vyšetřuje vraždu, a ona ho požádala, aby chvíli počkal, že zavolá svou nadřízenou.

Nadřízená mluvila jako když másla ukrájuje a trpělivě mu vysvětlila, že zásadou telefonní společnosti je neprozrazovat adresy abonentů. Když jí Carella stejně trpělivě vyložil, že je detektiv z Isoly, že vyšetřuje vraždu, a uvedl číslo revíru i s adresou a jméno nadřízeného důstojníka a nádavkem ještě číslo svého odznaku, řekla prostě a už ne tak trpělivě "Je mi líto, pane," a zavěsila.

Rozzlobeně vytočil číslo Jacka Rawlese, které dostal v centrále. Z chodby bylo slyšet, jak někdo klepe na Hillaryiny dveře.

Právě chtěl zavěsit, když se ozvala žena.

"Haló?" řekla.

"Prosím pana Rawlese," řekl Carella.

"Bohužel tu momentálně není."

"Nevíte, kde bych ho našel?"

"Kdo je u telefonu, prosím?"

"Starý známý," řekl.

"Steve Carella."

"Promiňte, ale odejel," řekla.

"Kdo je tam?"

"Marcia," řekla žena.

"Víte, kdy bude zpátky, Marcie?"

"Ne, já jsem se sama zrovna vrátila, jsem letuška. Zdrželi jsme se v Londýně. Je tady lístek pro mého přítele. Jack píše, že musel jet do města a že se vrátí za dva dny."

"Do kterýho města?" zeptal se Carella.

"Do města, člověče," řekla Marcie.

"Na celém světě je jen jedno město a Boston to není, to si pište."

"Váš přítel... koho tím míníte?"

"Jackova spolubydličiho, Andyho. Bydlí spolu od toho požáru."

"Od jakýho požáru?" zeptal se Carella.

"Hořelo v Jackově bytě na Commonwealth Avenue. Přišel o všechno, co měl."

"Co teď dělá?" zeptal se Carella.

"Kdy jste ho viděl naposledy?"

"Seznámili jsme se v Hampsteadu v létě před třema roky."

"Aha. Dělá pořád totéž. Byl tenkrát v hampsteadském divadle, jestli se nemýlím."

"Pořád ještě hraje?" zeptal se Carella. Riskoval to a doufal, že Jack Rawles nebyl režisér nebo elektrikář nebo jevištní výtvarník.

"Pořád," řekla Marcie.

"Anebo se o to aspoň pokouší. V létě má různý šťeky, ale v zimě nic. Jack je pořád na mizině a pořád někde škemrá o roli. Jedinkrát v životě měl peníze, a to tenkrát před tím létem v Hampsteadu, jenže je všechny utratil na ten barák, do kterýho se nastěhoval. Dva tisíce to myslím byly, za nějakou televizní reklamu ve městě, pokud vím. Pořád mu říkám, že by se tam měl přestěhovat. V Bostonu herci šťestí nekvete."

"Já se nepamatuju, že by se zmínil o nějakým požáru," řekl Carella, aby se dostal zpátky.

"No, kdy říkáte, že jste se seznámili? Před třema roky v létě? Ten požár byl... počkejte, vzpomenu si."

Carella čekal.

"Asi před dvěma roky, touhle dobou. Ano."

"Aha," řekl Carella.

"Kdy odjel z Bostonu, věděla byste?"

"Na lístku to nestojí. Ale muselo to být někdy po dvacátým"

"Jak to víte?"

"Protože já jsem odletěla do Londýna dvacátýho a Andy odjel do Kalifornie v tentýž den a Jack byl ještě tady."

Elementární, můj drahý Watsone."

"Kde je teď Andy?"

"To kdybych věděla. Přijela jsem před pár minutama. Chcete vědět, co je to blázinec? Tak zkuste Heathrow v těchhle dnech."

"Nevěděla byste, jestli je Jack ještě ve městě?"

"Kdyby byl tady, tak bych to musela vědět, nemyslíte?" řekla Marcia.

"Je nepořádný až hrůza. Otevřete cukřenku a najdete tam špinavý trenýrky."

Carella se pousmála pak řekl: "Má pořád ještě ten charakteristický hlas?"

"Jako starej medvěd, chcete říct?"

"Řezavej?"

"Jako když pilou řeže," řekla Marcie.

"Kde bydlí ve městě asi nevíte?"

"Město je veliký, Steve," řekla.

"Může být všude."

"To ano," řekl Carella.

"Podívejte, buďte tak hodná a řekněte mu, že jsem volal, ano? Nic důležitýho, jen jsem mu chtěl popřát šťastnej a veselej nověj rok."

"Provedu," řekla Marcia a zavěsila.

Carella odložil sluchátko. Uvažoval, jestli nemá znova zavolat Hawese a říct mu, že už něco má. Pak se rozhodl, že nezavolá. Jak zná Hawese, bude právě teď volat bostonskou policii, i když už Rawlesovo číslo třeba má. Šálek irské kávy se v tu chvíli zdál velice lákavý. Přešel pokoj a zaklepal na spojovací dveře.

"Dále," řekla Hillary.

Seděla sklesle v lenošce, oba šálky na nízkém stolku před sebou. Ještě měla na sobě kožíšek, choulila se v něm.

"Jste v pořádku?" zeptal se.

"Snad ano."

Vzal si ze stolku jeden šálek, upíjel kávu a olizoval ze rtů šlehačku.

"Pijte, než to vystydne," řekl.

Vzala druhý šálek, ale nenapila se.

"Co je?"

"Nic."

"Pijte."

Usrkávala se sklopenýma očima.

"Chcete mi to říct?"

"Ne," řekla.

"O.K." řekl.

"Jenom... Já se tak strašně stydím."

"Za co?"

"Takhle omdlít."

"Ono to tam bylo dost příšerný," řekl Carella a posadil se na krajíček postele.

"Já se ještě pořád bojím," řekla Hillary.

"Já taky."

"Tomu nevěřím."

"Věřte."

"Poprvé v životě se mi ukázali," řekla, "a já..." zavrtěla hlavou.

"Když jsem stál poprvé proti člověku, který držel pistoli, tak jsem přestal vidět," řekl Carella.

"Přestal vidět?"

"Strachy. Viděl jsem akorát, že drží pistoli a pak už nic. Prázdný před očima."

"Co se dělo dál?" zeptala se Hillary.

"Zastřelil mě a já jsem umřel." Usmála se a napila kávy.

"Dál se dělo, že jsem se vzpamatoval asi tři vteřiny předtím, než bylo pozdě."

"Vystřelil jste na něj?"

"Ano."

"Zabil jste ho?"

"Ne."

"Zabil jste už někdy někoho?"

"Ano."

"Vás už někdy někdo postřelil?"

"Ano."

"Proč to děláte?"

"Co proč dělám?"

"Jste u policie?"

"Líbí se mi to," řekl prostě a pokrčil rameny.

"Přemýšlela jsem, jestli vůbec někdy..." Zase zavrtěla hlavou a odložila šálek.

"Vůbec někdy co?"

"Mám dál dělat to, co dělám. Jestli bych si po dnešku neměla najít místo úřednice nebo něco takového."

"Nedělala byste to dobře."

"Tohle taky nedělám dobře."

"I jděte. Děláte to dobře," řekl.

"To jistě. Omdlívám jako..."

"Já jsem málem za váma nešel po těch schodech," řekl Carella.

"A přesto jste ochoten postavit se mužům s pistolema v rukou."

"Pistole je pistole. Duch je..." pokrčil rameny.

"Já jsem asi ráda, že jsem je viděla," řekla.

"Já taky."

"Já jsem se počurala, víte."

"To jsem nevěděl."

"Vážně."

"Vždyť já málem taky."

"My jsme pěkná dvojice," řekla. V pokoji bylo ticho. .

"Opravdu vypadám jako vaše žena?" řekla.

"Opravdu. Vždyť to víte."

"Já si už nejsem jistá ničím." V pokoji bylo zase ticho.

"Tak," řekl Carella a vstal.

"Ne, nechodte ještě," řekla. Podíval se na ni.

"Prosím," řekla.

"Tak ještě pár minut," řekla posadil se zase na krajíček postele.

"Jé vaše žena jako já," zeptala se Hillary.

"Nebo je to čistě vnější podoba?"

"Čistě vnější."

"Je hezčí než já?"

"No... jste si opravdu moc podobné."
"Já jsem si vždycky myslela, že sestra je hezčí než já," řekla Hillary.
"Ona si to taky myslí."
"Řekla vám to?"
"Ano."
"Potvora," řekla Hillary, ale usmívala se.
"Dáme si ještě jednou totéž?"
"Ne, nedáme. Máme zítra dlouhou cestu domů. Radši se trochu vyspíme."
"Radši ano," řekla Hillary.
"Tak," řekl a znova se zdvihl.
"Zařídím, aby..."
"Ne, nechodte," řekla.
"Já se pořád ještě bojím."
"Je už opravdu pozdě," řekl.
"Musíme..."
"Jak si na ně vzpomenu, tak se začnu klepat."
"Není čeho se bát," řekl.
"Jste tady a naše vzácné přítelkyně jsou na míle..."
"Zůstaňte se mnou," řekla.
Jejich oči se setkaly. Upřeně na ni hleděl.

"Spěte tady," řekla.
"Se mnou."
"Hillary," řekl.
"Děkuju vám, ale..."
"Jen byste mě držel," řekla.
"V noci."
"Jen bych vás držel, myslíte?" řekl a usmál se.
"I kdyby nejen to," řekla a vrátila mu úsměv.
"O.K.?"
"Ne," řekl.
"Ne O.K."
"Myslím, že byste docela rád," řekla. Dosud se usmívala. Zaváhal.
"Ano, rád," řekl.
"Tak co...?"
"Ale přesto ne."
"Uvázli jsme tady..."
"Ano..."
"Nikdo by se to nikdy nedověděl."
"Věděl bych to já."
"Odpustil byste si," řekla a usmála se ještě víc. "Hillary, necháme toho, ano? O.K.?"
"Ne," řekla, "ne O.K."
"Podívejte, já... skutečně, pochopte to."
"Víte, jak by to teď zaonačila moje sestra?" zeptala se.
"Řekla by vám, že si vyprala kalhotky, hned jak se sem vrátila. Řekla by vám, že kalhotky visí na sprše v koupelně.
Řekla by vám, že je pod sukni bez kalhotek. Myslíte, že by vás to zajímalo?"
"Jenom kdybych byl agentem v prádle," řekl Carella a k jeho velkému překvapení a nesmírné úlevě se Hillary rozesmála.
"Myslíte to doopravdy, vidíte?" řekla.
"Ano, co se dá dělat," řekl Carella a pokrčil rameny.
"Tak dobrá," řekla Hillary.
"Asi nic." Vstala, vyprostila se z kožišku, tiše se rozesmála, zamumlala "agentem v prádle", zavrtěla hlavou a řekla: "Na shledanou ráno."
"Dobrou noc, Hillary," řekl.
"Dobrou noc, Steve," odpověděla, vzdychla a odešla do koupelny. Stál a chvíli se díval na dveře do koupelny, pak se vrátil do svého pokoje a zamkl za sebou dveře.
Tu noc se mu zdálo, že se dveře mezi jejich pokoji otevřely zrovna tak tajemně jako dveře v Loomisově domě. Zdálo se mu, že Hillary stojí ve dveřích nahá a ve světle z jejího pokoje, než za sebou zavřela, se na okamžik rýsují křivky jejího mladého těla. Stála mlčky ve dveřích, její oči si zvykaly na tmu a pak přišla tiše a mlčky k jeho posteli a vklouzla pod přikrývku k němu. Její ruka ho našla. Ve tmě zašeptala: "Je mi jedno, co si myslíte," a přitiskla mu ústa na rty.
Ráno, když se probudil, už nesněžilo.
Šel ke dveřím mezi jejich pokoji a vzal za kliku. Byly zamčené. Ale v koupelně zůstal závan jejího parfému a na bílém porcelánovém umyvadle spatřil dlouhý černý vlas, stočený jako otazník.
O tomto setkání Teddy taky nepoví. Sedm příznaků za jednu noc je o jeden víc, než si může někdo přát nebo snést.

Zastavárnu začali hlídat 28. prosince. Byl to výsledek bouřlivého zasedání, které se konalo to ráno v kanceláři poručíka Byrnese. Poručík seděl za svým stolem oblečen v modré pletené vestě - vánoční dárek od jeho ženy Harriet, a bílé košili a modré kravatě. Stůl byl zavalen papíry. Řekl Carellovi a Hawesovi, že jim může věnovat patnáct minut a když Carella spustil, díval se na hodiny.

"Vypadá to, že člověk, o něhož nám jde, je ten Jack Rawles," řekl Carella.

"Přijel sem z Bostonu dva dny před vraždami a ještě nebyl zpátky doma, když jsem tam včera volal."

"Pročs tam volal?" zeptal se Byrnes.

"Protože si najal dům, o kterým psal Craig."

"A?"

"V tom domě se prý objevují přízraky," řekl Carella. Neodvážil se přiznat, že ty přízraky, které tam prý jsou, viděl na vlastní oči.

"Jak to souvisí s cenou ryb na trhu?" řekl Byrnes. Bylo to jeho oblíbené rčení a nikdy ho neváhal použít, když jeho detektivové podle něho plácali nesmysly.

"Myslím, že nějaká souvislost tu je," řekl Carella.

"Jaká?" řekl Byrnes.

"Písařka v Hampsteadu říká, že opisovala část Craigovy knihy z diktafonového pásku, kterej asi namluvil Rawles."

"Jak víš, že ho namluvil Rawles?"

"Určitě to nevím. Mluvil jsem s přítelkyní jeho spolubydlíciho a ta potvrdila, že má řezavej hlas. Hlas na kazetě mi byl popsán jako řezavej."

"Pokračuj," řekl Byrnes a znova se podíval na hodiny.

"O.K. Někdo, kdo odpovídá popisu Rawlese, se dvakrát pokusil udat dva různé šperky ukradený v den Craigovy vraždy z jeho bytu."

"První zastavárna byla na Ainsleyově a Třetí," řekl Hawes.

"Druhá na Culverově a Osmý. Myslíme si, že se schovává někde v našem revíru a snaží se zbavit těch věcí v místních zastavárnách."

"Kolik jich tu máme?" zeptal se Byrnes.

"Denně dostáváme zprávy od sedmnácti."

"Vyloučeno?" řekl Byrnes okamžitě.

"My nechceme hlídat všechny..."

"Kolik?"

"Osm"

"Kde?"

"Ve čtverci asi deseti bloků na sever a východ od Groverovy a První."

"Osm. Takže chcete šestnáct lidí."

"Správně, šestnáct," řekl Carella.

"Zkontrolovali jste hotely a motely, jestli se tam Jack Rawles nepřihlásil?"

"Všechny v našem revíru. Nic."

"A co mimo náš revír?"

"Právě teď je obvolává Genero. Je jich moc, Pete. Ale my si stejně myslíme, že je zalezlel někde tady. Jinak by obcházel zastavárny v jiných čtvrtích."

"A kde teda bydlí? V podnájmu?"

"Třeba. Nebo u známých."

"Šestnáct lidí," řekl Byrnes a zavrtěl hlavou.

"Z naší pátračky vám nemůžu dát nikoho. Musím požádat Fricka o uniformovaný strážníky."

"Udělal bys to?"

"Budu potřebovat čtrnáct," řekl Byrnes.

"Šestnáct," řekl Carella.

"Čtrnáct plus ty a Hawes je šestnáct."

"Tak jo, dobře."

"Nejradši bych jich chtěl deset. Jak má přidělit lidi na zvláštní akce, není s ním řeč."

"Zvládnem to s desíti," řekl Carella, "když myslíš, že ti vyhoví."

"Požádám ho o tucet," řekl Byrnes, "on bude smlouvat na osm a dohodnem se na desíti."

"Dobrá," řekl Carella.

"My vypracujeme seznam kšeftů, který mají být hlídaný."

"Určitě nepůjde do těch dvou, kde to už zkoušel," řekl Byrnes.

"Zavolám kapitánovi, vy napište seznam. Kdy chcete začít?"

"Hned."

"O.K." tak já s ním promluvim."

Akce začala ráno v deset, krátce potom, co začalo pršet. Pokud jde o počasí, mělo město svůj neměnný systém. Nejdřív sněžilo. Potom přšelo. Pak se udělala ukrotánská zima, takže se ulice a chodníky změnily v ledovou plochu. Pak znova sněžilo a pak - vždycky spíš ano než ne - přšelo. A pak zase všechno zledovatělo. Nějak to souviselo s frontami, které se pohybují sem a tam. Protivné jako veš v kozichu. V útulném zadním kamrlíku pana Silversteina na Stemu a Severní páté si Carella s Hawesem stěžovali na počasí a popíjeli horkou kávu z rozmočených kelímků. Jinde v revíru, v

obdobných místnostech, trčelo deset uniformovaných strážníků a čekalo, až se objeví někdo, na koho se bude hodit popis Jacka Rawlese, a kdo pokud možno ponese balíky ukradených šperků z Craigova bytu.

"Já bych ti měl něco říct," řekl Hawes.

"Copak?"

"Včera jsem pozval Denisu Scottovou na večeři."

"Na tom není nic špatného," řekl Carella.

"No... ona byla u mě právě když jsi volal."

"Nepovídej," řekl Carella.

"Vlastně v mý posteli."

"Nepovídej," řekl Carella.

"Zmiňuju se o tom jen proto, že bude důležitý svědek, až toho chlapa dostanem, a doufám, že tímhle se to nekomplikuje..."

"Jestli ho dostanem."

"Určitě jo."

"A jestli je to ten, koho chceme."

"Bude to on," řekl Hawes.

"Musí to být on, nemyslíš?"

"Já doufám," řekl Carella.

"Proč si myslíš, že to udělal?" zeptal se Hawes.

"Nevím určitě, Ale myslím si..." Carella zaváhal. Potom řekl: "Podle mě proto, že mu Craig ukrad jeho duchy."

"Cože?" řekl Hawes.

Adolf Hitler se jistě pokládal za hrdinu; Richard Nixon si to o sobě myslí jistě pořád; na celém světě je každý muž a každá žena hrdinou nebo hrdinkou nějakého osobního scénáře. Bylo proto pochopitelné, že se Carella pokládal za hrdinu v dramatu, které začalo 21. prosince zavražděním Gregoryho Craiga. Ani ve snu ho nenapadlo, že zrovna tak by se za hrdinu mohl pokládat Hawes. Hawes byl partner. Hrdinové mívají občas partnery, ale ti jsou tu jen proto, aby říkali "Jak pán poroučí". V Hawesových představách byl hrdinou on a partnerem byl Carella. Ani jednoho ani druhého nemohlo napadnout, že zatčení, kterým bude případ rozřešen, připadne na dalšího hrdinu.

Takawi Fudžiware byl třidvacetiletý pochůzkář a patřil do sedmaosmdesátky. Jako každý z nás, pokládal se i on za hrdinu, a 29. prosince, kdy hlídací akce trvala už dva dny a místo sněhu začalo pršet, tím víc. Fudžiware byl svatosvatě přesvědčen, že v dešti by se neměl courat po ulicích žádný policista. Nebyl si jist ani tím, že by se po ulicích měli courat vůbec, déšť neděšť. Proč by nemohli všichni městští strážníci jezdit v autech? Řeči o tom, že pochůzkáři odstrašují kriminálníky, jsou kecy. Fudžiware dělal pochůzkáře už dva roky a zatím nepozoroval, že by kriminality v městě ubývalo. Nevěděl, že se dvě minuty po páté v ten odporný, mizerný, mokrý pátek stane hrdinou nejen ve vlastních očích, ale i v očích svých nadřízených. Nevěděl, že než nový rok pokročí o týden, bude on, Fudžiware, povýšen na detektiva 3. třídy a stane se respektovaným a váženým členem týmu v 1. poschodí policejní stanice. Věděl jen, že je mokrý jak myš.

Oba Fudžiwarovi rodiče se narodili ve Spojených státech. Byl nejmladší ze čtyř synů a jediný, který nastoupil u policie. Jeho nejstarší bratr byl advokát v San Franciscu. Další dva bratři měli japonskou restauraci v centru města na Larimore Street. Fudžiware měl odpor k japonské stravě a tak navštěvoval své bratry v jejich podniku jen zřídka. Matka mu sice pořád říkala, že by se měl naučit oceňovat japonskou kuchyni a pořád mu ji nabízela, ale on ji vždycky políbil na tvář a požádal o biftek.

Jeho matka měla tu smůlu, že když jí bylo šestnáct a Fujiwara a jeho tři bratři chodili ještě po houbách, přijala pozvání své babičky v Tokiu, aby ji navštívila. Reiko Komagome - tak se jmenovala za svobodna - chodila v té době do soukromé školy v San Fernando Valley; její rodiče byli movití japonští emigranti, kteří vlastnili a provozovali úspěšný obchod s hedvábím, se základnou v Tokiu a s hlavním odbytem v Americe v Los Angeles. Svátky Díkůvzdání začínaly pro Reiko toho roku 21. listopadu, zpátky ve škole měla být až 1. prosince. Ale protože její narozeniny připadaly na 10. listopad, což bylo pondělí, a protože cesta do Japonska se dala pokládat za výchovnou a kulturní příležitost, podařilo se rodičům přemluvit školu, aby Reiko uvolnili už víc než týden před svátkem - pokud bude ovšem pilná a během pobytu na Východě vypracuje uložené úkoly. Reiko odjela do Japonska 9. listopadu, ale ke konci tamního pobytu onemocněla silným nachlazením, měla vysoké horečky, a babička se obávala poslat ji na dlouhou cestu zpátky do Spojených států. Zavolala do Los Angeles a dostala dovolení, aby Reiko zůstala v Tokiu aspoň do té doby, než opadnou horečky.

Psal se rok 1941.

Dne 7. prosince, kdy dívka měla už normální teplotu a sbalená zavazadla, bombardovali Japonci Pearl Harbor. Reiko se vrátila do Los Angeles až v létě 1946, kdy jí bylo jednadvacet. Příští rok se provdala za muže, který ji postupně zasvětil do obchodování s nefritem a radováněk sexu. (Reiko byla přešťastná, když zjistila, že japonské tisky nelžou) a který ji mimochodem obdařil čtyřmi hezkými syny, z nichž nejmladší byl Tack Fudžiware.

To, že se Fudžiware stal hrdinou a v důsledku toho detektivem 3. třídy, byla vlastně čirá náhoda. Přišel na střídačku ve tři čtvrtě na pět a procházel obzvláště nudným úsekem Culver Avenue asi tři bloky od policejní stanice; převládaly tam ponuré činžáky promíšené putykami, kulečnickovými hernami, směnárnami, zastavárnami, výčepy a krámy se sexy prádýlkem. Krámy byly většinou otevřené až do šesti nebo sedmi večer, takže do té doby nemusí brát za kliky. Jedna putyka měla dokonce otevřeno do 23.00, ostatní zavíraly o půlnoci. Kulečnicková herna obyčejně zavírala mezi druhou a třetí odpoledne podle toho, kolik tam zrovna bylo zákazníků. Fudžiware si promluvil se seržantem z vozu Adam 6; dověděl se od něho, že se má dívat po zbrusu novém modrém sedanu zn. Mercury, který někdo to odpoledne ukradl, a

dostalo se mu žertovné rady, aby se koukal v tom lijáku neutopit.

Bylo za deset minut pět, když se zastavil u kulečnickové herny, aby se přesvědčil, že někdo nemlátí tágem po hlavě někoho jiného. V pět hodin bez čtyř minut zašel do sousední hospody, odmítl nabídnutý šálek kávy a řekl, že se tu staví ještě jednou později večer. Příležitost stát se hrdinou se naskytla přesně dvě minuty po páté, když míjel zastavárnu Martina Levyho. Dveře do krámu byly už pro dnešek zavřené, ale uvnitř se ještě svítilo. Fudžiwara na tom neshledával nic zvláštního, pan Levy často pracoval v krámě ještě nejmíň půlhodiny potom, co zavřel. Dokonce se do krámu ani nepodíval. Otočil se jen proto, že nade dveřmi zacinkal zvonek, a překvapený Fudžiwara spatřil tmavovlasého muže bez klobouku, jak vybíhá do deště a v ruce třímá něco, co vypadá jako diamantový náhrdelník.

Fudžiwara neměl ani potuchy o tom, že je to osmnáctikarátový zlatý náhrdelník s diamanty v ceně 16.000 dolarů.

Nevěděl ani, že Levyho obchod je jedním z těch, které Carella po úvaze vyškrtl ze seznamu, protože nebylo možné dát hlídat osm krámů dvěma muži na krám, když dostali všeho všudy dvanáct lidí. Fudžiwara dokonce nevěděl ani to, že vybrané zastavárny v revíru jsou v současné době pod dohledem; takové informace se jen zřídka sdělovaly pouhým pochůzkářům, kteří by mohli celou tajnou akci pokazit. Fudžiwara byl jen promoklý nešťastník, který kontroloval svou štreku, a najednou se stal svědkem něčeho, co se ale zatraceně podobalo loupeži! Když muž vyběhl z krámu a nacpal si náhrdelník do kapsy, Fudžiwarovy pochybnosti, pokud nějaké ještě měl, rázem zmizely. Vytáhl pistoli a křikl: "Police! Stůj nebo střelím!" Prchající muž ho porazila pak se přes něj, jak ležel na chodníku, přehnal jako stádo bizonů a pádil dál k nároží.

Fudžiwara se překulil na břicho a s pistolí v obou rukách opřený o lokty, jak ho tomu naučili v policejní akademii, vystřelil dvakrát za sebou prchajícímu muži po nohách. Ani jednou se netrefil a přidušeně zaklel, když mu ten člověk zmizel za rohem z očí. Fudžiwara byl okamžitě na nohou. S pistolí v pravé ruce a s vlající pláštěnkou - vypadal jako obrovský netopýr poletující v dešti - doběhl na roh, zahrnul a octl se tvář v tvář pronásledovanému muži, který držel v ruce něco jako nůž na chleba.

Fudžiwara nevěděl, že ten člověk je podezřelý ze tří vražd, myslel jen, že ukradl šperk v krámě pana Levyho. Vykulil oči leknutím, překvapením a nevírou. Když vejdete do obchodu, kde nějaký lotr mří na někoho pistolí, dá se napadení čekat. Ale tenhle chlap už mřil domů, proč teda riskuje srážku s policajtem? Ty vole, já jsem policajt, myslel si Fudžiwara a mimoděk uskočil, aby se vyhnul noži, jehož špička pronikla pláštěnkou a minula maso jen o pár centimetrů, rozřízla nepromokavou látku a znova se chystala k něčemu, co jak Fudžiwara doufal, nebude úspěšnější zásah. Tentokrát se neobtěžoval žádnými círáty se střelbou pod pás a střelil muže rovnou do prsou. Tentokrát ho trefil - ne sice do prsou, ale do ramene, což úplně stačilo.

Muž se pod nárazem střely zapotácel, nůž mu vypadl z ruky a zaharašil na kluzké mokré dlažbě. Otočil se a chtěl se znova dát do běhu, když Fudžiwara řekl tak tiše, že to v dešti skoro jen zašelestilo: "Člověče, je s tebou ámen," a ten muž se zarazil na místě, pokýval hlavou a k Fudžiwarovu nesmírnému překvapení se rozbrečel.

Úřední výslech se konal v nemocničním pokoji Jacka Rawlese na silvestra ve 20.20. Přítomni byli poručík Peter Byrnes, detektiv Stephen Louis Carella, detektiv Cotton Nawes a za obvodní státní zastupitelství David Saperstein. Policejní zapisovatelka zaznamenávala těsnopisem všechno, co se řeklo. Otázky kladl Saperstein, odpovídal Rawles.

Ot.: Pane Rawlesi, můžete nám říct, kdy a jak jste přišel k náhrdelníku, který jste se snažil zastavit 29. prosince?

Odp.: Vzal jsem si ho, protože mi patří.

Ot.: Kdy to bylo, pane Rawlesi?

Odp.: Už jsem to řekl policajtům.

Ot.: Ano, ale teď jde o úřední výpověď, a já bych byl rád, kdybyste to zopakoval.

Odp.: Bylo to 21. prosince.

Ot.: Jak jste k němu v uvedený den přišel?

Odp.: Vzal jsem si ho v bytě Gregoryho Craiga.

Ot.: Ukradl jste ještě...?

Odp.: Já jsem ho neukrad. Vzal jsem si ho jako část dluhu.

Ot.: Jakého dluhu?

Odp.: Gregory Craig mi dlužil peníze.

Ot.: Kolik vám dlužil?

Odp.: Polovičku honorářů za Stíny smrti.

Ot.: Stíny smrti říkáte?

Odp.: Ano.

Ot.: Stíny smrti? Promiňte, ale co...?

Odp.: Děláte si legraci?

Ot.: Ne, nedělám. Co míníte těmi stíny smrti?

Odp.: To je kniha. Gregory Craig byl spisovatel.

Ot.: Aha, už chápu. A vy jste vzal náhrdelník v jeho bytě, protože jste měl pocit, že vám dluží 50 procent...

Odp.: Podle smlouvy.

Ot.: Vy jste uzavřel s panem Craigem smlouvu?

Odp.: Ano. Na padesát procent honoráře za tu knihu. Černý na bílém, podepsali jsme to oba.

Ot.: Rozumím. A kde je ta smlouva teď?

Odp.: Nevím. Proto jsem tam šel. Abych ji dostal.

Ot.: Mluvíme o 21. prosinci, že?

Odp.: Můj exemplář smlouvy shořel při požáru. Bydlel jsem kdysi na Commonwealth Avenue. V mém bytě začalo hořet a smlouva shořela se vším ostatním.

Ot.: Takže... Jestli tomu dobře rozumím... po požáru existoval už jen exemplář smlouvy, kterou měl pan Craig.

Odp.: Ano, a proto jsem tam šel. Zjistit, jestli ji můžu dostat.

Ot.: V kolik hodin jste tam přišel, pane Rawlesi?

Odp.: Kolem pátý.

Ot.: Mluvíme o domu č. 781, Jackson Avenue, že ano?

Odp.: Ano, o Craigově bytu.

Ot.: A vy jste tam přišel 21. prosince v pět hodin odpoledne.

Odp.: Áno.

Ot.: Co jste dělal, když jste tam přišel?

Odp.: Řekl jsem hlídači, že jsem Daniel Corbett. Vím, že Corbett tu knihu vydal. Četl jsem o tom v časopise People.

Ot.: Proč jste použil falešné jméno?

Odp.: Protože jsem věděl, že Craig by mě jinak nahoru nepustil. Snažil jsem se mu nejdřív zavolat. Na moje dopisy neodpovídal, a když jsem volal, zavěsil. Nakonec si změnil číslo telefonu. Proto jsem přijel. Abych si s ním promluvil osobně. Žádal svou část honoráře.

Ot.: Co se stalo, když jste přišel nahoru?

Odp.: Zazvonil jsem a Craig se na mě podíval špehýrkou. Řekl jsem mu, že nejdu dělat potíže, že si s ním chci jen promluvit.

Ot.: Otevřel vám?

Odp.: Otevřel, ale jen proto, že jsem mu řekl, že jestli se mnou odmítne mluvit, půjdu na státní zastupitelství.

Ot.: Mluvíme pořád o bytu č. 304, ano?

Odp.: Ano, asi ano. Nepamatuji si, kterej byt to byl. Hlídač mi to řekl a já jsem šel nahoru, ale číslo bytu si už nepamatuji.

Ot.: Co se dělo, když jste vešel do bytu?

Odp.: Sedli jsme si a dali se do řeči.

Ot.: O čem?

Odp.: O penězích, který mi dlužil. O požáru v mém bytě věděl. Ztratil jsem tenkrát rozum a napsal mu a žádal ho o kopii smlouvy.

Ot.: Mluvili jste o penězích?

Odp.: Ano. Podle mých propočetů mi dlužil kolem osmi set tisíc dolarů. Měl jsem dostat polovičku všeho, víte. Jen honoráře za vázaný vydání dělaly kolem čtyř set tisíc dolarů. Za autorský práva na paperback dostal půldruhého miliónu, polovina dělá sedm set padesát tisíc. Nakladatelství z toho mělo deset procent za prodej knihy filmu, ale jemu pořád ještě zbývalo čtyřistapadesát tisíc. Když to sečtete, dělá to milión šest set tisíc a polovička je osm set tisíc. Nedal mi ani centů.

Ot.: Žádal jste ho o ty peníze?

Odp.: Kdy jako?

Ot.: Když jste spolu mluvili.

Odp.: Samozřejmě, žádal. Proto jsem přijel. Vymáhat ty peníze. Říct mu, že jestli mi nezaplatí do posledního centu, podám na něj žalobu na státním zastupitelství.

Ot.: Jak na to reagoval?

Odp.: Povídal, ať si sednu a nerozčiluju se. Zeptal se mě, jestli se chci něčeho napít.

Ot.: Přijal jste tu nabídku?

Odp.: Přijal.

Ot.: Pil taky?

Odp.: Dvě nebo tři skleničky. :!

Ot.: A vy?

Odp.: Totéž. Dvě nebo tři.

Ot.: Co bylo pak?

Odp.: Řekl, ať si jdu na státní zastupitelství, když chci, ale že mi to nepomůže. Můj exemplář smlouvy shořel při požáru a on svůj zničil, takže teď neexistuje o té dohodě žádný záznam. Řekl, že se nemám oč opřít. Řekl, že jestli si myslím, že mám důvod k soudnímu jednání, tak ať jdu do nakladatelství a tam se mi vysmějou do očí. Přesně takhle to řekl. Vysmějou se mi do očí.

Ot.: Proč jste nešel do nakladatelství už dřív?

Odp.: Protože jsem věděl, že má pravdu. Neměl jsem smlouvu. Neměl jsem ani tu kazetu s pásky. Proč by mně byli měli věřit?

Ot.: O jakých páscích a kazetách to mluvíte, pane Rawlesi?

Odp.: Nadiktoval jsem všechno na diktafonové pásky. Všechny své zážitky z domu v Hampsteadu. Jednou jsme se o tom začali bavit v hospodě a on řekl, že je to ohromně zajímavý a že on je spisovatel a pak mě poprosil, jestli bych to všechno nehodil na pásek. Nadiktoval jsem to u něj v domě, co si ho najal na léto - ale teprve když mi nabídl ten obchod. Fifty-fifty. On knihu prodá a z výdělku mi dá padesát procent. Já jsem řekl ne, já chci, aby na knize stálo taky mé jméno, chtěl jsem se podílet na autorství. Jsem herec, myslel jsem si, že by mi to mohlo pomoci. Myslel jsem, že kdyby na knize stálo mé jméno, pomohlo by mi to k rolím.

Ot.: Byl ochoten uvést na knize vaše jméno?

Odp.: Nebyl. Řek mi, že by nikdo knihu nekoupil, kdyby byla od dvou autorů. Tak jsem řekl O.K. Počítal jsem, že padesát procent ze zisku mi vystačí na dost dlouho.

Ot.: A takhle to stálo ve smlouvě?

Odp.: Ano, černý na bílém. Napsal tu smlouvu sám a oba jsme ji podepsali. Jednoduchá dohoda, ale závazná.

Ot.: Předložili jste ji nějakému právníkovi k schválení?

Odp.: Právnicka jsem si nemoh dovolit. Jsem herec.

Ot.: Tak dobře, pane Rawlesi. Dne 21. prosince, někdy po páté hodině odpoledne, když jste vy a pan Craig popíjeli.

Odp.: Ano.

Ot.: - řekl vám pan Craig, že obrátit se na soud nemá smysl.

Odp.: Správně.

Ot.: Co se dělo pak?

Odp.: Vytáhl jsem nůž.

Ot.: Jaký nůž?

Odp.: Prostě nůž.

Ot.: Ano, ale jaký?

Odp.: Měl jsem ho v aktovce. Přivez jsem si ho z Bostonu.

Ot.: Proč?

Odp.: Pro případ.

Ot.: Pro případ čeho?

Odp.: Pro případ, že bych mu musel pohrozit nebo tak něco. Ten člověk mi neodpověděl ani na jeden dopis, zavěšoval telefon. Myslel jsem si, že ho třeba budu muset trochu polekat, aby mi dal to, co mi patří.

Ot.: A proto jste vytáhl nůž z aktovky? Abyste ho postrašil?

Odp.: Ano.

Ot.: Co dál?

Odp.: Zatlačil jsem ho do ložnice.

Ot.: A pak?

Odp.: Snažil se mi nůž vzít.

Ot.: Ano?

Odp.: Tak jsem ho bodnul.

Ot.: Zabil jste ho, protože se pokoušel...

Odp.: Ne, nebylo po něm. Položil jsem ho na břicho a spoutal mu ruce drátěným ramínkem. Pak jsem prohledal byt. Věřil jsem mu, že svůj exemplář smlouvy zničil, ale říkal jsem si, že třeba má někde schovaný ty kazety. Pásky s mým hlasem. Pásky, na kterých já vyprávím ty příběhy. Byl by to důkaz, víte? Tak jsem je začal hledat.

Ot.: Našel jste je?

Odp.: Nenašel.

Ot.: Co jste udělal pak?

Odp.: Znova jsem ho bodnul.

Ot.: Proč?

Odp.: Protože jsem měl vztek. Ukrad mi moje příběhy a nezaplatil mi za to.

Ot.: Byl mrtev, když jste odešel z bytu?

Odp.: Nevím, jestli jo nebo ne. Když jsem pak čet noviny, stálo v nich, že je po něm.

Ot.: V koronerově zprávě se uvádí, že pan Craig byl bodnut devatenáctkrát.

Odp.: Já nevím, kolikrát jsem ho bodnul. Měl jsem vztek.

Ot.: Ale nevěděl jste, jestli je mrtev. Bodl jste ho devatenáctkrát

Odp.: Říkám vám, že nevím, kolikrát.

Ot.: - a přitom jste nevěděl, že je mrtev.

Odp.: To je pravda, nevěděl jsem to.

Ot.: Co jste udělal pak?

Odp.: Sebral jsem všechno, co jsem našel. Jako částečnou úhradu dluhu. A pak jsem umyl skleničky, z kterých jsme pili, a odešel jsem.

Ot.: Proč jste ty skleničky umyl?

Odp.: Kvůli otiskům. Myslíte, že nevím nic o otiscích prstů? O těch ví každé.

Ot.: Co bylo, když jste odešel z bytu?

Odp.: Viděla mě nějaká ženská. Z vestibulu jsem se dostal bez povšimnutí, ale pak mě na ulici zahlídla ta ženská. Měl jsem krev na šatech, běžel jsem ven z budovy, a ona se na mě tak divně koukla. Nůž jsem měl pod kabátem. Tak... tak jsem ho prostě vytáhl a probodnul ji.

Ot.: Byla to Marian Espositová

Odp.: Tenkrát jsem nevěděl, kdo to je.

Ot.: Kdy jste se to dověděl?

Odp.: Něco stálo v novinách. Napadlo mě, že to asi bude ona.

Ot.: Pane Rawlesi, zabil jste Daniela Corbetta?

Odp.: Ano.

Ot.: Proč?

Odp.: Protože potom... víte, když jsem o tom všem začal přemýšlet... prostě, věděl jsem, že Corbett je jeho nakladatel a já jsem se představil hlídači jeho jménem, tak jsem si myslel... prostě napadlo mě, že je možný, že Corbett ty pásky slyšel. Co když ví, že ve skutečnosti to jsou moje příběhy, možný to bylo. A jestli ano, tak by třeba řek policii, že já...

řek jim, že Jack Rawles má něco proti Craigovi, a oni by po mně začali pátrat. Tak jsem šel za ním.

Ot.: S úmyslem ho zabít?

Odp.: No... prostě, abych se přesvědčil.

Ot.: Přesvědčil o čem?

Odp.: Že nikomu nepoví o souvislosti mezi mnou a Craigem. Dalo mi práci ho najít. V telefonním seznamu není, kde bydlí jsem nevěděl, tak jsem nakonec šel před to jeho nakladatelství, před Harlow House, a čekal, až půjde domů z práce...

Ot.: Jak jste věděl, jak vypadá?

Odp.: V časopise People byla fotka jeho s Craigem, tak jsem věděl, jak vypadá. Sledoval jsem ho až domů a pak jsem... pak jsem ho asi zabil.

Ot.: Pokoušel jste se zabít taky Denisu Scottovou?

Odp.: Žádnou Denisu Scottovou neznám.

Ot.: A Hillary Scottovou?

Odp.: Hillary ano.

Ot.: Pokoušel jste se ji zabít?

Odp.: Ano.

Ot.: Proč?

Odp.: Taky proto. Myslel jsem si, že se jí Craig mohl o něčem zmínit. Věděl jsem, že spolu žijou, někdy, když jsem volal, brala telefon ona. Šel jsem za ní, když vyšla ven z bytu, ten den po... potom, co jsem zabil Craiga. Byla tam s téměř dvěma policajty, viděl jsem je odcházet spolu. Měla ještě jeden byt ve Stewart City, na poštovní schránce stálo Scottová. Myslel jsem si, že by mi mohla být nebezpečná, víte. Nechtěl jsem, aby o mně někdo věděl. Někdo už to stejně...

Ot.: Ano?

Odp.: Ne, o nic nejde.

Ot.: Co jste chtěl říct?

Odp.: Jen, že to někdo už věděl.

Ot.: Kdo to byl?

Odp.: Stephanie Craigová. Jeho bejvalá.

Ot.: Bývalá žena pana Craiga?

Odp.: Ano.

Ot.: Věděla co?

Odp.: Věděla o těch páskách. Jednou je slyšela. Seděli jsme u něj v obýváku a přehrávali si je a ona za ním přišla. Běželo to a ona to slyšela.

Ot.: Proč za ním přišla?

Odp.: Stavovala se tam každou chvíli. Měla ho pořád ráda.

Ot.: A slyšela pásky?

Odp.: Ano, ale s ní jsem si nemusel dělat starosti, ona se totiž to léto utopila.

Celou cestu do města z nemocnice Buena Vista do všeobecné U milosrdných, kde se zotavoval Meyer Meyer, přemýšlel Carella o výpovědi Jacka Rawlese. Nad motivy vražd nevycházel z údivu nikdy, ale odmyslíme-li si vraždu Marian Espositové, která, jak tušil od začátku, byla východiskem z nouze, motivy pro zavraždění Gregoryho Craiga a Daniela Corbetta byly složité a protirečily si. Rawles šel za Craigem, protože chtěl, aby prostřednictvím peněz byly uznány jeho zásluhy na fantasticky úspěšné knize. Craiga zabil, protože ten to odmítl. A pak zabil Corbetta a pokoušel se zabít Hillary, protože se bál právě toho, po čem předtím tak zoufale bažil - aby se o něm vědělo.

Ve výpovědi byly mezery. Mezery jsou ve všech výpovědích. Ale nic, co by zabránilo odsouzení, to v žádném případě. Saperstein si počínal dobře, zjistil všechna fakta a Carella tušil, že okresní státní zastupitelství snadno přesvědčí porotu, že Jack Rawles během svátků skutečně zabil tři osoby a zamýšlel zabít čtvrtou. Ale když zaparkoval auto před Milosrdnými a když jel výtahem do Meyerova pokoje v pátém patře, uvažoval s údivem o té podivné spolupráci v létě před třemi roky, a byl by rád věděl, jak Craig nakonec přesvědčil Rawlese, aby se vzdal toho jediného uznání, na kterém měl trvat: na uvedení svého jména. V mnoha ohledech byl Rawles přesně tím, čím ho nazvala Hillary, příznakem - aspoň pokud šlo o literaturu. Byl pravým autorem Craigovy knihy hned ode dne, kdy nadiktoval své příběhy, a jediné věci, která by mu byla dodala hmatatelné existence - totiž být uveden jako spoluautor - se mu nedostalo.

Carellovi vrtalo hlavou také utonutí Stephanie Craigové - to mu skutečně nedávalo spát. Slyšela Rawlesův hlas na pásku, věděla bezpochyby, že Craig píše knihu, a dá-li se věřit senzibilům, vyhrožovala, že poví o krádeži materiálu, že autorem knihy není Craig, nýbrž někdo jiný. Ale hrozila Craigovi odhalením doopravdy, nebo to byl jen výplod Hillaryiny živé představitivosti? Protože, jestli mu vyhrožovala a jestli Craig skutečně zavinil její smrt, tak začal plánovat krádež už tenkrát, kdy byla kniha v začátcích, a on neměl nikdy v úmyslu dohodu s Rawlesem dodržet.

Carella vzdychl a šel po chodbě k Meyerovu pokoji.

Meyer seděl v posteli a četl. Odložil knihu, sotva Carella vešel, napřáhl ruku a poslouchal, když mu Carella vyprávěl nejdřív o tom, jak případ uzavřel pochůzkář Tack Fudziwara a pak o Rawlesově výpovědi a otázkách, které zůstaly nerozřešeny.

"Vadí mi, že nemám na všechno odpověď," řekl Carella.

"Poslyš," řekl Meyer, "kdybys znal odpověď na všechno, byl bys Pánbůh."

Carella se usmála Meyer mu úsměv vrátil. Oba muži si potřásli rukama, popřáli si šťastný a veselý nový rok a Carella šel domů do Riverheadu. Fanny už odjela k sestře do Calm's Pointu. Dovolili dvojčatům ponocovat do půlnoci a dokonce

si líznout šampaňského, když si připíjeli na nový rok. Potom, když uložili děti ke spaní, si šli taky lehnout a milovali se, což byla tradice, kterou dodržovali od prvního roku, co se vzali, protože - jak se vyjádřila Teddy - Nový rok se má začít něčím, co stojí za to.

Uprostřed noci se Carella probudil, posadil se a civěl do tmy. Pořád ještě ho trápila myšlenka, že se nikdy nedoví, jestli Gregory Craig zabil svou bývalou manželku. A pak zase usnul, protože přece jen nebyl Pánbůh a možná, že z hlediska nějakého vyššího řádu věcí existují odpovědi, o kterých se mu nikdy ani nesnilo.

Ed McBain

Přízraky

Z anglického originálu Ghosts